

இயல் - 2

எழுத்திலக்கணக் கோட்பாடுகள்

மொழியின் இன்றியமையாத உறுப்புகளான எழுத்தும் சொல்லும் பற்றிய அறிவியல் முறையிலான விளக்கமே மொழி இலக்கணம் ஆகும். மொழி இலக்கணம் வேறு பல செய்திகளை விளக்குவதாக அமையினும் அச்செய்திகளும் எழுத்தினைப் பற்றியோ சொல்லினைப் பற்றியோ அமைந்தவை எனலாம். ஆதலால் மொழி இலக்கணம் என்பது எழுத்து, சொல் ஆகியவற்றின் இலக்கணமே ஆகும். மேலும் மொழி இலக்கணம் என்பது எழுத்தின் இலக்கணமே என்பர் அறிஞர்.

மொழி சொற்களின் களஞ்சியம். அதனால் தான் மொழி என்னும் சொல்லுக்கான பெயர் அச்சொல்லால் இயங்கும் மொழிக்கும் (language) அமைந்து கிடக்கிறது. ஆங்கிலம், வடமொழி முதலிய ஒரு சில மொழிகளில் சொல் (word) வேறு, மொழி (language) வேறு என்று சுட்டப்படுகின்றன. சொல்லால் இயங்குவது மொழி எனினும் சொல் மொழியின் ஓர் உறுப்பு என்ற அளவிலேயே நோக்கப்பட்டு மொழியின் ஓர் அலகாகச் சொல் என்பதனைக் கருதி சொல்லிற்கும் மொழிக்கும் வெவ்வேறு சொற்களை வழங்குவர் ஆயினர். ஆனால் தொல்காப்பியம் சொல், மொழி இரண்டினையும் வேறுவேறாகக் கருதவில்லை. கருதாமையினால் தான் இரண்டிற்கும் மொழி என்னும் பொதுச் சொல்லைக் கையாண்டுள்ளது. கிளவி, சொல், மொழி என்பன ஒருபொருள் பன்மொழிகளாகத் தொல்காப்பியரால் கையாளப்பட்டுள்ளன. இச்சொற்கள் அனைத்தும் சொல் (word) என்னும் பொருளினைத் தருவனவே ஆகும். ஆதலின் பிற மொழியியலார் கருதுமாறு மொழி வேறு சொல் வேறு என்னும் கோட்பாடானது தொல்காப்பித்தில் இல்லை என்றும் துணியலாம். மேலும் சொல் என்பது மொழியா? சொல்லின் இயக்கம் அல்லது சொற்களின் தொடர் இயைபு மொழியா? என ஆய்ந்தால் இவ்விரண்டில் ஒன்றோ அல்லது இரண்டுமோ பொருந்தாததாகும். ஏனெனில் தமிழில் மொழி என்பது சொல் (word) என்னும் பொருளைத் தருவதாயினும் அச்சொல்லே எழுத்து என்னும் பிறிதொரு பொருளையும் தரும். ஆ என கிளவி, னகர மொழி இறுதி என வரும் தொடர்களில் எல்லாம் எழுத்தினை மொழி என்னும் சொல்லால் சுட்டுவைதக் காணலாம். இவற்றையெல்லாம் ஒருங்கு வைத்து ஆழ்ந்து நோக்குங்கால், எழுத்து (letter) என்பதே மொழி எனப் பொருள்படும் என்பதும் அதுவே ஆகுபெயராக எழுத்தால் இயங்கும் சொல் (word) எனச் சுட்டி அச்சொற்களின்

கூட்டால் இயங்கும் மொழியைச் (language) சுட்டிற்று என்பதும் புலனாகும். எனவே தமிழில் மொழி என்பது எழுத்து என்னும் பொருளுடையதாகும். அது ஆகுபெயராய் சொல்லினையும் சொற்களின் தொடர் இயக்கத்தினையும் சுட்டுகிறது என்றும் துணியலாம்.

எழுத்து என்பது மொழி என்பதன் ஓர் அலகு என்னும் கருத்து ஆங்கிலம் அனைய மொழிகளுக்குப் பொருந்துமேயன்றித் தமிழுக்குப் பொருந்தாது எனலாம். தமிழ் மிகத் தொன்மையான காலத்தில் பிறந்து இன்றளவும் மக்கள் வழங்கும் மொழியாக வாழ்ந்து வரும் மொழியாகும். மொழி உருவாகிய காலத்தில் பல எழுத்துகளின் கூட்டால் ஆகிய சொல் தோன்றியிருக்க வாய்ப்பில்லை. மாறாக ஓர் ஒலிக் குறிப்பே ஒரு பொருளினைச் சுட்டும் சொல் வடிவமாக (எழுத்து) இருந்திருக்கும். காலச் செலவிற்குப் பிறகு தனித்தனி ஒலிக்குறிப்புகள் இணைக்கப்பட்டு புதுப்புது சொற்கள் வழக்கில் சொற்கள் வந்திருக்கும். தமிழில் உயிர் நெட்டெழுத்துகள் ஏழும் ஓரெழுத்து ஒரு மொழியாக நின்று பொருள் தரும் சொற்களாக விளங்குவன. உயிர் மெய் எழுத்துகளுள் பலவும் எழுத்தளவில் நின்று சொல்நிலையில் பொருள்படுவனவாகும். இத்தகு பொருள்தரும் எழுத்துகளை ஓரெழுத்து ஒரு மொழி எனச் சுட்டுவர். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“ஓரெழுத் தொருமொழி யீரெழுத் தொருமொழி” (தொல்.45)

என்னும் நூற்பாவினைக் கொண்டு தமிழில் ஓரெழுத்து ஒரு மொழி மட்டுமன்றி ஈரெழுத்து ஒரு மொழி, தொடர் மொழியும் வழக்கில் உள்ளமையைச் சுட்டுகிறார். மொழியில் முதலில் தோன்றியது ஓரெழுத்து ஒரு மொழியே. அதன் வளர்நிலைகளாகவே ஈரெழுத்து ஒரு மொழி, இரண்டிறந்த தொடர் மொழிகள் உருவாகியிருத்தல் வேண்டும் என்பதையும் இந்நூற்பாவின் வழி அறியலாம். ஓரெழுத்து ஒரு மொழியானது தமிழில் இதுகாறும் வழங்கும் நிலையை ஒப்பிட ஓரெழுத்து ஒரு மொழி வழங்கா மொழிகளைக் காட்டிலும் காலத் தொன்மையது தமிழ் என்பது புலனாகும். அவ்வாறே ஓரெழுத்து ஒருமொழி என்னும் தொடரே எழுத்தே மொழி எனப்பொருள்படும் கருத்திற்கும் அரண் செய்யும்.

மனித இனத்தை இணைக்கும் பாலமாய்த் திகழும் மொழியானது இருவேறு தன்மையதாய் விளங்குகின்றது. ஒலிவடிவம், வரிவடிவம் என்னும் இவ்விரு மொழித்தன்மைகளுள் முதன்மையானதாய் ஒலிவடிவினையே அறிஞர்கள் சுட்டுகின்றனர். மனித இனம் தோன்றி நாகரிகம் வளர்ச்சியடைந்த காலத்தில் நாகரிக வளர்நிலையின் முக்கிய பரிணாம வளர்நிலையாகக்

கருத்துப் பரிமாற்றமானது குறிப்பிடப்படுகிறது. சைகை மொழி, குறி மொழி எழுப்புதல் முதலியன மனித இனத்தில் பேச்சு வழக்குத் தோற்றம் பெறுவதற்கான அடிப்படை முயற்சிகளாகும். காலப்பழமை உடைய பேச்சுமொழியாகிய ஒலிவடிவத்தை ஒத்தே வரிவடிவானது பிறந்திருத்தல் வேண்டும். ஒலிக்குறிப்புகளால் பலநூற்றாண்டுகள் கருத்துகளைப் பரிமாறிய மக்கள் தம் கருத்துகளைச் சேய்மையில் உள்ள மக்களுக்குத் தெரிவிக்கவும், வருங்கால தலைமுறையினருக்கு அறிவிக்கவும் மொழியைக் கொண்டுவந்திருத்தல் வேண்டும். அவர்கள் உரையாடிய சொற்களில் உள்ள ஒலிக்கூறுகளை நுணுகி ஆராய்ந்து ஒவ்வொரு வடிவத்தையும் உருவாக்கியுள்ளார்கள். இவ்வாறாகத் தோன்றிய எழுத்துகளைக்கொண்டு எழுத்திலக்கணத்தை உருவாக்கியுள்ளனர். அந்த எழுத்திலக்கணத்தை எழுத்திலக்கண நூல்களின் வழி ஆராய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

இரண்டாவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ள இவ்வியலில் எழுத்திலக்கணத்தின் எண், பெயர், முறை, பிறப்பு, உருவம், மாத்திரை, முதல், ஈறு, இடை, போலி, பதம், புணர்ச்சி என்னும் பன்னிரண்டு உறுப்புகள் குறித்த செய்திகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியம் முதல் சுவாமிநாதம் வரையிலான இலக்கண நூல்களில் அமைந்துள்ள மேற்குறித்த எழுத்திலக்கணக் கூறுகளை ஆய்ந்து இலக்கண நூலோர் கண்டறிந்துள்ள மரபுகள் நிரல்படுத்தப்பட்டுள்ளன. காலந்தோறும் எழுந்துள்ள இலக்கண நூல்களில் காணலாகும் மேற்குறித்த உறுப்புகள் பற்றிய கருத்துகள், முரண்கள் ஆகியன எடுத்துக்காட்டப்பட்டு எழுத்திலக்கணக் கோட்பாடு வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் தற்கால மொழியியலார் இவ்வுறுப்புகள் குறித்துக் கண்டுரைத்துள்ள முடிபுகள் மரபிலக்கணத்தோடு ஒப்பிட்டு ஆராயப்பட்டுள்ளது.

எண், பெயர்

எண்ணென்பது எழுத்தென்பதாகும். எழுத்து என்பது எழுதப்படுவதினால் வந்த காரணப்பெயர் என்பர் சிலர்.

“எழுதப் படுதலி னெழுத்தா கும்மே” (மு.வீ.1)

என்று முத்துவீரியம் முதலில் இக்கருத்தினை வலியுறுத்திப் பின் வரிவடிவம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. அவ்வகையில் யாப்பருங்கலவிருத்தியும் எழுதப்படுதலின் எழுத்து என்றே உரைக்கின்றது. எழுதுதல் என்பது எழுத்தினை வரையும் தொழிலினை மட்டுமே குறிப்பது அன்று. மடவார் கண்ணுக்கு மை தீட்டும் தொழிலும் தூரிகையான் பதாகை ஒன்றிலோ பாறை ஒன்றிலோ பிற ஒன்றிலோ வண்ணம் பல சேர்த்துச் சித்திரம் வரையும் தொழிலும் பூந்தாது கொண்டு

தொய்யில் வரையும் தொழிலும் எழுதுதல் என்றே கூறுவர். எழுதப்படுதலினால் எழுத்து எனலாயிற்று என்னும் கருத்தினை ஏற்பதாயின் மை எழுதுவது, படம் எழுதுவது, தொய்யில் எழுதுவது எல்லாம் எழுத்து என்னும் பொருள் பெற்று நிற்கும். ஆதலினால் எழுதப்படுதலினால் எழுத்து என்னும் பெயர் பற்றிய கருத்து சாலப்பொருந்துவதாய் இல்லை.

எழுத்து என்பது எழுப்பப்படுதலின் எழுத்தாகும் என்னும் கருத்தும் உள்ளது. தொல்காப்பியர் தமது நூலின்கண் எழுத்து என்பதற்கு ஒலிவடிவினாகிய பொருளையே பெரிதும் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்று உரைப்பாரும் உளர். அவ்வகையில் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார்,

“ஐயுங் கண்ணும் அல்லாப் பொருள்வயின், மெய்யுருபு தொகாஅ இறுதியான” இச்சூத்திரத்துள் “எழுத்து” என்பது வரிவடிவத்தினையும் குறிக்கின்றதெனச் சிலர் கருதுகின்றனர். ஒலியெழுத்தினையே குறிக்கின்றதென்பது பின்வரும் காரணங்களான் விளங்கும். மூன்றாஞ் சூத்திரத்துள்ள “அவற்றுள்” என்றது முதற்சூத்திரத்திற் கூறப்பட்ட எழுத்தினைக் குறிக்கின்றது. அங்கு “ஔரள பிசைக்கும் குற்றெழுத்தென்ப” என்றதனால் ஒலியெழுத்தே குறிக்கப்படும். இவ்வாறே நான்காஞ் சூத்திரத்துள்ள “ஈரள பிசைக்கும்” என்றதும் ஒலியெழுத்தினையே குறிக்கும். அன்றியும் பத்தொன்பதாவது சூத்திரத்திலுள்ள “முவள பிசைத்தல்” என்றதும் ஒலியெழுத்தினையே குறிக்கும். அன்றியும் பத்தொன்பதாவது சூத்திரத்தில் “வல்லெழுத்தென்ப கசடதபற” என்றார் ஆசிரியர். “க” என்ற குறிக்கு க,ஹ,(க) என்ற ஒலி இருந்திருப்பின் அதனை வல்லெழுத்தென்று கூறார். அவ்வாறே ச,ட,த,ப இவற்றிற்கும் கொள்ளல்வேண்டும் வரிவடிவத்தைக் குறிக்க வேண்டின் உருபு இயற்கை முதலிய சொற்களை அவர் வழங்குகின்றார். ஆகலின் நூன்மரபு 14, 15, 16, 17 முதலிய சில சூத்திரங்களைத் தவிர்த்து எஞ்சியவற்றில் ஒலியெழுத்தைப் பற்றியே கூறினார் என்க”¹

என்றுரைத்து எழுத்தென்பது ஒலிவடிவ என்னும் கருத்தினை வலியுறுத்துகிறார்.

மேற்கண்ட விளக்கங்களின் மூலமாக எழுத்தென்பது எழுதப்படுதலின் எழுத்து, எழுப்பப்படுதலின் எழுத்து என்னும் இருவேறு தன்மையாய்க் கருதப்படுவதை அறியலாம். மேலும் இவ்விரண்டு நிலைகளில் மட்டுமல்லாது எழுத்தென்பது இவ்விரண்டின் கூட்டு முயற்சியே என்பாரும் உண்டு. அவ்வகையில்,

**“எழுத்தென்ற தியாதனையெனின், கட்புலனாகா வருவங்
கட்புலனாகிய வடிவு முடையவாய்”²**

என்று தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் தம்முடைய உரையில் எழுத்தினை இருவேறு பொருண்மையில் குறிக்கிறார். அவ்வாறே பேரகத்தியம், அறுவகை இலக்கணம் ஆகிய இலக்கண நூல்களும் விளக்குகின்றன.

எழுத்து

இலக்கண நோக்கில் மொழிக்கு அடிப்படை எழுத்தாகும். இக்கருத்தினை

**“மொழிமுதற் காரணம் ஆம்அணுத் திரளொலி
எழுத்தது முதல்சார் பெனவிரு வகைத்தே” (நன்.57)**

என்ற இந்நூற்பா புலப்படுத்துகிறது. இலக்கணக்கொத்து உரையாசிரியர்,

“எழுத்து என்னும் தொழிற்பெயர் அப்பொருளை விட்டுப் பால்பகா அஃறிணைப் பொருட் பொதுப் பெயராய், அப்பொருளைவிட்டு ஓவியம் முதலியன போலன்றி அகரம் னகரம் முதலியன வடிவை உணர்த்தும் சிறப்புப் பெயராய், அப்பொருளை விட்டு ஓலியை உணர்த்தும் ஆகுபெயராய், அப்பொருளை விட்டு அவ்விலக்கணத்தை உணர்த்தும் நூலினை உணர்த்தும் மும்மடி ஆகுபெயராய், அப்பொருளை விட்டு இங்ஙனம் கூறிற்று எழுத்து எனக் கருமகருத்தாவையும், இங்ஙனம் அறிவித்தது எழுத்து எனக் கருவிக் கருத்தாவையும் உணர்த்தும் வழி நான்மடி ஆகுபெயராய் நின்று பல பொருள் பட்டது காண்க”³,

என்கிறார். இவ்வெழுத்தின் இலக்கண நெறிகளை வரையறுப்பதே எழுத்ததிகாரமாகும். எழுத்திலக்கணத்தை நன்னூலார்

**“எண்பெயர் முறைபிறப் புருவ மாத்திரை
முதலீ நிடையிலை போலி யென்றா
பதம்புணர் பெனப்பன்னிருபாற்றதுவே” (நன்.58)**

எனும் நூற்பாவின் மூலம் பன்னிரண்டு பகுதிகளாக வரையறுத்துள்ளார்.

தொல்காப்பியம் எழுத்துகளை ஒலி என்னும் அளவில் விரிவாக எடுத்துரைத்துள்ளது. வீரசோழியமும், நேமிநாதமும் தொல்காப்பியத்தைப் போன்று எழுத்துகளின் ஒலிவடிவச் செய்திகளையே விவரித்துள்ளன.

எழுத்து என்பதன் வரைவிலக்கணத்தை முதன்முதலாக விவரிக்கின்ற நூல் நன்னூலே. அது,

**“மொழிமுதற் காரணம் ஆம்அணுத் திரளொலி
எழுத்தது முதல்சார் பெனவிரு வகைத்தே” (நன்.57)**

என்ற நூற்பாவின் மூலம் விவரித்துள்ளது.

இலக்கணவிளக்கம் நன்னூல் நூற்பாவில் சிறிது மாற்றம் செய்து விளக்கியுள்ளது.

“மொழி உண்டாவதற்கு முதல் காரணமாகத் திகழ்வது அணுத்திரள் என்று நன்னூல் கூற அதன் வழி நூலாகிய இலக்கணவிளக்கம் நாத காரியம் என்று கூறி மாறுபடுகிறது. நன்னூல் ஆசிரியர் பவணந்தி முனிவர் சமணர் ஆதலின் மாயையை உடன்படாது தமது மதக்கொள்கையைப் பின்பற்றியும் அவிநயரைப் பின்பற்றியும் அணுக்களின் திரட்சி எனவும் இலக்கணவிளக்கம் ஆசிரியர் சைவராதலின் மாயையை உடன்பட்டு தமது மதக்கொள்கையைப் பின்பற்றி கூத்தப் பெருமானின் திருக்கைத் துடியினின்றும் முதன்முதல் ஒலியும் பின்னர் மொழிகளும் தோன்றின எனவும் கூறுவர்”⁴.

இக்கருத்தினை

“மொழிக்கா ரணமா நாதகா ரியவொலி
யெழுத்தது முதல்சார் பெனவிரு வகைத்தே” (இல.வி.3)

என்ற நூற்பாவின் மூலம் விவரித்துள்ளது.

இலக்கண விளக்கத்தைப் பின்பற்றி சுவாமிநாதமும் எழுத்திற்கு விளக்கத்தைத் தந்துள்ளது. இக்கருத்தினைப் பின்வரும் நூற்பாவின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“.....அருளான்
மொழிக்குக்கா ரணமாகி நாதகா ரியப்பட்
டயீரொலியோர்ந்த் தெழுதில் எழுத்தாம்.....” (சு.நா. 14)

பெ.சுயம்பு,

“தொன்னூல் விளக்கம் நன்னூலைப் பெரிதும் போற்றிப் புகழ்கிற வீரமாமுனிவரின் நூல். எனினும் இந்நூலில் எழுத்தின் வரைவிலக்கணம் இடம் பெறவில்லை. இதில் எழுத்துக் குறித்த செய்திகள் ஒலி என்னும் அளவிலேயே விவரிக்கப்படுகின்றன. மேலும், எழுத்து என்பதற்கு இணையான சொல்லாக முனிவர் தொன்னூல் விளக்கத்தில் letter என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லையும் கொடுத்தமிழ், செந்தமிழ், கிலாவிஸ் ஆகியவற்றில் LITERARUM என்னும் இலத்தீன் சொல்லையும் பயன்படுத்துகிறார். இச்சொற்கள் ஒலிவடிவத்தை விடவும் வரிவடிவத்திற்கே இவர் முன்னுரிமை தருதலைப் புலப்படுத்துகின்றன என்கிறார்”⁵.

என்று கூறியுள்ளார்.

இவ்வாறாகத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் யாவும் எழுத்தின் ஒலிவடிவத்தை மையமாகக் கொண்டே அவற்றின் பிறப்பு, செயல்கள் ஆகியவற்றை விவரித்தாலும் எழுதப்படுதலின் எழுத்தே என்ற வரிவடிவத்தையே எழுத்தின் இலக்கணமாகக் கூறியுள்ளன.

முதலெழுத்துகளும், சார்பெழுத்துகளும்

எழுத்துகளின் பாகுபாடு

தமிழ் இலக்கண நூல்கள் எழுத்துகளை முதலெழுத்து, சார்பெழுத்து என வகைப்படுத்தியுள்ளன.

தொல்காப்பியம்

“எழுத்தெனப் படுப

அகரமுதல் எனகர விறுவாய்

முப்ப.: தென்ப

சார்ந்துவரல் மரபின் முன்றலங்கடையே” (தொல்.1)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவின் வழி முப்பத்து மூன்று எழுத்துகளுள் மூன்று சார்ந்து வருவன என்றும், எஞ்சியவை தனித்து வருவன என்றும் பெறப்படுகிறது. இவ்விரு வகைக்கான பெயர்களைத் தொல்காப்பியர் சுட்டவில்லை. உரையாசிரியர்கள் சார்ந்து வருவனவற்றைச் சார்பெழுத்து எனக் கூறியுள்ளனர். மேலும் சார்ந்து வரும் எழுத்துகளின் இயல்புகளைத் தொல்காப்பியர்,

“சார்ந்துவாரி னல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்

தேர்ந்து வெளிப்படுத்த ஏனை மூன்றும்”

(தொல்.19)

என்ற நூற்பாவின் மூலம் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

வீரசோழியம்

வீரசோழியத்தில் முதலெழுத்து, சார்பெழுத்து என்னும் பகுப்பு இடம்பெறவில்லை.

நேமிநாதம்

நேமிநாதம் உயிர். மெய், ஆய்தம் மூன்றையும் முதல்வைப்பாகிய முதலெழுத்து என்றும், உயிர்மெய், வல்லொற்று, மெல்லொற்று, வர்க்கம், அளபெடைகள் முதலியவற்றை இரண்டாம் வைப்பாகிய சார்பெழுத்துகள் என்றும் கூறியுள்ளது. இக்கருத்தினை,

“ஆவி அகரமுதல் ஆறிரண்டாம் ஆய்தமிடை

மேவுங் ககரமுதன் மெய்களாம் - மூவாறும்

கண்ணு முறைமையாற் காட்டியமுப்பத்தொன்று

நண்ணுமுதல் வைப்பாகு நன்கு”

(நே.நா.1)

“ஓங்குயிர்கள் ஒற்றின்மேல் ஏறி உயிர்மெய்யாய்
ஆங்கிரு நூற்றொருபத் தாறாகும் - பாங்குடைய
வல்லொற்று மெல்லொற்று வர்க்கம் அளபெடைகள்
சொல்லொற்றி நீட்டத் தொகும்”

(நே.நா.3)

என்ற நூற்பாக்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

நன்னூல்

நன்னூலில்தான் முதலெழுத்து, சார்பெழுத்து என்ற பெயர்கள்
முதன்முதலில் காணப்பட்டுள்ளது. இக்கருத்தினை,

“மொழிமுதல் காரணம்ஆம் அணுத்திரள்ஒலி
எழுத்து, அது முதல், சார்பு, என இருவகைத்தே”

(நன்.58)

என்ற நூற்பாவின் வழி அறியமுடிகின்றது.

“உயிரும், உடம்பும், ஆம் முப்பதும் முதலே”

(நன்.59)

“உயிர்மெய், ஆய்தம், உயிர்அளபு, ஒற்றுஅளபு
அ:கிய இ,உ,ஐ,ஒள,ம:கான்
தனிநிலை, பத்தும் சார்பு எழுத்து ஆகும்”

(நன்.60)

என்ற நூற்பாக்களின் மூலம் உயிரெழுத்துகள் பன்னிரண்டும்,
மெய்யெழுத்துகள் பதினெட்டும் ஆகிய முப்பது எழுத்துகள் முதல் எழுத்துகள்
என்றும், உயிர்மெய், ஆய்தம், உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை, குற்றியலிகரம்,
குற்றியலுகரம், ஐகாரக்குறுக்கம், ஒளகாரக்குறுக்கம், மகரக்குறுக்கம், ஆய்தம்
ஆகிய பத்தும் சார்பெழுத்துகள் என்றும் அறியமுடிகிறது.

இலக்கணவிளக்கம்

இலக்கணவிளக்கம் நன்னூலைப் பின்பற்றியே எழுத்து முதல், சார்பு
என இருவகையினை உடையது எனக் கூறியுள்ளது. இலக்கணவிளக்கத்தின்
இக்கருத்தினை,

“மொழிக்காரணமாம் நாதகா ரியஒலி
எழுத்துஅது முதல்சார்பு எனஇரு வகைத்தே”

(இல.வி.3)

“உயிர்ஈ ராறுமெய் மூவாறு என்ப
அம்முப் பானும் அதனது விரியே”

(இல.வி.4)

என்ற நூற்பாக்களின் வழி அறியமுடிகிறது.

தொன்னூல் விளக்கம்

தொன்னூல்விளக்கம் எழுத்துகள் முதல் சார்பு என இருவகையினை
உடையது என்றும், உயிரெழுத்துகள் பன்னிரண்டும், மெய்யெழுத்துகள்
பதினெட்டும் முதலெழுத்துகள் என்றும், உயிர்மெய், ஆய்தம், உயிரளபெடை,
ஒற்றளபெடை, குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஐகாரக்குறுக்கம்,

ஓளகாரக்குறுக்கம், மகரக்குறுக்கம், ஆய்தக்குறுக்கம் எனச் சார்பெழுத்துகள் பத்து வகைப்படும் என்றும் கூறியுள்ளது. இக்கருத்தினை,

**“முதல் எழுத்து உயிர்ஈராறுடன் மூவாறே
சார்வு எழுத்து உயிர்மெய்தனி ஆய்தத்தோடு
அ:கிய இ உ ஐ ஓள மவ் ஆய்தம்
உயிரளபு ஒற்றளபு ஒருப:து என்ப”** (தொ.வி.5)

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம். இவற்றினையே முத்துவீரியமும், சுவாமிநாதமும் பின்பற்றிச் சென்றுள்ளன. இவற்றைப் பின்வரும்

“சார்புயிர் மெய்தனி நிலையிரு பாலன்” (மு.வீ.22)

**“அகராதி யீராரும் உயிர், ககராதிகள் மூவாரும் உடல்தீம்
முப்பானும் முதலெழுத்தாம், ஆய்தம்
இகல்குறளின் இஉஐ ஓளவே ஆய்தம் மவ்ஓரொன்றாய் உயிர்மெய்
நூற்றெணிநட்டு, உயிரளவு ஏழ், ஒற்றின்
உகுமளபு பதினொன்றோடு இருநூற்று நூற்பானொன்று”** (சு.நா.15)

நூற்பாக்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

சார்பெழுத்துகளின் தொகையும் விரியும்

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியத்தில் உயிர்மெய், ஆய்தம், உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை, குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஐகாரக்குறுக்கம், ஓளகாரக்குறுக்கம், மகரக்குறுக்கம், ஆய்தக்குறுக்கம் ஆகியவற்றைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்பட்டுள்ளன. எனினும் இந்நூல் குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்ற மூன்றை மட்டுமே சார்ந்து வரல் மரபு எனச் சுட்டியுள்ளது.

வீரசோழியம்

**“இறுதி மெய்நீங்கிய வீராநிலைந்து குறினெடி லேழ்
பெறுவரியானெடு நீர்மையளபு பிணைந்தவர்க்க
மறுவறுவல்லொற்று மெல்லொற்றுமாம் வன்மை மேலுகர
முறுவதுறையுந் தொடர்மொழிப்பின்னு நெடிந்பின்னுமே”**

(வீ.சோ.2)

“இகரம் குறுகிவரும்குற் றுகரம்பின் யவ்வரினே”

(வீ.சோ.3)

“...ஒன்றரை ஆகும் ஐ ஓள”

(வீ.சோ.5)

என்ற நூற்பாக்களின் வழி வீரசோழியம், குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், உயிரளபெடை, மகரக்குறுக்கம், ஐகாரக்குறுக்கம், ஓளகாரக்குறுக்கம், உயிர்மெய், ஆய்தம் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. எனினும், இவற்றை சார்பெழுத்து என்றோ வேறுவகை எழுத்து என்றோ பெயர்சுட்டவில்லை என்றும் அறியமுடிகிறது.

நேமிநாதம்

நேமிநாதம் உயிர் எழுத்துகள் பன்னிரண்டும், மெய்யெழுத்துகள் பதினெட்டும், ஆய்த எழுத்து ஒன்றும் ஆகிய முப்பத்தொன்றும் முதல் வைப்பு என்று கூறியுள்ளது. இரண்டாம் வைப்பைப் பற்றி நூலாசிரியர் குறிப்பிடவில்லை. உரையாசிரியர்தான் உயிர்மெய், குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம், ஐகார்க்குறுக்கம், ஔகார்க்குறுக்கம், உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை ஆகியவற்றை இரண்டாம் வைப்பாகக் கருதியுள்ளார்.(நேமி.1)

நன்னூல்

**“உயிர்மெய், ஆய்தம், உயிர்அளபு ஒற்றுஅளபு
அ:கிய இ, உ, ஐ, ஔ, ம:கான்,
தனிநிலை, பத்தும் சார்பு எழுத்து ஆகும்”** (நன்.60)

நன்னூல் உயிர்மெய் முதலிய பத்தையும் சார்பெழுத்தின் வகைகள் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. இவ்வெழுத்துகள் சார்ந்து வருகிற எழுத்துகளையும் அவைநிற்கிற மொழிநிலைகளையும் உறழ்ந்து சார்பெழுத்துகளின் மொத்த எண்ணிக்கை முந்நூற்றுபத்தொன்பது என விரித்துக்காட்டியுள்ளது.

**“உயிர்மெய், இரட்டு நூற்று எட்டு, உயர்ஆய்தம்
எட்டு, உயிர்அளபு எழுமுன்று, ஒற்றுஅளபெடை
ஆறுஏழ், அ:கும் இம்முப்பான் ஏழ்,
உகரம் ஆறுஆறு, ஐகான் முன்றே,
ஔகான் ஒன்றே, ம:கான் முன்றே
ஆய்தம் இரண்டொடு, சார்பு எழுத்து உறுவிரி
ஒன்றொழி முந்நூற்று எழுபான் என்ப”** (நன்.61)

எண்	சார்பெழுத்துகளின் வகைகள்	விரிகள்
1	உயிர்மெய்	216
2	ஆய்தம்	8
3	உயிரளபெடை	21
4	ஒற்றளபெடை	42
5	குற்றியலிகரம்	37
6	குற்றியலுகரம்	36
7	ஐகார்க்குறுக்கம்	3
8	ஔகார்க்குறுக்கம்	1
9	மகரக்கூறுக்கம்	3
10	ஆய்தக்கூறுக்கம்	2
	மொத்தம்	369

1.3.5.இலக்கண விளக்கம்

இலக்கண விளக்கம் சார்பெழுத்துகள் ஒன்பதெனக் கூறி, அதன் விரி எண்ணிக்கையினை இருநூற்று நாற்பதெனக் கூறியுள்ளது.

“குற்றியல் இகரம் குற்றியல் உகரம்
ஆய்தமொடு உயிர்மெய் ஈரளபு ஐஒள
ம:கான் குறுக்கம் உள்ளுத்து ஒன்பதும்
சார்பின் பால என்மனார் அவற்றுள்
உயிர்மெய் இரட்டுநூற்றெட்டு உயிர்அளபு ஏழ்
ஒற்றளபு பதினொன்று ஒன்றுஒன்று ஏனைய
ஆயிரு நூற்றுஎண் ணைந்தும் அதன் விரியே”(இல.வி.5)

எண்	சார்பெழுத்துகளின் வகைகள்	விரிகள்
1	உயிர்மெய்	216
2	ஆய்தம்	1
3	உயிரளபெடை	7
4	ஒற்றளபெடை	11
5	குற்றியலிகரம்	1
6	குற்றியலுகரம்	1
7	ஐகாரக்குறுக்கம்	1
8	ஒளகாரக்குறுக்கம்	1
9	மகரக்குறுக்கம்	1
	மொத்தம்	240

தொன்னூல் விளக்கம்

தொன்னூல் விளக்கம் நன்னூலைப் பின்பற்றி சார்பெழுத்துக்கள் பத்து எனும் பாகுபாட்டை மட்டும் கூறிவிட்டுத் தொகை எண்ணிக்கையையும், விரிஎண்ணிக்கையையும் கூறவில்லை.

முத்துவீரியம்

முத்துவீரியம் நன்னூல் கூறும் பத்தினையும் விவரித்தாலும் உயிர்மெய், ஆய்தம் எனும் இரண்டை மட்டுமே சார்பெழுத்தாகச் சுட்டியுள்ளது.

சுவாமிநாதம்

சுவாமிநாதம் சார்பெழுத்துக்கள் பத்து என்றும் அவற்றின் விரி இருநூற்று நாற்பத்தொன்று எனவும் கூறியுள்ளது.

“அகராதி யீராரும் உயிர், ககராதிகள் முவாரும் உடல்தும்
முப்பானும் முதலெழுத்தாம், ஆய்தம்
இகல் குறளின் இ உ ஐ ஒள வே ஆய்தம் மவ்வொன்றாய்
உயிர்மெய்
நூற்றெண்ணிட்டு, உயிரளவு ஏழ், ஒற்றின்
உகுமளபு பதினொன்றொடு இருநூற்று நாற்பானொன்று
சார்பெழுத்து இருநூற்று எழுபத் தொன்றெண்ணாகும்
புகலுமிடம் முயற்சி பொருள் அளவு உருஏற்பனவே
பொருந்தும்இனஞ்சிறப்பாலவவாதிமுறையணுமே” (சு.நா.15)

எண்	சார்பெழுத்துக்களின் வகைகள்	வரிகள்
1	உயிர்மெய்	216
2	ஆய்தம்	1
3	உயிரளபெடை	7
4	ஒற்றளபெடை	11
5	குற்றியலிகரம்	1
6	குற்றியலுகரம்	1
7	ஐகார்க்குறுக்கம்	1
8	ஒளகார்க்குறுக்கம்	1
9	ஆய்தக்குறுக்கம்	1
10	மகரக்குறுக்கம்	1
	மொத்தம்	241

தொல்காப்பியம் எழுத்துகளை அவற்றின் வழக்காற்றலின் அடிப்படையில் தனித்து வருவன, சார்ந்து வருவன என இருவகைப்படுத்தியுள்ளது.

என்ற பாகுபாட்டைச் செம்மையாகவும் முழுமையாகவும் குறிப்பிடுபவர் நன்னூலாரே. இவருடைய முழுக் கருத்தையும் வேறுபாடும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இலக்கணவிளக்கம் இவருடைய பாகுபாட்டை ஒத்துக் கொண்டாலும், சார்பெழுத்து தொகை எண்ணிக்கையையும் விரி எண்ணிக்கையையும் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. சுவாமிநாதம் பாகுபாட்டையும் தொகையையும் ஏற்றுக்கொண்டு விரிஎண்ணிக்கையையும் அங்கீகரிக்க வில்லை. தொன்னூல் விளக்கம் பாகுபாட்டை மட்டும் ஒத்துக் கொண்டு, தொகை எண்ணிக்கையையோ விரி எண்ணிக்கையையோ பேசாமலேயே விட்டுவிட்டது.”⁶

தொல்காப்பியம் (1) சார்பு எழுத்தின் இலக்கணத்தைச் சார்ந்து வரும் மரபினை உடையன எனத் தெளிவாகக் கூற, நன்னூல், இலக்கணவிளக்கம் ஆகிய இருநூல்களும் சார்பு எழுத்தின் இலக்கணத்தைத் தெளிவாகக் கூறவில்லை.

தொல்காப்பியம் குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம், ஆய்தம் என்ற மூன்றையும் சார்பெழுத்துகள் எனக் கூறி அதன் விரியைப் பற்றி கூறாமல் நிற்க நன்னூல் தொகை பத்து எனவும் விரி முந்நூற்றறுபத்தொன்பது எனவும், இலக்கண விளக்கம் தொகை ஒன்பது எனவும் விரி இருநூற்று நாற்பதெனவும், சுவாமிநாதம் தொகை பத்து எனவும் விரி இருநூற்று நாற்பத்தொன்று எனவும் கூறிச் சென்றுள்ளன.

எழுத்துகளின் வகைகள்

“எழுத்தெனப் படுப.....” எனத் தொடங்கும் முதல் நூற்பாவிலேயே தொல்காப்பியர் எழுத்துகளின் பெயர், முறை, தொகை ஆகிய மூன்றனையும் உணர்த்துகிறார். அவர், எழுத்தெனப்படுஞ் சிறப்புக்குரியன முப்பதென்றும், சார்ந்து வரல் மரபுடையன மூன்றென்றும் கூறி, ஆதலால் தமிழ் எழுத்துகளின் தொகை முப்பத்து மூன்று என உணர வைக்கிறார். அம் முப்பத்து மூன்றனுள் அகரம் முதல் ஒளகாரம் வரையிலான பன்னீரெழுத்து உயிரென்றும், ககரம் முதல் னகரம் வரையிலான பதினெண் எழுத்து மெய்யென்றும் பெயர் பெறும் எனவும் விளக்குகிறார்.

உயிரைப் போன்று தனித்தியங்கும் ஆற்றலுடையனவற்றை உயிர் என்றும், உயிரன்றி இயங்காத உடல் போன்று உயிரெழுத்துகளன்றித் தாமே தனித்து இயங்கும் ஆற்றல் அற்றனவாகிய எழுத்துகளை மெய்(உடல்) என்றும் தமிழிலக்கண ஆசிரியர்கள் கூறியுள்ள திறம் எண்ணி மகிழத் தக்கது. வீரமாமுனிவர் உயிரற்ற உடல் போன்றமைந்த மெய்யினைச் செத்தெழுத்து எனக் குறிப்பார். இவ்வாறு உயிர், மெய் எனக்கூறுவது உவமையாகுபெயர் என்பர் உரையாசிரியர்கள். உரையாசிரியர்கள் கருதுவது போன்று உவமையாகு பெயராய்க் கூறுதல் பொருத்தமின்று என்றும், மெய்யெழுத்துகள் உயிரெழுத்துகட்கு எவ்வகையினும் தாழ்ந்தனவல்ல என்றும், உயிரைப் போன்றே மெய்யும் தனித்தியங்கும் ஆற்றல் பெற்றுள்ளதால்தான் தொல்காப்பியர் மெய்கட்குப் பிறப்பிடமும் முயற்சியும் கூறுவாராயினர் என்றும் இக்கால அறிஞர்கள் கருதுவர். மொழியியல் வல்லுநர்கள்,

“உயிர்மெய்யாக ஒலிக்காமல் தனிமெய்யாக ஒலிப்பினும் அவ்வெழுத்துகள் வெளிப்படுமாதலின் அவர்தம் கருத்து உறுதிப்படுகின்றது. ஆயினும், உயிர் எனில், காற்று, மூச்சு, உயிர்ப்பு எனப் பொருள்படும் அவ்வுயிர்ப்பாம் காற்று எழுமளவில், எவ்வித மெய்த்தடையுமுறாது ஒலி வெளிப்படுமாயின் உயிரென்றும், யாதானுமொரு மெய்ப் பகுதியான் தடையற்று ஒலி வெளிப்படுமாயின் மெய்யென்றும் கொள்ளலாம்”⁷

எனக் கருதுகின்றனர். ஆக எழுத்துகளை உயிர், மெய் என்னும் இருபெரும் வகைகளாய்ச் சுட்டும் வழக்குத் தமிழ் இலக்கண நூலோர் மரபு என்பது அறியப்படுகிறது.

எழுத்துகள் பிறப்பதற்கு அடிப்படையாகத் திகழும் ஒலியின் அளவாலும் எழுத்தின் வகையைச் சுட்டும் வழக்கும் தமிழில் உண்டு. எழுத்தாகிய ஒலி

பிறப்பதற்கான கால அளவை மாத்திரை என்றனர். அம்மாத்திரையின் அளவினைக் கொண்டு உயிர்களைக் குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்து எனப் பெயரிட்டுப் பகுத்தனர். மெய்களை ஒலித்தலானும், பயிற்சியாலும், பிறக்கும் இடத்தாலும் வகைப்படுத்தியதாக அறிஞர் கருதுவர். ஆனால் வல்லெழுத்து, மெல்லெழுத்து, இடையெழுத்து என்னும் மெய்யெழுத்துகள் பற்றிய பாகுபாடும் ஒலி அளவினை அடிப்படையாகக் கொள்ளாவிடினும் ஒலிப்பு முறையினை மனங்கொண்டே அமைந்துள்ளது. இவ்வாறே எழுத்துகளின் பிற மரபுகளைக் கருத்திற்கொண்டு சுட்டு, வினா, அளபெடை முதலான வேறு வகைகளையும் மரபிலக்கண நூலோர் விளக்கிச் செல்கின்றனர். தமிழின் தொன்மைமிகு இலக்கணநூலான தொல்காப்பியம் எழுத்துகளைப் பற்றிக் கூறும் கருத்துகள் பிற்காலத்தில் பல்வேறு வளர்ச்சியினைக் கண்டன. தொல்காப்பியம் தோன்றி பல நூற்றாண்டுகள் கடந்த பின் எழுந்த நன்னூலில் கருத்து வளர்ச்சி நன்கு புலப்படுகிறது.

வினாவெழுத்துகள்

தொல்காப்பியம்

“ஆ,ஏ,ஓ அம்முன்றும் வினா” (தொல்.32)

என்ற நூற்பாவின் மூலம் தொல்காப்பியம் ஆ,ஏ,ஓ என்னும் முன்று எழுத்துகளும் வினாப்பொருளைத் தரும் என்று கூறுவதை அறியமுடிகிறது.

வீரசோழியம்

வீரசோழியம் ஆ,ஏ,ஓ என்னும் முன்றெழுத்தும் மொழியின் ஈற்றிலே நின்று வினாவெழுத்தென்னும் பொருளைக் குறிக்கும் என்றும், எகர ஏகாரங்களும் யாவும் மொழியினது முதலிலே நின்று வினாப் பொருளைத் தரும் என்றும் கூறுவதைப் பின்வரும் நூற்பாக்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“.....ஆ,ஏ,ஓ வினா” (வீ.சோ.3)

“ஏ யாஎச் சொன் முன் வினா” (வீ.சோ.4)

நன்னூல்

“எ,யா முதலும் ஆ, ஓ ஈற்றும்

ஏ இரு வழியும் வினா ஆகும்மே” (நன்.67)

என்ற நன்னூல் நூற்பாவழி எகரமும், யாவும் மொழிக்கு முதலிலும், ஆகாரமும், ஓகாரமும் மொழிக்கு ஈற்றிலும், ஏகாரம் மொழிக்கு முதலிலும், இறுதியிலும் நின்று வினாப்பொருளைத் தரும் என்ற கருத்தினைப் பெறமுடிகிறது.

இலக்கணவிளக்கம்

“..... எ யா

முதலும் ஆ ஓ இறுதியும் ஏ இரு

வழியும் வினாவென வழங்கும் என்ப” (இல.வி.6)

என்ற நூற்பாவிலிருந்து இலக்கணவிளக்கம் எகரமும் யாவும் மொழிக்கு முதலிலும், ஆகாரமும் ஓகாரமும் மொழிக்கு ஈற்றிலும், ஏகாரம் மொழிக்கு முதலிலும், இறுதியிலும் நின்று வினாப்பொருள் தரும் என்ற செய்தியினைப் பெறமுடிகிறது.

தொன்னூல் விளக்கம்

“எ யா முதலும் ஆ ஓ ஈற்றும்

ஏ இரு வழியும் வினாஆகும்மே

எவன் என் வினா வினாக் குறிப்பு இழி இருப்பால்”(தொ.வி.102)

தொன்னூல் விளக்கம் எகரமும், யாவும் மொழிக்கு முதலிலும், ஆகாரமும், ஓகாரமும் மொழிக்கு ஈற்றிலும், ஏகாரம் மொழிக்கு முதலிலும், மொழிக்கு ஈற்றிலும் வினாப்பொருளை உணர்த்தி வரும் என்றும், மேலும் எவன், என், வினா வினாவெழுத்தாவதன்றி வினாச் சொல்லாகி வினையொடு புணரப்பட்ட அ.:றினை இருபாலுக்கேற்பன என்றும் கூறியுள்ளது.

முத்துவீரியம்

“எயா வினா வென் றிசைக்கப் படுமே” (மு.வீ.27)

“வினவல் கடாவல் வினாவெனப் படுமே” (மு.வீ.30)

என்ற முத்துவீரிய நூற்பாக்களின் மூலம் எகரமும், யாவும் வினாப்பொருளைத் தரும் என்றும், மேலும் வினா என்னும் சொல்லுக்கு ஒருபொருட்கிளவியாக வினவல், கடாவல் என்பன வரும் என்றும் பெறப்படுகிறது.

தொல்காப்பியம் ஆகாரம், ஏகாரம், ஓகாரம் என்னும் மூன்றும் வினாப் பொருளை உணர்த்தும் என்றும், வீரசோழியம் எகர ஏகாரங்களும், யாவும் மொழிக்கு முதலில் வினாப்பொருளை உணர்த்தும் என்றும், ஆகாரமும், ஏகாரமும், ஓகாரமும் மொழிக்கு ஈற்றிலே வினாப்பொருளை உணர்த்தும் என்றும், நன்னூல் வீரசோழியத்திலிருந்து சிறிது வேறுபட்டு எகரமும், யாவும் மொழிக்கு முதலில் வினாப்பொருளை உணர்த்தும் என்றும், ஏகாரம் மொழிக்கு முதலிலும், மொழிக்கு இறுதியிலும் நின்று வினாப்பொருள் உணர்த்தும் என்றும் கூறுகிறது. நன்னூல் கூறுகின்ற இக்கருத்தையே பின்வந்த இலக்கணநூல்களாகிய இலக்கணவிளக்கமும், தொன்னூல்விளக்கமும், முத்துவீரியமும் வழிமொழிந்துள்ளன.

இவ்வினாவெழுத்துகள் குறித்து முனைவர் இரா.கண்ணன் ஒரு புதிய நோக்கில் ஆய்கிறார். அவர்,

“தொல்காப்பியர் காலத் தமிழில் தற்காலத்தில் உள்ளவாறு மொழிமுதலில் வரும் எகரம், ஏகாரம் ஆகியனவற்றால் உருவாகும் எவன், எவள், எவர், எது, எவை, எப்படி, எதற்கு, ஏன் முதலான வினாச்சொற்கள் வழக்கில் இல்லை. எனவே தான் அவற்றைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் நன்னூலார் காலத்தில் இத்தகு வினாச்சொற்கள் வழக்கிற்கு வந்துவிட்டன. எனவே நன்னூலார் மொழியின் முதலில் வரும் வினா எழுத்துகள் மொழியீற்றில் வரும் வினா எழுத்துகள், இருவழியிலும் வரும் வினா எழுத்துகள் என்னும் மூன்று வகையாக்கி அவற்றை வரையறை செய்து கூறுகிறார்”⁸

என விளக்குவதும் கருதவேண்டியதாகும்.

சுட்டெழுத்துகள்

தொல்காப்பியம் சுட்டுப்பொருளை அகரமும், இகரமும், உகரமும் உணர்த்தும் என்று கூறுகிறது. தொல்காப்பியக் கருத்தையே பின் வந்த இலக்கணநூல்களாகிய வீரசோழியமும், நன்னூலும், இலக்கணவிளக்கமும், முத்துவீரியமும் பின்பற்றிச் சென்றுள்ளன என்பதைப் பின்வரும் நூற்பாக்களால் அறியமுடிகிறது.

“அ.இ.உ அம் மூன்றும் சுட்டு” (தொல்.31)

“.....அ இ உ சுட்டாம்” (வீ.சோ.3)

“அ இ உம் முதல் தனிவரின் சுட்டே” (நன்.66)

“.....அ இ
உ இவை மொழி முதல்வரின் சுட்டு.....” (இல.வி.6)

“அ இ உச் சுட்டா மென மொழிப” (மு.வீ.26)

தொன்னூல் விளக்கம் அகரமும், இகரமும், உகரமும் மொழிக்கு முதலில் ஐம்பாலுக்கும் சுட்டுப் பொருளாக வரும் என்றும், மேலும் ஒன்றன் பால் சுட்டுச் சொல்லிடையே ஆய்தம் வரும் என்றும், பலவின் பாற் சுட்டுச் சொல் வகரவொற்றொடு முடியும் என்றும், வகரவொற்றீற்ற சுட்டுவந்தவற்றின் கீழிடையினம் வரின் வகரந்திரியாது இயல்பாய் நின்றலும், வல்லினம்வரின் ஆய்தமாகவும், மெல்லினம்வரின் ஒத்த மெல்லினமாகவும் வகரந்திரிந்து கெடும் என்றும் கூறியுள்ளது.

மேலும் அ இ உ என்ற இம்மூன்றும் சுட்டெழுத்துகளாம் என்றும், இவை பெயரொடு புணருங்கால் வருமொழி முதல் ஒற்றாயின் அவ்வொற்றிரட்டலும், வருமொழி முதல் உயிராயின் இரண்டு வகரம் உரியது என்றும் கூறியுள்ளது. இக்கருத்தினைப் பின்வரும் நூற்பாக்களால் அறியமுடிகிறது.

“அ இ உம் முதல் ஐம்பால் சுட்டே
ஒன்றன்பால் அவை ஆய்தம் இடை எனவும்
பலவின்பால் அவை அவ் ஈற்றனவும் ஆம்
இவை கீழ் முஇனம் இயைபுளி முறையே
ஆய்தம் மெலிஇயல்பு ஆகும் என்ப” (தொ.வி.100)

“தொடர் அ இ உச் சுட்டெழுத்து என்ப
அவை வந்து அணைய அனைத்து மெய்இரட்டும்
உயிர்வரின் இருவவ்இடை வரல்உரித்தாம்
எகர வினாவும் இந்நடை உடைத்தே” (தொ.வி.101)

தொல்காப்பியம் அ இ உ மூன்று எழுத்துகளையும் சுட்டெழுத்துகள் என்று வரையறை செய்கிறது. ஆனால் இவற்றுள் எது எவ்வகைச் சுட்டு என்பது பற்றிய கருத்துத் தொல்காப்பியத்தில் இல்லை. அகரம் சேய்மையையும் இகரம் அண்மையையும் உகரம் இடைமையையும் சுட்டும் என்பது தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் மற்றும் பிற்கால இலக்கண ஆசிரியர்கள் ஆகிய அனைவரின் கருத்தாகும். நன்னூலும் நன்னூலுக்குப் பின் எழுந்த பிற்பிற இலக்கண நூல்களும் இக்கருத்தினை உடையனவே ஆகும். ஆனால் தற்கால ஆய்வாளர்கள் இக்கருத்தினை ஏற்கவில்லை. முனைவர் இரா.கண்ணன்,

“அகரம் மற்றும் இகரச் சுட்டுகள் குறித்த உரையாசிரியர்கள் மற்றும் தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் வந்த இலக்கணநூலோர்தம் கருத்துகளில் உடன்பட்டாலும் உகரம் குறித்த அவர்தம் கருத்தினை ஏற்பதற்கு இல்லை. ஏனெனின் உகரம் இடைமையை அ.தாவது அண்மைக்கும் சேய்மைக்கும் இடையில் உள்ளதைச் சுட்டும் சுட்டெழுத்து என அவர்தம் கருத்தினை ஏற்பதாக இருந்தால் சேய்மை என்பதற்கான தூரத்தை அல்லது அதன் இருப்பிற்கான இடத்தை வரையறை செய்ய வேண்டியது அவசியமாகிறது. அவ்வாறு சேய்மைக்கான தூரத்தை வரையறை செய்யாவிடில் இடைமையை அடையாளங் காண்பதென்பது இயலாத ஒன்று. ஆனால் அத்தகு வரையறையை இலக்கண ஆசிரியர்களோ இலக்கண உரையாசிரியர்களோ பிறரோ இதுகாறும் கூறவில்லை. எனவே சேய்மையின் இருப்பின் இட வரையறை அதாவது தூரம் குறித்துக் கூறப்படாமையால் இடைமை என்பதை சுட்டுவதென்பது

ஏலாததாகிவிடும் அன்றோ? ஆதலால் உகரம் இடைமைச்சுட்டு என்னும் கருத்தினை ஏற்பதற்கில்லை. வேறுசிலர் உகரம் மேல், கீழ், புறம் முதலானவற்றைச் சுட்டும் என்று தம் மனம் கருதியவழியெல்லாம் கூறியுள்ள கருத்துகளையும் ஏற்பது இயலாது. ஏழன் வேற்றுமை உருபுகளான அவற்றைச் சுட்டெனக் கூறுவது பொருந்தாது. எனின் உகரச்சுட்டின் பொருள்தான் என்ன? எனின் அதனை விளக்க முயல்வாம். அண்மைச்சுட்டினை அறிவதில் நமக்குத் தொல்லை இல்லை. அருகில் உள்ளது அண்மை. இன்னும் தெளிவாகக் கூறவேண்டின் நம் கை எட்டும் தூரம் அண்மை ஆகும். ஆனால் சேய்மையை இவ்வாறு வரையறுக்க முடியாது. கை எட்டும் தூரத்திற்கு அப்பால் உள்ளவரும் பல காதங்களுக்கு அப்பால் உள்ளவரும் பல காலங்களுக்கு முன்னால் வாழ்ந்தோரையும் சுட்ட நாம் சேய்மைச்சுட்டையே பயன்படுத்துகின்றோம். எனவே தற்காலத்தின் வழக்கின்படி சேய்மையின் இடத்தை வரையறை செய்யவில்லை என்பது புலனாகிறது. ஆனால் சேய்மை வரையறை செய்ய வேண்டிய ஒன்றாகவே உள்ளது. சங்க இலக்கியங்களில் இடைமைச் சுட்டினை விளக்க நமக்குக் கிடைத்துள்ள சான்று: “உதுக்காண் தோழி வம்பமாரி” என்னும் தொடரே ஆகும். இதில் உகரம் கண்ணுக்குப் புலனாகும் மேகத்தைச் சுட்ட பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை நோக்க இகரம் அண்மையையும், உகரம் கட்புலனாகும் தொலைவில் உள்ளவற்றையும், அகரம் கட்புலனாகாத தொலைவில் உள்ளவற்றையும் சுட்ட பயன்படுத்தப்பட்டன என்பது தெளிவுறும்”⁹

என விளக்கி சேய்மை கட்புலனாகும் தூரம் கட்புலனாகாத தூரம் என இருவேறு நிலையை உடையது என்று கூறுகிறார். இது சுட்டு குறித்த புதிய ஆனால் ஏற்கத் தகுந்த விளக்கமாக உள்ளது.

எழுத்துகளின் முறைவைப்பு

சிறப்பினாலும் இனத்தினாலும் ஒன்றன்பின் ஒன்று பொருந்தி இவ்வுலகத்தில் அகரம் முதலாகத் தொன்று தொட்டு வழங்குதலே எழுத்துகள் நிற்கும் முறையாகும் என்று நன்னூல்,

“சிறப்பினும் இனத்தினும் செறிந்து ஈண்டு அம்முதல்
நடத்தல் தானே முறையாகும்மே”

(நன்.73)

என்ற நூற்பாவின் வழி விளக்குகிறது.

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியர் முதல் நூற்பாவில்,

“எழுத்தெனப் படுப
அகர முதல் னகர இறுவாய்
முப்பது என்ப
சார்ந்துவரல் மரபின் முன்றலங் கடையே” (தொல்.1)

எனக் கூறிய பின்னர் எட்டாம் நூற்பாவில்,

“ஒளகார இறுவாய்ப்
பன்னீ ரெழுத்தும் உயிரென மொழிப” (தொல்.8)

என்று கூறுவதால், பன்னீரெழுத்து உயிரெனவும், அவை அகரம் முதலாகவும் ஒளகாரம் இறுதியாகவும் உடையது எனப் பெறப்படுகின்றது.

“அவற்றுள்
அ இ உ
எ ஓ என்னும் அப்பால் ஐந்தும்
ஔளபு இசைக்கும் குற்றெழுத் தென்ப” (தொல்.3)

“ஆ ஈ ஊ
ஏ ஐ
ஓ ஔ என்னும் அப்பால் ஏழும்
ஈரளபு இசைக்கும் நெட்டெழுத் தென்ப” (தொல்.4)

மேலே கூறப்பட்ட 3, 4 ஆம் நூற்பாவினை நோக்க அகரத்திற்கும், ஒளகாரத்திற்கும் இடையில் உள்ள ஏனை உயிர்களின் முறையினைச் சிந்தித்துணரும் வகையால் அமைந்துள்ளது. இந்நூற்பாக்களில் அ,இ,உ,எ,ஓ ஆகியனவற்றைக் குறிலெனக் கூறி, அடுத்த நூற்பாவில் ஆ,ஈ,ஊ,ஏ,ஐ,ஓ,ஔ ஆகியனவற்றை நெடிலெனச் சுட்டுவதால், அஆ, இஈ, உஊ, எஏ, ஓஓ என்ற முறையும் அவற்றுக்கிடையே உள்ள வேறுபாடு மாத்திரை அளவு என்ற தன்மையால் அமைந்தது எனவும் பெறப்பட்டுகின்றன. இவ்வளவில் அ,ஆ,இ,ஈ,உ,ஊ,எ,ஏ,ஐ,ஓ,ஔ என்பதும், அம்முறையே இன்றுவரை வழங்கி வருகிறதென்பதும் புலப்படும். அதுமட்டுமல்லாமல் முறைபற்றிய நுண் குறிப்புகள் கொண்ட நூற்பாக்கள் அனைத்தும் என்ப, மொழிப என முடிவுபெறுதலால் தொல்காப்பியருக்கு முன்னரும் இம்முறையே இருந்து வந்தது என்பதில் ஐயத்திற்கு இடமில்லாமல் பெறப்படுகிறது.

வீரசோழியம்

“அறிந்த வெழுத்தம்முன் பன்னிரண் டாவிகளான கம்முன்
பிறந்த பதினெட்டு மெய்நடு வாய்தம்” (வீ.சோ.1)

இந்நூற்பாவின் வழி வீரசோழியம் உயிர், ஆய்தம், மெய் என்று எழுத்துகளை வரிசைப்படுத்துவதை அறியமுடிகிறது.

நேமிநாதம்

“ஆவி அகரமுதல் ஆறிரண்டாம் ஆய்தமிடை
மேவுங் ககரமுதன் மெய்களாம் - மூவாறும்” (நே.நா.1)

என்ற நூற்பாவின் மூலம் நேமிநாதம் வீரசோழியத்தின் கருத்தினையே பின்பற்றிச் சென்றுள்ளது என்பதை அறியமுடிகிறது.

நன்னூல்

“சிறப்பினு மினத்தினுஞ் செறிந்தீண் டம்முதல்
நடத்த றானே முறையா கும்மே” (நன்.72)

“அம்முதல் ஈராறு ஆவி:கம்முதல்
மெய்மூ வாறு என விளம்பினர் புலவர்” (நன்.63)

என்னும் நூற்பாக்கள் அகரத்தை முதலெழுத்தாகக் கொண்டு உயிரெழுத்துகளும், ககரத்தை முதலாகக் கொண்டு மெய்யெழுத்துகளும் அமையும் என்று கூறியுள்ளன.

இலக்கணவிளக்கம்

“தோற்ற மளபு செய்கை பொருள்வடி
வேற்றன வொத்தலி னேற்புடை யினத்தினுஞ்
சிறப்பினு நெறிப்படச் செறிந்தீண் டம்முத
னடைத்த றானே முறையெனல் வேண்டும்” (இல.வி.8)

இலக்கணவிளக்கம் தனது உரையில் எழுத்துகள் முறை குறித்துப் பின்வருமாறு கூறியுள்ளது.

“சார்பெழுத்துகளுள் ஆய்தம் அகர ஆகாரங்கள் போல அங்காந்து கூறும் முயற்சியாற் பிறத்தலானும் உயிரேறாது ஓசை விகாரமாய் நிற்பதொன்றேனும் எழுத்தியல் தழாஓசை போலக் கொள்ளினுங் கொள்ளற்க, எழுத்தேயாமென்று ஒற்றின் பாற்படுத்தற்குப் புள்ளியெனப் பெயர் பெறுதலானும், உயிரும் ஒற்றுமாகிய இரண்டற்கும் இடையே வைக்கப்பட்டது”¹⁰.

இவ்வரையின் மூலம் உயிர், ஆய்தம், மெய் என்னும் வரிசையில் எழுத்துகள் முறை அமைந்திருந்தது என்பதை அறியமுடிகிறது.

முறை வைப்பின் காரணம்

இளம்பூரணர் அகரம் முதலாக அமைந்ததற்கான காரணத்தை மட்டும், “அவற்றுள் அகரம் தானும் இயங்கித் தனிமெய்களை இயக்குதற்

சிறப்பான் முன்வைக்கப்பட்டது” என்றார். நச்சினார்க்கினியர், “இனி, அகரத்தின் பின்னர் இகரம், எண்ணும் பிறப்பும் பொருளும் ஒத்தலின் வைத்தார். பிறப்பு ஒவ்வாதேனும் அ,இ,உ அம்முன்றுஞ் சுட்டு எனச்சுட்டுப் பொருட்டாய் நிற்கின்ற இனங்கருதி அவை ஐம்பாற் கண்ணும் பெரும்பான்மை வருமாறு உணர்ந்து எகரத்தை அதன் பின் வைத்தார். அகர இகரங்களோடு பிறப்பு ஒப்புமை பற்றி, ஐகார ஒளகாரங்கட்கு இனமாகிய குற்றெழுத்து இன்றேனும் பிறப்பு ஒப்புமை பற்றி ஏகார ஒகாரங்களின் பின்னர் ஐகார ஒளகாரம் வைத்தார். ஒகரம் நொ என மெய்யோடு கூடி நின்றல்லது தானாக ஒரெழுத்தொரு மொழியாகாத சிறப்பின்மை நோக்கி ஐகாரத்தின் பின் வைத்தார்” எனக் கூறுவதால் முறைவைப்பின் சிறப்புக் காரணம் பிறப்பு முயற்சியால் என்பதனை அறியலாம். மேலும் சிவஞான முனிவரின், “இனி, உயிர்களுள் அ,இ,உ என்பன முறையே அங்காத்து கூறும் முயற்சியானும், அவ்வங்காப்போடு இதழ் குவித்துக் கூறும் முயற்சியானும் பிறத்தலான் அப்பிறப்பிடத்து முறையே முறையாக வைக்கப்பட்டன” என்னுங் கூற்றும் அதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

பிறப்பு அடிப்படை

பிறப்பு அடிப்படையை நோக்கின் ஆவென அங்காத்தலால் பிறக்கின்ற எழுத்துகளாகிய அ ஆ இரண்டனையும் முன் வைத்து, பின்னர் அங்காத்தலோடு மேற்பல்லின் அடியை, நாவினது அடிவிளிம்பு சென்று பொருந்தப் பிறக்கின்ற எழுத்துகளாகிய இ ஈ எ ஏ ஐ என ஐந்தினையும் அடுத்து நிறுத்தி, அம்முயற்சியினின்று முற்றிலும் மாறுபட்டு இதழ்குவி முயற்சியில் பிறக்கின்ற எழுத்துகளான உ ஊ ஒ ஓ ஔ என்பனவற்றை இறுதியில் வைத்திருக்கவேண்டும். அவ்வாறு அமைக்காமல் இகர ஈகாரத்திற்குப் பிறகு எகர ஏகாரத்தை வைக்காமல் உகர ஊகாரத்தை வைத்துள்ளார்கள். ஒகர ஒகாரத்தைப் பிரித்துள்ளார்கள். இவற்றையெல்லாம் நோக்கினால் பிறப்பு முயற்சி மட்டுமே முறை வைப்பின் அடிப்படை என்று கூற முடியாது.

பிற காரணம்

சுட்டுப் பொருளைத் தருகின்ற எழுத்துகளை முன்நிறுத்தி, பிறகு வினாப் பொருளைத் தருகின்ற எழுத்தைப் பின்வைத்து வரிசைப்படுத்தியிருக்கலாம். இக்காரணத்தைக் காட்டிலும் பேராசிரியர் அருளப்பன் கூறும் காரணம் சிறப்பாகவும், ஒலியியல் நெறிக்கேற்பவும் அமைந்துள்ளது. இகர ஒலியை அடுத்து எகர ஒலியையும், உகர ஒலியை அடுத்து ஒகர ஒலியையும் சொல்லுதல் ஒலிப்பு நிலையில் தெளிவு ஏற்படுதற்கு ஏற்றதன்று. இலை என்பதை எலை எனவும், கிணறு என்பதைக் கெணறு எனவும், இகரத்தை

எகரமாக மாற்றியும், குடை என்பதைக் கொடை எனவும், உயரம் என்பதை ஓயரம்(ஓசரம்) எனவும் உகரத்தை ஓகரமாக மாற்றியும் தவறாக மொழிதல் பெருவழக்கு இதனை உணர்ந்து எழுத்துகளை ஒலிக்கப்பழகும் அடி நிலையிலேயே குழப்பம் ஏற்படாதவாறு, இகர எகரத்திற்கு இடையில் உகரமும், உகர ஓகரத்திற்கிடையில் எகரமும் வருமாறு முன்னோர் வழங்கினர் எனக் கூறுங்காரணம் முற்றிலும் பொருந்துவதாகும்.

மெய்யம்முறை

மெய்யெழுத்துகளை மூவகையாகப் பகுத்து கசடதபற, நஞுணநமன, யரலவழள என முறைப்படுத்துகின்றனர். இம்முறை அவ்வவினவெழுத்துகளுக்கட்குள் காணப்படுகின்ற முறையே அல்லாமல் பதினெண் மெய்களையும் ஒன்றாக நோக்கினால் பொருந்தாது. ஏனெனில் “னகர இறுவாய், பதினெண் எழுத்தும் மெய் யன மொழிப” என்று கூறுவதிலிருந்து மெய்யெழுத்துகளுள் இறுதியெழுத்து னகரம் என்பது தெளிவாகிறது. பிறமெய்களின் முறைவைப்பினை எவ்வகையான் உணரலாம் என்பதும், பிறப்பு முயற்சி அதற்குத் துணைபுரியுமா என்பதும் சிந்தனைக்குரியது. வல்லெழுத்துகளை ககரத்தினின்று தொடங்கியது போன்றே பிறப்பு முயற்சி கூறும் பொழுதும் ககரத்தையே முதலில் கூறுகின்றார்கள். அதுமட்டுமன்றி பிறவெழுத்துகளோடு ககரம் சேர்ந்து வருகின்ற இடங்களிலும் ககரமே முதன்மை பெறுகிறது. எனவே ககரம் மெய்களின் முறைவைப்பில் முதன்மை பெறுகிறது. ககர முதல் னகர இறுவாய் என்றால் இடையில் உள்ள எழுத்துகளின் இடம் யாதென்னும் வினா எழுகிறது. எழுத்துகள் பிறக்கும் முயற்சியினைக் கூறுமிடத்து ஒவ்வொரு வல்லெழுத்திற்கும், அவ்வவற்றின் இனமான மெல்லெழுத்துடன் சேர்த்துக் கூறப்படுகிறது. எனவே வன்மை, மென்மை காரணமாகக் கசடதபற, நஞுணநமன என வேறு வேறாக முறைப்படுத்தினும், மெய்யென்னும் பொது நோக்கில் அவ்வவற்றின் இனத்தோடிணைத்து கங, சஞ, டண, தந, பம, றன என அமைவதே முறை எனத் தெரிகிறது. ஆயின் னகரத்தை இறுதியாகக் கூறினமையின் அதனினைமாகிய றகரம் அதனை யொட்டி அமைதல் வேண்டும். எனவே கஙசஞடணதநபம ஆகியவற்றை அடுத்து வேறு ஆறு எழுத்துகள் அமைய அவற்றை அடுத்து றன நிற்கும் இடையெழுத்துகளாகும். இடையெழுத்துக் கட்கான முறை, பிறப்பு முயற்சிக்கேற்ப பிறப்பியலில் சிற்சிலவிடங்களில் மாறியிருப்பினும், பிறவிடங்களில் யரலவழள என்னும் முறைப்படியே அமைந்துள்ளன. எனவே இடையெழுத்துகளை, இம்முறையில் பிற மெய்களோடு

இடையில் சேர்த்து நோக்கும் பொழுது க்,ங்,ச்,ஞ்,ட்,ண்,த்,ந்,ப்,ம்,ய்,ர்,ல்,வ்,ழ்,ள்,ற்,ன் என்னும் மெய்களின் முறைவைப்பே உறுதியாகும்.

“வீரமாமுனிவரின் கொடுந்தமிழ் மட்டுமே தமிழ் நெடுங்கணக்கு வரிசையை முழுமையாகப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறது. இந்நூல் கிறித்தவ சமயப் பணியாளர்கள் கற்றுப் பயனடையும் நோக்கில் இலத்தீனில் எழுதப்பட்டது. ஏனைய தொல்காப்பியம் முதலான நூல்கள் தமிழை ஓரளவு அறிந்து மொழியமைப்பை விரிவாக அறிய விரும்புவோருக்காக எழுதப்பட்டவை. ஓரளவு அறிந்தவர்களுக்கு நெடுங்கணக்கு வரிசை ஏற்கனவே அறிமுகமாயிருக்கலாம் என்பதால் இந்நூல்கள் விவரிக்கவில்லை”¹¹.

இவ்வரிசை முறையே தொன்றுதொட்டு இன்றுவரை எல்லா இலக்கண நூல்களும் பின்பற்றிச் சென்றுள்ளன.

எழுத்துகளின் பிறப்பு

நம் உடலில் பாதிக்கும் மேற்பட்ட பகுதிகள் பேச்சொலிகளை உண்டாக்க உதவுகின்றன. அதாவது தலையிலிருந்து வயிறு வரை அமைந்துள்ள உறுப்புகள் பேச்சொலிகளை எழுப்ப உதவுகின்றன. எழுத்துக்கள் பிறக்கும் முறையை நன்கு அறிந்தால்தான் தெளிவாக ஒலிக்க முடியும், திருத்தமாகப் பேச முடியும். எனவே தொல்காப்பியம் எழுத்துகளின் பிறப்பினை விளக்குவதற்காக ஒரு இயலையே உருவாக்கியுள்ளது. இந்நூல் எழுத்துகளின் பொதுப்பிறப்பினைக் கூறிய பின்னர் உயிர்களும் மெய்களும் பிறக்குமாற்றை விரிவாக எடுத்துரைத்துள்ளது.

எழுத்துகளின் பொதுப்பிறப்பு

தொல்காப்பியம்

“உந்தி முதலா முந்து வளித் தோன்றித்
தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇ,
பல்லும், இதழும்,நாவும், மூக்கும்,
அண்ணமும் உளப்பட எண்முறை நிலையான்
உறுப்புற்று அமைய நெறிப்பட நாடி,
எல்லா எழுத்தும் சொல்லும் காலைப்,
பிறப்பின் ஆக்கம் வேறு வேறு இயல
திறப்படத் தெரியும் காட்சி யான்” (தொல்.83)

இந்நூற்பாவில் பேச்சொலிகள் உருவாவதற்குக் கருவியாகிய ஒலியுறுப்புகள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. நூற்பாவில் கூறப்பட்டுள்ள ஒலியுறுப்புகள் எட்டினுள் தலை, மிடறு, நெஞ்சு மூன்றையும் காற்றறைகள்

எனவும் பல், இதழ், நாக்கு, மூக்கு, அண்ணம் ஐந்தையும் ஒலியெழுப்பிகள் எனவும் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. உந்தியிலிருந்து எழுந்த காற்றே தலை, மிடறு, நெஞ்சு என்னும் இடங்களில் நின்று பல், இதழ், நா, மூக்கு, அண்ணம் ஆகிய இவ்வறுப்புகளின் தொழிலால் வேறுவேறு எழுத்துகளாக மாறும் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

வீரசோழியம்

வீரசோழியமும் நேமிநாதமும் தொல்காப்பியம் விவரிப்பது போன்று ஒவ்வொரு எழுத்தின் பிறப்பையும் எடுத்துரைக்காமல் பொதுப்பிறப்பினை மட்டும் ஒரே நூற்பாவில் கூறுகின்றன.

**“உந்தி முதலெழுங் காற்றுப் பிறந்தார முஞ்சிரமும்
பந்த மலிகண் டமுமூக்கும் உற்றண்ணம் பல்லுடனே
முந்து மிதழ்நா மொழியுறுப் பாகுமுயற்சி யினால்
வந்து நிகழு மெழுத்தென்று சொல்லுவார் வாணுதலே” (வீ.சோ.6)**

வீரசோழியம் மூக்கைக் காற்றறைகளுடன் சேர்த்துக் கூறுகிறது.

**“ஏயா எச் சொன்முன் வினாவெடுத்தல் படுத்தன்னலித
லோயாதூர்ப்ப லெனநால்வகையிற் பிறக்குமெய்கள்
சாயாமயக்கந்தம் முன்னர்ப் பிறவொடு தாமும் வந்து
வீயாதவீரொற்று மூவொற்றுடனிலை வேண்டுவரே”.(வீ.சோ.4)**

மேலும் எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல், ஓயாதூர்ப்பல் என நால்வகையில் எழுத்துகள் பிறக்கும் என்றும் கூறியுள்ளது.

நேமிநாதம்

**“உந்தியிற் றோன்றும் உதான வளிப்பிறந்து
கந்தமலி நெஞ்சுதலை கண்டத்து - வந்தபின்
ஆசில் அண்ணம் இதழெயிறு மூக்கெனப்
பேசும் எழுத்தின் பிறப்பு” (நே.நா.6)**

நேமிநாதம் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றி மூக்கை ஓர்

ஒலியெழுப்பியாகக் குறிப்பிட்டுள்ளது. மேலும் பேச்சொலி உறுப்புகளை இருவகைப்படுத்தியுள்ளது. நெஞ்சு, தலை, மிடறு மூன்றும் முதலிடவகை என்றும் நா, அண்ணம், இதழ், எயிறு, மூக்கு ஐந்தாம் துணை இடவகை என்றும் கூறியுள்ளது.

நன்னூல்

நன்னூல் தொல்காப்பியத்தைப் போன்று எழுத்துகளின் பொதுப்பிறப்பை முதலில் கூறி, தொடர்ந்து உயிர், மெய்களின் பிறப்பை விவரித்துள்ளது.

**“நிறை உயிர் முயற்சியின் உள்வளி தூர்ப்ப
எழுந்து அணுத்திரள் உரம், கண்டம், உச்சி,
மூக்கு, உற்று, இதழ், நா, பல், அணம் தொழிலின்
வெவ்வேறு எழுத்து ஒலியாய் வரல் பிறப்பே” (நன்.74)**

நன்னூல் எழுத்துகளின் பிறப்பை இடப்பிறப்பு, முயற்சிப் பிறப்பு என இரண்டாகத் தொகுத்துக் கூறியுள்ளது. இவ்வாறு கூறுவதில் இந்நூலே முதலிடம் பெறுகிறது.

“ஆவி யிடைடை யிடமிட நாகும்
மேவு மென்மை மூக் குரம்பெறும் வன்மை” (நன்.75)

“ஆய்தக் கிடந்தலை யங்கா முயற்சி
சார்பெழுத் தெனவுந் தம்முத லனைய” (நன்.87)

இலக்கணவிளக்கம்

இலக்கணவிளக்கம் நன்னூலைப் பின்பற்றிப் பேச்சொலிகளின் பொதுப்பிறப்பையும் எழுத்துகளின் பிறப்பையும் விவரித்துள்ளது. இடப்பிறப்புக் கருத்துக்களில் இந்நூல் வேறுபட்டுள்ளது. வல்லெழுத்து உச்சியிலும், ஆய்தம் நெஞ்சிலும் பிறக்கும் என்று கூறியுள்ளது.

“உயிர் உழப்பு உதானனின் நாதம் உச்சி
மிடறு உரம் மூக்குஉற்று இதழ்நா பல்அணத்து
அடைந்து பின்னர் அவற்றது வினையான்
வெவ்வேறு எழுத்து ஒலியாய் வரல் பிறப்பு” (இல.வி.9)

“அவ்வழி ஆவி இடை மிடறு உச்சி
வன்மை மென்மை மூக்கு இசையில் தோன்றும்” (இல.வி.10)

தொன்னூல் விளக்கம்

இந்நூல் ஒரே நூற்பாவில் பொதுப்பிறப்பை மட்டும் கூறி அமைகிறது. பேச்சொலி உறுப்புக்களுள் மிடறு, உரம், உச்சி முன்றையும் முதலிடம் என்றும் இதழ், மூக்கு, அண்ணம், பல், நாக்கு ஐந்தையும் துணை இடம் என்றும் பகுத்துக் கூறுகிறது. இப்பகுப்பு முறை நேமிநாத உரையை ஒத்துள்ளது எனலாம்.

“உயிர் இடையினம் மிடறு உரம் வலி உச்சி மெலி இயை
முதல் இடமாய் இதழ்மூக்கு அணம்பல் நா
ஐந்துணை இடத்தாம் அக்கரப்பிறப்பே” (தொ.வி.3)

முத்துவீரியம்

முத்துவீரியம் எழுத்துகளின் பிறப்பினைத் தொல்காப்பியம், நன்னூல், இலக்கணவிளக்கம் போன்று விரிவாகக் கூறுகிறது. உயிர், இடையினம், வல்லினம் ஆகிய மூவகை எழுத்துகளின் பிறப்பிடத்தை வரையறுப்பதில் இந்நூல் நன்னூலை ஒத்துள்ளது. ஆனால் மெல்லினம் உச்சியிலும் ஆய்தம்

உந்தியிலும் பிறக்கும் என்னும் செய்தியில் வேறுபடுகிறது. மெல்லினம் உச்சியில் பிறக்கும் என்பதில் தொன்னூல் விளக்கத்தோடு ஒத்துள்ளது. ஆய்தம் உந்தியில் தோன்றும் என்பது இந்நூலின் புதிய செய்தியாகும்.

“உயிரிடை யின மிடறும் வலியுச்சி
மெலியிட மாமென வேண்டப் படுமே” (மு.வீ.43)

“உந்தி தனிநிலை யுற்றங் காந்தெழும்” (மு.வீ.58)
சுவாமிநாதம்

சுவாமிநாதம் (16,17,18) மூன்று நூற்பாக்களில் எழுத்துகளின் பிறப்பினை விவரித்துள்ளது. மிடறு, தலை, மூக்கு மூன்றினைக் காற்றறைகளாகவும் நாக்கு, அண்ணம், பல், இதழ் ஆகிய நான்கினையும் ஒலிஎழுப்பிகளாகவும் கூறியுள்ளது.

“அணுவினான் மூலவிந்தில் எழுநாதம் இலஞ்சிக்
காய்தானத் தொடு நெஞ்சணுகி வெளிவாக்காற்
பணியு மிடறுஉச்சி மூக்குஒலித்து நாவண்ணம்
பல்லிதழின் வினையால் வெவ்வேறெழுத்தாம்..” (சு.நா.16)

உயிர்எழுத்துகளின் பிறப்பு

உள்ளிருந்து காற்றால் வெளிவரும் ஒலியே பல்வேறு எழுத்துகளாக மாறுகிறது. அவ்வொலி, ஒலியுறுப்புகளுள் சிறப்பிடமாகிய மிடற்றை நிலைக்களனாகக் கொண்டு வெளிப்படுங்கால் உயிராகவும் மெய்யாகவும் அமைகிறது.

தொல்காப்பியம்

“அவ்வழி
பன்னீர் உயிரும் தம்நிலை திரியா,
மிடற்றுப் பிறந்த வளியின் இசைக்கும்” (தொல்.84)

என உயிரெழுத்துகள் மிடற்றினை இடமாகக் கொண்டு பிறக்கும் என்று கூறியுள்ளது.

“அவற்றுள்
அஆ ஆயிரண்டும் அங்காந்து இயலும்” (தொல்.85)

“இ,ஈ,எ,ஏ,ஐ என இசைக்கும்
அப்பால் ஐந்தும் அவற்றோ ரன்ன:
அவைதாம்
அண்பல் முதல்நா விளிம்புறல் உடைய” (தொல்.86)

“உ,ஊ,ஓ,ஔ,ஐ என இசைக்கும்
அப்பால் ஐந்தும் இதழ் குவிந்து இயலும்” (தொல்.87)

மேலும்,அ,ஆ ஆயிரண்டும் அங்காத்தலாலும், இ,ஈ,எ,ஏ,ஐ ஆகிய ஐந்தும் அங்காத்தலோடு அண்பல் முதல் நா விளிம்புறலாலும், உ,ஊ,ஓ,ஔ,ஓள என ஐந்தும் இதழ் குவிதலாலும் பிறக்கும் என்றும் கூறியுள்ளது.

நன்னூல்

நன்னூல் உயிரெழுத்துகள் பிறக்கும் இடத்தைக் குறிப்பிடுவதிலும், பிறக்கும் முயற்சியைக் குறிப்பிடுவதிலும் தொல்காப்பியக் கருத்தையே ஒத்துக் காணப்படுகின்றது.

“அவ்வழி ஆவி,இடைமை இடம் மிடறு ஆகும்” (நன்.75)

“அவற்றுள் முயற்சியுள் அ,ஆ அங்காப்பு உடைய” (நன்.76)

“இ,ஈ,எ,ஏ,ஐ அங்காப்போடு அண்பால் முதல் நா விளிம்பு உற வருமே” (நன்.77)

“உ,ஊ,ஓ,ஔ,ஓளஇதழ்குவிவே” (நன்.78)

இலக்கணவிளக்கம்

இலக்கணவிளக்கமும் நன்னூலைப் போல உயிரெழுத்துகளின் இடப்பிறப்பிலும், முயற்சிப் பிறப்பிலும் தொல்காப்பியக் கருத்தோடு ஒத்துச் சென்றுள்ளது.

“அவ்வழி ஆவிஇடை மிடறுஉச்சி வன்மை மென்மைமுக்கு இசையில் தோன்றும்” (இல.வி.10)

“அவற்றுள் முயற்சியுள் அஆ அங்காந்து இஈஎஏஐகான் அதனோடு அண்பால் முதல் நா விளிம்புஉற உ ஊ ஓ ஓ ஓளகான் இதழ்குவிந்து இயலும்” (இல.வி.11)

தொன்னூல் விளக்கம்

எழுத்துகளின் பிறப்பினை ஒரே நூற்பாவில் கூறிய தொன்னூல் விளக்கம் உயிர் எழுத்துகளின் பிறப்பிடமாக மிடற்றினைக் கூறியுள்ளது.

“உயிர் இடையினம் மிடறு” (தொ.வி.3)

முத்துவீரியம்

முத்துவீரியம் உயிர் எழுத்துகளின் பிறப்பு பற்றிய கருத்துகளைக் கூறுவதில் நன்னூல், இலக்கணவிளக்கம் போன்று தொல்காப்பியர் கருத்தோடு ஒத்துக் காணப்படுகிறது.

“உயிரிடையினமிடறு.....” (மு.வீ.43)

“அவற்றுள் அஆவங்காப்பொடுவருமென்ப” (மு.வீ.44)

“இ,ஈ,எ,ஏ ஐயல் காப்பொடு
மேல்வாய்ப்பல்லடிநாவிளிம்புறவரும்” (மு.வீ.45)

“உ,ஊ,ஓ,ஔ,ஐஇதழ்குவிவே” (மு.வீ.46)

சுவாமிநாதம்

சுவாமிநாதமும் உயிர்எழுத்துகள் பிறப்புப் பற்றிய கருத்தில் மற்றைய இலக்கண நூல்களின் கருத்தோடே ஒத்துக் காணப்படுகிறது.

“.....அவற்றுள்

நனுகு மிடற்று உயிர் இடை யுச்சியின் வன்மை மென்மை
நாசியில் உண்டாம் அவற்றுள் அஆவங்காப்பாம்
துணி இ,ஈ,எ,ஏ,ஐ அண்பல் அடிநாப் பாற்றொடும்
உ,ஊ,ஓ,ஔ,ஐ இதழ்குவிவாம் அணங்கே” (சு.நா.16)

மெய்எழுத்துகளின் பிறப்பு

- க், ங் - நாக்கின் அடிப்பகுதி அண்ணத்தின் அடிப்பகுதியைப் பொருந்தப் பிறக்கும்
- ச்,ஞ் - நாக்கின் இடைப்பகுதி அண்ணத்தின் இடைப்பகுதியைப் பொருந்தப்பிறக்கும்.
- ட்,ண் - நாக்கின் நுனி அண்ணத்தின் நுனியைப் பொருந்தப் பிறக்கும்.
- த்,ந் - அண்பல்லின் அடியை நாக்கின் நுனி பொருந்தப் பிறக்கும்.
- ப்,ம் - மேலுதடும் கீழுதடும் பொருந்தப் பிறக்கும்.
- ய் - நாக்கின் அடி அண்ணத்தின் அடியைப் பொருந்தப் பிறக்கும்.
- ர்,ழ் - அண்ணத்தை நுனிநாக்கு வருடப் பிறக்கும்.
- ல்,ள் - அண்பல்லடியை நாவிளிம்பு வீங்கி ஒற்ற லகரமும் அண்பல்லை நாவின் விளிம்பு தடித்துத் தடவ ளகரமும் பிறக்கும்.
- வ் - மேல்வாய்ப் பல்லைக் கீழுதடு பொருந்தப் பிறக்கும்.
- ற்,ன் - அண்ணத்தை நாக்கின் நுனி மிகப் பொருந்தப் பிறக்கும்.

இவ்வாறு மெய்எழுத்துகளின் முயற்சிப் பிறப்பினை தொல்காப்பியம் (89,முதல் 99 வரையுள்ள நூற்பாக்களில் விவரித்துள்ளது.

மெய் எழுத்துகளின் இடப்பிறப்பாக மெல்லினத்திற்கு மூக்கினையும், இடையினத்திற்கு மிடற்றினையும், வல்லினத்திற்குத் தலையினையும் கொண்டுள்ளதாகத் தொல்காப்பிய100ஆம் நூற்பா விளக்கியுள்ளது.

மெய் எழுத்துகளின் முயற்சிப் பிறப்பில் எல்லா இலக்கண நூல்களும் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றிச் சென்றுள்ளது. இடப்பிறப்பில் மட்டும் சிறிது மாற்றம் காணப்படுகிறது.

எழுத்துகளின் வரிவடிவம்

பேச்சு மொழி தோன்றிய பலநூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னரே எழுத்து வடிவம் தோன்றியிருக்கும். பேசக் கற்றுக்கொண்ட மனிதன் தனது எண்ணங்களைச் சேய்மையில் இருப்பவர்களுக்கும், எதிர்கால தலைமுறையினர் அறிந்து கொள்வதற்கும், எழுத்தினை உருவாக்கினான். அவ்வெழுத்துகள் 1.உருவஎழுத்துகள் (Pictograph), 2.கருத்தெழுத்துகள் (Ideograph), 3. ஒலியெழுத்துகள் (Phonograph) என்ற முறையில் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கலாம் என ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். ஆயிரத்திற்கும் அதிகமான மொழிகள் பேசப்படும் இந்தியாவில், நூற்றுக்கும் குறைவான மொழிகளே எழுத்து வடிவம் பெற்றுள்ளன.

இந்திய மொழிகளின் எழுத்துகள் அசோகரின் கல்வெட்டில் காணப்படும் பிராமி (Brahmi script) எழுத்தில் இருந்து தோன்றியவை என்ற கருத்து உள்ளது. இந்தியாவில் பிராமி எழுத்து வழக்கத்தில் இருந்த காலத்தில் வடமேற்கு இந்தியாவிலும் மத்திய ஆசியாவிலும் கரோஷி (Kharosithi scripts) எழுத்துகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட “சமவயங்க சுத்த” என்னும் சமண நூல் பதினெட்டு வகை எழுத்துக்களைக் கூறுகின்றது. இதில் “தமிழ்” என்னும் பெயரில் ஒரு எழுத்து குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கி.பி. 5,6ம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய “லலிதவிஸ்தரம்” என்னும் பௌத்த நூல் கூறும் 64 வகை எழுத்துகளில் ஒன்று “திராவிடி” என்பதாகும் என்று கூறுகிறது. பிராமி எழுத்துப் பயன்பாட்டில் இருந்த காலத்தில் தமிழ்மொழி, தனக்கான தனி எழுத்துகளைப் பெற்றிருந்தது.

கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள், பழங்காலக் காசுகள், பாணை ஓடுகள், பணை ஓலைச் சுவடிகள் போன்றவற்றில் தமிழ் எழுத்துகள் காலம் காலமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டு வந்துள்ளன. மனிதனின் நாகரிக வளர்ச்சிக்கும், கருவிகளின் பயன்பாட்டிற்கும் தகுந்தபடி எழுத்துகளின் வடிவங்களிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. தமிழர் பயன்படுத்தி வந்துள்ள எழுத்துகளை 1.தமிழ் (தென்பிராமி), 2. வட்டெழுத்து, 3. கிரந்தம், 4. தற்கால எழுத்து என வகைப்படுத்திக் காணலாம்.

தமிழ் எழுத்துகளின் வரிவடிவம் குறித்துத் தொல்காப்பியம், இலக்கணவிளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், சுவாமிநாதம், அறுவகையிலக்கணம் போன்ற நூல்கள் சுட்டிக்கூறியுள்ளன.

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம் புறத்துப் பெறும் புள்ளியோடு உள்ளாற் பெறும் புள்ளி மகரத்திற்கு வடிவாகும் என்றும், தனிமெய்யினது இயல்பு புள்ளியொடு நின்றல் என்றும், எகரமும், ஏகாரமும், ஓகரமும், ஔகாரமும் அவற்றிற்கு உரிய வரிவடிவத்தின் மேல் புள்ளி இடுவதனால் குறிலாகவும், புள்ளி இல்லாத வடிவம் நெடிலாகவும், மெய்கள் அகரத்தோடு கூடி ஒலிக்கும் போது புள்ளி நீங்கியும், ஏனை உயிரோடு உருவு வேறுபட்டு ஒலித்தலுமாகிய இரண்டு இயல்பினையுடையது என்றும் பின்வரும் நூற்பாக்களில் எடுத்துரைத்துள்ளது.

“உள்பெறு புள்ளி உருவாகும்மே” (தொல்.14)

“மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்” (தொல்.15)

“எகர ஓகரத்து இயற்கையும் அற்றே” (தொல்.16)

“புள்ளியில்லா வெல்லா மெய்யும்
உருவுரு வாகி யகரமோ டுயிர்த்தலும்
ஏனை யுயிரோ டுருவுதிரிந் துயிர்த்தலும்
ஆயிரியல வுயிர்த்த லாறே” (தொல்.17)

வீரசோழியம், நேமிநாதம்

வீரசோழியமும், நேமிநாதமும் எகரமும், ஓகரமும், மெய்யெழுத்துகளும் புள்ளி பெறும் என்று கூறியுள்ளது. இக்கருத்தினைப் பின்வரும் நூற்பாக்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“எகர ஓகர மெய்யில் புள்ளில் மேவும்” (வீ.சோ.3)

“எஔ மெய் புள்ளி பெறும் என்ப” (நே.நா. 9)

நன்னூல், இலக்கணவிளக்கம்

நன்னூலும், இலக்கணவிளக்கமும் எல்லா எழுத்துகளும் பழைய வடிவினைப் பெற்றுள்ளன என்றும், அவற்றுள் எகரமும், ஓகரமும் மெய்யெழுத்துகளும் புள்ளியைப் பெறும் என்றும் கூறியுள்ளன. இக்கருத்தினைப் பின்வரும் நூற்பாக்கள் விவரித்துள்ளன.

“தொல்லை வடிவின எல்லா எழுத்தும் ஆண்டு
எய்தும், எகரம் ஓகரம் மெய்ப் புள்ளி” (நன்.98) (இல.வி.23)

தொன்னூல் விளக்கம்

வீரமாமுனிவர் கொடுத்தமிழில் தமிழ் வரிவடிவங்கள் அனைத்தையும் பட்டியலிட்டுள்ளார். அவை தற்காலத்தில் வழக்கிலுள்ளவையாகும். மேலும், அவர் தாம் செய்த சீர்மையினையும் பின்வருமாறு விவரித்துள்ளார்.

“எழுத்து வடிவ மாமாறுணர்த்தும். மெய்யின் வடிவும், உயிர் மெய்யின் வடிவும், பலமுறை வேறுபடாமையானும், எகரம் ஏகாரம் ஓகரம் ஔகாரம் எப்போதும்

ஒருவடிவாகையானும், மயக்க நீப்பது வேண்டி மேற்புள்ளி கொடுத்தார் புலவர். ஆகையில் குற்றெழுத்தின் மேனீண்ட புள்ளியும், ஒற்றெழுத்தின் மேற்குழித்த புள்ளியும், வருமென்றுணர்க என்ற இக்கருத்தினைப் பின்வரும் நூற்பாவினால் பெறவைத்துள்ளார்.

“நீட்டல் சுழித்தல்
குறின்மெய்க் கிருபுள்ளி” (தொ.வி.12)

பெ.சுயம்பு,

“எகரக் குறிலையும், நெடிலையும் ஓகரக் குறிலையும் நெடிலையும் வேறுபடுத்த நான் ஒரு எளிய உத்தியை உருவாக்கியுள்ளேன். கொம்பு டெ என்று அழைக்கப்படுகிற எழுத்து குறிலுக்கும் நெடிலுக்கும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இக்கொம்பை எழுதினால் எகரக் குறிலாகவும் ஓகரக் குறிலாகவும் இருக்கும். ஈகாரத்திற்கு நான் கீழே குறிப்பிட்டது போன்று கொம்பின் மேற்பாகத்தை டே என்று சுழித்தால் அது நெடிலாகும். இவ்வாறு மெய் குறிலாகும், மெய் நெடிலாகும், பொய் குறிலாகும் போய் நெடிலாகும். இவ்வுத்தியைப் பலர் வெறுத்து ஒதுக்காமல் ஏற்றிருக்கின்றனர்” என்றும் கூறுகின்றார். (கொடுத்தமிழ், பக்கம்.8) வீரமாமுனிவரின் சீமை ஏற்கப் பெற்றுப் பெருவழக்கான காலத்துத் தோன்றிய முத்துவீரியம் இச்சீமையை ஏற்காது, தொல்காப்பியம் கூறுகிற வழக்கொழிந்த வரிவடிவங்களைக் குறிப்பிடுகிறது”.¹²

என்று கூறியுள்ளார்.

முத்துவீரியம்

முத்துவீரியம் எழுத்துச் செவிப்புலனால் அறியும் ஓசை வடிவத்தையும், கட்புலனால் அறியும் வரிவடிவத்தையும் ஏற்கும் என்றும், எகரக் குறிலும், ஓகரக் குறிலும், குற்றியலுகரமும் புள்ளிபெறும் என்றும் கூறியுள்ளது. இக்கருத்தினைப் பின்வரும் நூற்பாக்கள் விவரித்துள்ளன.

“எழுத்தொலி வடிவரி வையு மேற்கும்” (மு.வீ. 2)

“மெய்யீறெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்
இறுதியாகிய பதினெட்டு மெய்களுமேலே” (மு.வீ.40)

“எகர ஓகரத் தியற்கையு மற்றே” (மு.வீ.41)

“குற்றியலுகரமு மற்றென மொழிப” (மு.வீ.42)

சுவாமிநாதம்

சுவாமிநாதம் எனும் ஒருவர் அவற்றின் இணையான நெட்டெழுத்தில் புள்ளி பெற்றுக் குறிலாகும் என்று கூறியுள்ளது. இதனைப் பின்வரும் நூற்பாவினால் அறியமுடிகிறது.

“எகர வொகர மெய் புள்ளியுமாம்” (சு.நா. 20)

அறுவகையிலக்கணம்

வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகளின் அறுவகையிலக்கணம் மட்டுமே தமிழ் மொழி எழுத்தின் வரிவடிவங்களை (எழுதுகின்ற முறையை) முழுமையாக எடுத்தியம்புகிறது.

இந்நூல் 7ஆம் நூற்பாவிலிருந்து 58 ஆம் நூற்பாவரை எழுத்துகள் எழுதுகின்ற முறையை விளக்கியுள்ளது. உயிர் எழுத்தின் வரிவடிவத்தை 7,8,9,10,11,12,13ஆம் நூற்பாக்களிலும், ஆய்த எழுத்தின் வரிவடிவத்தை 14 ஆம் நூற்பாவிலும் மெய்யெழுத்துகளின் வரிவடிவத்தை 15,16,17 ஆம் நூற்பாவிலும், உயிர்மெய் எழுத்துகளின் வரிவடிவத்தை 18லிருந்து 58 வரையுள்ள நூற்பாக்களிலும் விளக்கியுள்ளது.

தமிழர் எழுதுவதற்குத் தமிழ், வட்டெழுத்து, கிரந்தம் போன்ற வரிவடிவங்களைப் பன் நெடுங்காலம் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் பயன்பாட்டில் இருந்த தமிழி என்ற எழுத்து வடிவம் காலந்தோறும் மாற்றமடைந்து இன்றைய நிலையை எட்டியுள்ளது.

வடமொழி ஓசைக்கு கிரந்தம் என்ற எழுத்து வடிவினைத் தமிழர் உருவாக்கியுள்ளனர்.

கல்வெட்டுகள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்றவற்றின் வரி வடிவங்கள் காலந்தோறும் மாற்றமடைந்துள்ளன.

தொல்காப்பியர் எல்லா வரிவடிவங்களையும் கூறவில்லை. புள்ளி இடுதல் என்பதனை மட்டும் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். உரையாசிரியர்கள் தொல்காப்பியரின் நூற்பாவிற்குத் தெளிவான விளக்கம் கூறி எழுத்து வடிவங்களை நாம் புரிந்து கொள்ளும்படிச் செய்துள்ளனர்.

பெரியாரின் எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தில் தமிழக அரசு 13 எழுத்துகளை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது.

வீரமாமுனிவர் ஒற்றைக்கொம்பு “ஓ” இரட்டைக்கொம்பு “ஔ” என்ற எழுத்துச் சீர்திருத்தம் செய்தார்.

அறுவகையிலக்கணம் என்ற இலக்கணநூல், தமிழ் எழுத்து வடிவங்களை அனைத்துத்தர மக்களும் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

ஒலி வடிவத்தில் எழுத்துகளில் மாறுதல் பெரும்பாலும் நிகழாவிடினும் வரிவடிவத்தில் நிகழ்ந்துகொண்டே வந்திருப்பதை உணரலாம். இன்றைக்கும் தமிழில் எழுதும் முறை இருநூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதாகலாம். தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்து இன்றுவரை வரிவடிவ மாறுதலை ஏற்றுக்கொண்ட மொழியில் எளிமை கருதி மாறுதலைப் புகுத்துவது தவறில்லை.

மாத்திரை

தமிழ் நெடுங்கணக்கில் உள்ள ஒவ்வொரு எழுத்தையும் ஒலிப்பதற்கான 'காலஅளவு' வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது. அதை அறிந்து கொண்டு ஒலித்துப் பழகுதல் வேண்டும். ஒலி, ஒலியன், உருபன், தொடரன்களால் ஆனது மொழி, அம் மொழிக்குச் சிறப்பையும் அழகையும் கொடுப்பது இலக்கணம். உயிருள்ள எந்த மொழிக்கும் இலக்கணம் இன்றியமையாததாக அமைகிறது. எம் மொழியையும் சிதையாமலும் அழகுசூலையாமலும் சீர்கெடாமலும் காப்பது அம்மொழியின் இலக்கணமேயாகும்.

மாத்திரையின் பெயர்க்காரணம்

மாத்திரை என்ற சொல்லுக்குத் தமிழ்ப் பேரகராதியில் கணப்போது, கண்ணிமைத்தல், கைநொடித்தல், அளவானகாலம், செய்யுளில் வரும் எழுத்தொலி அளவு, குற்றெழுத்து, குருவிற்பாதி, காலவிரைவு, அளவு, மிகச்சுருக்கமான இடம், குளிகை, துறவியின் தண்டக மண்டலம், பாக்கியம் என்ற பொருள்களைத் தருவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

கம்பர் தமிழ் அகராதி மாத்திரை என்பதற்கு அளவு, அற்பம், காதணி, காலநுட்பம், காலவிரைவு, குளிகை, குற்றுயிரெழுத்து, பாக்கியம், மட்டு, வரை எனப் பலபொருள்கள் கூறியுள்ளது. மேலும்,

“மட்டளவொடுமிதம் வரைமாத் திரையே” (மு.வீ.97)

என்ற முத்துவீரிய நூற்பாவின் மூலம் மாத்திரை என்பதற்கு மட்டு, அளவு, வரை, மிதம் என்பன ஒருபொருட்கிளவியாகும் என்ற செய்தியையும் அறியமுடிகிறது.

மாத்திரையின் இலக்கணம்

மாத்திரையின் இலக்கணமாக இயல்பாக மாந்தர் கண்இமைக்கும் பொழுதும் கைநொடிக்கும் பொழுதும் ஆகும் காலஅளவேயாகும் என்ற இக்கருத்தை

“கண்இமை நொடிஎன அவ்வே மாத்திரை
நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்ட ஆறே”(தொல்.7)

என்று தொல்காப்பியமும்,

“இயல்பு எழும் மாந்தர் இமை நொடிமாத்திரை”(நன்.100)

என்று நன்னூலும்,

“கண்ணிமை நொடி என நுண்ணியோர் உரைப்ப” (இல.வி.24)

என்று இலக்கணவிளக்கமும்,

“கண்ணிமை கைநொடி காட்டும் மாத்திரையில்” (தொ.வி.19)

என்று தொன்னூல்விளக்கமும்

“இயல்பெழு மாந்தரிமை நொடிமாத்திரை” (மு.வீ.96)

என்று முத்துவீரியமும்

“....கண்ணிமைத்த நொடித்தன் மாத்திரை தான்....” (சு.நா.20.6)

என்று சுவாமிநாதமும் விளக்கியுள்ளன.

இலக்கண நூல்களின் வழி எழுத்துகளின் மாத்திரை அளபுகள்

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம் குறில் ஒருமாத்திரை பெறும் என்றும், நெடில் இரண்டு மாத்திரை பெறும் என்றும் மூன்று மாத்திரை ஓர் எழுத்திற்கு இல்லை என்றும், மெய்யெழுத்திற்கும் குற்றியலிகரத்திற்கும் குற்றியலுகரத்திற்கும் ஆயத்தத்திற்கும் மாத்திரை அரை என்றும், மகரம் அரைமாத்திரையினின்று குறுகி ஒலிக்குமென்றும் எழுத்துகளுக்குரிய மாத்திரையின் தன்மையைப் பின்வரும் நூற்பாக்களில் விவரித்துள்ளது.

“ஓரள பிசைக்கும் குற்றெழுத் தென்ப” (தொல்.3)

“ஈரள பிசைக்கும் நெட்டெழுத் தென்ப” (தொல்.4)

“முவளபு இசைத்தல் ஓர் எழுத்து இன்றே” (தொல்.5)

“மெய்யின் அளபே அரையென மொழிப” (தொல்.11)

“அவ்வியல் நிலையும் ஏனை மூன்றே” (தொல்.12)

“அரையளபு குறுகல் மகரம் உடைத்தே” (தொல்.13)

பின்வந்த இலக்கண நூல்கள்

குறிலுக்கு மாத்திரை ஒன்று எனவும், நெடிலுக்கு மாத்திரை இரண்டு எனவும், மெய்யெழுத்திற்கும் குற்றியலிகரத்திற்கும் குற்றியலுகரத்திற்கும் ஆயத்திற்கும் மாத்திரை அரை எனவும், மகரம் அரை மாத்திரையினின்று குறுகி ஒலிக்கும் எனவும், தொல்காப்பியம் கூறிய மாத்திரை அளவையே பின்வந்த இலக்கண நூல்களும் கூறியுள்ளன. இச்செய்திகளைப் பின்வரும் நூற்பாக்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“குற்றெழுத்து ஒன்று ஒன்றரை ஆகும் ஐஔ இரண்டு நெடில் ஒற்றெழுத்து ஆய்தம் இஉஅரை மூன்று அளவு ஒங்கு உயிர்மெய் மற்றெழுத்து அன்று உயிர் மாத்திரையே பெறும் மன்னுகின்ற ஒற்றெழுத்தின் உயிர்வரின் ஏறும் ஒளியிழையே” (வீ.சோ.5)

“குறினெடில்கள் ஒன்றிரண்டு மூன்றளவு காலாம் குறுகுமவ் வாய்தம் உயிர்மெய் - பெறுமுயிரே மெய்யாய்தம் இஉக் குறுக்கமரை மென்மொழியாய் ஐ ஔ அளவொன்றரை” (நே.நா.5)

“மூன்று உயிரளவு இரண்டு ஆம் நெடில் ஒன்றே குறிலோடு ஐ ஔ க்குறுக்கம் ஒற்றளவு அரை ஒற்று, இ,உக் குறுக்கம் ஆய்தம் கால் குறள் ம:கான்,ஆய்தம்,மாத்திரை” (நன்.99)

“நெடில் இரண்டு ஐஔக்குறுக்கம் குறில் ஒன்று ஆய்தம் ஒற்று இஉக் குறுமை அரை குறள் ம:கான் கால்மாத் திரைபெறும் அதுதான் கண்ணிமை நொடிஎன நுண்ணியோர் உரைப்ப” (இல.வி.24)

“கண்ணிமை கைநொடி காட்டும் மாத்திரையாய் அ:கிய மவ்வும் ஆய்தமும் காலே உ இக்குறள் ஒற்று ஆய்தம் அரையே குறிலே ஐ ஔக் குறள் ஒற்றளவு ஒன்றே நெடில் இரண்டு உயிரளவு ஒரு மூன்று என்ப” (தொ.வி.19)

“ஒன்றே குறினெடி விரண்டள பாகும” (மு.வீ.99)

“ஐ ஔ க்குறுக்கம் ஒற்றளபெடை யொன்றே” (மு.வீ.100)

“அ:கிய இ,உ வாய்த மெய் யரையே” (மு.வீ.101)

“அ:கிய மகரமுமாய்தமுங் காலே” (மு.வீ.102)

“அற்ற நெடில் இரண்டு குறுகு ஐ ஓள முதல் ஈறு
ஒன்றரை இடையொன்றாம், குறில் ஒன்று ஆய்தம் மெய்குற்றுகரங்
குற்றிகரம் அரைமவ் வாய்தக்குறுக்கமுங் கால்,
குறித்து.....” (சு.நா.20)

ஆய்தக்குறுக்கம்

தொல்காப்பியமும் வீரசோழியமும் ஆய்தக்குறுக்கம் பற்றிக் கூறவில்லை. நேமிநாதம்(5)ஆய்தம் தன் அரை மாத்திரை அளவிலிருந்து கால் மாத்திரையாய்க் குறுகி ஒலிக்கும் என்று கூறியுள்ளது. நேமிநாதத்தைப் பின்பற்றியே நன்னூல் (99), தொன்னூல் விளக்கம் (19), முத்து வீரியம்(102),சுவாமிநாதம்(20)ஆகிய நூல்களும் ஆய்தக் குறுக்கத்திற்குக் கால் மாத்திரை என்று கூறிச் சென்றுள்ளன.

மகரக்குறுக்கம்

தொல்காப்பியம் மகரக்குறுக்கத்திற்கு மாத்திரை அளவைச் சுட்டாமல் மகரம் தன் மாத்திரையளவிலிருந்து குறைந்து ஒலிக்கும் என்று மட்டும் கூறிச் செல்ல, நேமிநாதம் கூறிய மகரக்குறுக்கம் கால் மாத்திரை அளவுபெறும் என்ற மாத்திரை அளவையே பிற்கால எல்லா இலக்கண நூல்களும் பின்பற்றிச் சென்றுள்ளன.

ஐகார ஒளகாரக் குறுக்கங்கள்

தொல்காப்பியம், நன்னூல்

தொல்காப்பியமும் (57), நன்னூலும் (99), ஐகார ஒளகார குறுக்கங்கள் ஒரு மாத்திரை அளவுபெறும் என்று கூறியுள்ளன. வீரசோழியம்(5) ஐகார ஒளகாரக் குறுக்கங்கள் ஒன்றரை மாத்திரை அளவைப் பெறும் என்று கூறியுள்ளது. இக்கருத்தை முதன் முதலாக வீரசோழியமே குறிப்பிட்டுள்ளது. நேமிநாதம்(5) வீரசோழியத்தைத் தழுவி ஒன்றரை மாத்திரை எனக் கூறியுள்ளது. **இலக்கணவிளக்கம்(24), தொன்னூல்விளக்கம்(19), முத்துவீரியம்(100)** ஆகிய மூன்று இலக்கணநூல்களும் ஐகாரக்குறுக்கமும் ஒளகாரக்குறுக்கமும் ஒரு மாத்திரை அளவு பெறும் என்று கூறியுள்ளது. **சுவாமிநாதம்(20)** ஐகார, ஒளகார குறுக்கங்கள் மொழிக்கு முதலிலும் இறுதியிலும் ஒன்றரை மாத்திரையாகவும், மொழிக்கு இடையில் ஒரு மாத்திரையாகவும் அளவு பெறும் என்று கூறியுள்ளது.

உயிரளபெடை

தொல்காப்பியம் உயிரளபெடையின் ஒலிவடிவம், வரிவடிவம் இரண்டையும் விவரித்துள்ளது. தொல்காப்பியம் மூவளவு ஒரெழுத்திற்கு இல்லை

என்றும், நீண்ட ஓசை வேண்டுமாயின் தேவையான அளவுக்கு ஓசையைக் கூட்டி எழுப்ப வேண்டும் என்றும் கூறியுள்ளது. இச்செய்திகளை,

“மூவள பிசைத்தல் ஓரெழுத்தின்றே” (தொல்.5)

**“நீட்டம் வேண்டின் அவ்வளபுடைய
கூட்டி எழுஉதல் என்மனார் புலவர்”** (தொல்.6)

என்ற நூற்பாக்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும் எழுத்துமொழியில் ஓசை குறையும் சொற்களில் நெட்டெழுத்துக்குப் பின்னே அதற்கு இன மொத்த குற்றெழுத்துக்கள் நின்று ஓசையை நிறைவிக்கும் என்ற உயிரளபெடையின் அமைப்பினை

**“குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும்
நெட்டெழுத் திம்பர் ஒத்தகுற் றெழுத்தே”** (தொல்.41)

என்ற நூற்பாவினால் விளக்கியுள்ளது தொல்காப்பியம்.

வீரசோழியமும்(5), நேமிநாதமும்(5) உயிரளபெடை மூன்று மாத்திரையாக ஒலிக்கும் எனக் கூறியுள்ளன.

நன்னூலும், வீரசோழியமும், நேமிநாதம் போன்றே உயிரளபெடை மூன்று மாத்திரை பெறும் என்று கூறியுள்ளது. மேலும் ஓசைகுறையின் மொழிக்கு முதலிலும், நடுவிலும், இறுதியிலும் நின்ற நெட்டெழுத்தேழும் தத்தம் மாத்திரையின் மிக்கெழும் என்றும், அளபெடுத்தமையை அறிதற்கு அவற்றின்பின் அதற்கு இனமாகிய குற்றெழுத்துக்கள் வரிவடிவில் அறிகுறியாய் வரும் என்றும், உயிரளபெடைக்கு வரைவிலக்கணத்தைக் கூறியுள்ளது. இச்செய்தியினை,

“மூன்று உயிரளபு, இரண்டு ஆம் நெடில் ஒன்றே” (நன்.99)

**“இசைகெடின் மொழிமுத லிடைகடை நிலை நெடில்
அளபெழு மவற்றவற் றினக் குறில் குறியே”** (நன்.91)

என்ற நூற்பாக்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. தொன்னூல்விளக்கம் (19) உயிரளபெடை மூன்று மாத்திரை அளவு பெறும் என்று கூறியுள்ளது.முத்துவீரியம் (103,104) ஓரெழுத்து மூன்று மாத்திரையாகாது என்றும், உயிரளபெடை மூன்று மாத்திரையேயன்றி நான்கு மாத்திரையுமாகும் என்றும் கூறியுள்ளது.

உயிர்மெய் எழுத்துகள்,உயிர் எழுத்துகளின் மாத்திரை அளவையேப் பெறும். சில எழுத்துகளை அரை மாத்திரை அளவிலும், சில எழுத்துகளைக் கால் மாத்திரை அளவிலும் ஒலிக்க வேண்டியுள்ளது. இவ்வொலிப்பு

முறைக்கான இலக்கணத்தை முத்துவீரியம் (98) கையை நொடிக்க வேண்டும் என்று நினைப்பது கால் மாத்திரை என்றும், பிறகு இரண்டு விரல்களையும் சேர்த்தல் அரை மாத்திரை என்றும், சேர்த்த விரல்களை முறுக்கல் முக்கால் மாத்திரை என்றும், ஒன்றாகச் சேர்த்து முறுக்கிய விரல்களை ஒலி எழுப்பும் வண்ணம் தனித்தனியே விட்டுவிடுதல் ஒரு மாத்திரை என்றும் கூறியுள்ளது.

அளபெடையின் வரையறையாகத் தமிழ்நூல் (364) விளித்தல், நாட்டுப்பாடல், பழஞ்செய்யுள், விற்பனைக்கூவல், முறையீடு, தாலாட்டு, ஒப்பாரிப்பாட்டு, விசித்தழுகை இவற்றில் உயிரும் மெய்யும் ஒலிமிகுந்து எழுந்து ஒலிப்பது அளபெடையாகும் என்று கூறியுள்ளது. இசைக்கும்போதும், விளிக்கும்போதும், பண்டமாற்றின்போதும், அலறும் போதும், புலம்பும்போதும், மகிழ்ச்சியின்போதும் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட வரையறை இன்றி மாத்திரை மிகுந்து வரும்.

தொல்காப்பியம், முத்துவீரியம் தவிர ஏனைய நூல்களில் (வீரசோழியம் - 5, நேமிநாதம் - 5, நன்னூல் - 99, இலக்கணவிளக்கம் - 24, தொன்னூல்விளக்கம் - 19, சுவாமிநாதம் -20) ஒரே நூற்பாவில் மாத்திரை பற்றிய செய்திகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

ஐ, ஓள இவை ஒவ்வொன்றும் இரண்டு ஒலிகளால் ஆனவை. ஐ என்று ஒலிப்பதற்கு அஇ என்றோ அய் என்றோ எழுதி ஒலிக்கலாம். ஓள என்று ஒலிப்பதற்கு அஉ என்றோ அவ் என்றோ எழுதி ஒலிக்கலாம். இவ்வெழுத்து மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டே வீரசோழியமும், நேமிநாதமும் ஐகார ஓளகாரங்களுக்கு ஒன்றரை மாத்திரை என அமைத்துக் கொண்டதே தவிர உண்மையான உச்சரிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு மாத்திரை அளவை அமைத்துக்கொள்ளவில்லை. முதலெழுத்துக்கள் இயல்பான மாத்திரை அளவைப் பெற்றிருக்கின்றன. சார்பெழுத்துக்களே முதலெழுத்துக்களிலிருந்து வேறுபட்டுத் தன் மாத்திரை அளவிலிருந்து குறைந்தோ அதிகரித்தோ மாத்திரை அளவைப் பெற்றிருக்கின்றன.

மொழி முதல் எழுத்துகள்

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம் பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துகளும் மொழிக்கு முதலாக வரும் எனவும், உயிரோடு கூடிய மெய்யல்லாதனவாகிய தனி மெய்கள் மொழிக்கு முதலாகாது எனவும், அங்ஙனம் உயிரோடு கூடி முதலானவற்றுள் க,த,ந,ப,ம என்னும் ஐந்து மெய்களும் பன்னீர் உயிரோடும் மொழிக்கு முதலாவன வென்றும், சகர மெய் அ, ஐ, ஓள அல்லாத ஒன்பது

மெய்களுடனும், வகரமெய் உ,ஊ,ஒ,ஓ என்னும் நான்கு உயிர் அல்லாத எட்டு உயிர்களுடனும், ஞகரமெய் ஆ,எ,ஓ என்ற மூன்று உயிர்களுடனும், யகரமெய் ஆவுடனும் மொழிக்கு முதலாக வரும் என்றும் கூறுகின்றது, இதை பின்வரும் நூற்பாக்கள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

“பன்னீர் உயிரும் மொழி முதல் ஆகும்” (தொல்.59)

“உயிர்மெய் அல்லன மொழிமுதல் ஆகா” (தொல்.60)

“க,த,ந,ப,ம எனும் ஆவைந்தெழுத்தும்
எல்லா உயிரொடும் செல்லுமார் முதலே” (தொல்.61)

“சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே
அ,ஐ,ஔ எனும் முன்றலங்கடையே” (தொல்.62)

“உ,ஊ,ஒ,ஓ எனும் நான்கு உயிர்
வ என் எழுத்தோடு வருதல் இல்லை” (தொல்.63)

“ஆ,எ,ஓ
எனும் மூஉயிர் ஞகாரத்து உரிய” (தொல்.64)

“ஆவோ டல்லது யகரம் முதலாது” (தொல்.65)

வீரசோழியம்

வீரசோழியம் உயிரெழுத்து பன்னிரண்டும் ககார, சகார, தகார, நகார, பகார, மகார வர்க்கங்களும், வகாரவர்க்கத்தில் உ ஊ ஒ ஓ அல்லாத எட்டெழுத்தும், யகார வர்க்கத்தில் அ ஆ உ ஊ ஒ ஔ வாகிய ஆறெழுத்தும், ஞகார வர்க்கத்தில் அ ஆ உ ஒ ஆகிய நான்கெழுத்துமாகிய இவையனைத்தும் மொழிக்கு முதலாவனவாகும் என்று கூறுகிறது.

“ஆவி அனைத்தும் கசத நபமவ் வரியும் வவ்வில்
ஏவிய எட்டும் யவ் ஆறும் ஞந் நான்கும் எல்லா உலகும்
மேவிய வெண்குடைச் செம்பியன் வீர ராசேந்திரன் தன்
நாவியல் செந்தமிழ்ச் சொல்லின் மொழிமுதல் நன்னுதலே”
(வீ.சோ.7)

நேமிநாதம்

நேமிநாதம் உயிர் பன்னிரண்டும், ககார சகார நகார பகார மகார வர்க்கங்களும், வகரவருக்கத்தில் எட்டும், ஞகரவருக்கத்தில் மூன்றும், யகரவருக்கத்தில் மூன்றும் ஆக இத்தொண்ணூற்றெட்டு எழுத்தும் மொழிக்கு முதலாகும் என்று கூறுகிறது.

“காட்டும் உயிரும் கசதநப மவ்வரியும்
 ஈட்டிய வவ்வரியின் எட்டெழுத்து - மீட்டு
 ஞயவின் கண் மும்முன்று நன்மொழிக்கு முன்னென்
 றயர்விலார் கட்டுரைத்தார் ஆய்ந்து” (நே.நா.7)

நன்னூல்

நன்னூல் பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துகளும், க ச த ந ப ம வ ய ங ஞ
 என்ற பத்து உயிர் ஏறிய மெய்களும், மொழிக்கு முதலாக வரும் என்றும்,
 வகரம் உ ஊ ஒ ஓ அல்லாத எட்டு உயிர்களோடும், யகரம் அ ஆ உ ஊ ஒ
 ஓள என்னும் ஆறு உயிர்களோடும், ஞகரம் அ ஆ உ ஒ என்னும் நான்கு
 உயிர்களோடும் மூன்று சுட்டும் யா வினவும் எகர வினாவுமாகிய
 இடைச்சொற்களின் பின் அகரத்தைச் சேர்ந்து ஙகர மெய்யும் மொழிக்கு
 முதலாகும் என்று கூறுகின்றது.

“பன்னீர் உயிரும் க,ச,த,ந,ப,ம,வ,ய,
 உ,ஊ,ஒ,ஓ அலவொடு வம் முதல்” (நன்.103)

“அ,ஆ,உ,ஊ,ஒ,ஓள யம் முதல்” (நன்.104)

“அ,ஆ,எ, ஒவ்வொடு ஆகும் ஞம் முதல்” (நன்.105)

“சுட்டு, யா,எகர,வினா வழி அவ்வை
 ஒட்டி நவ்வம் முதல் ஆகும்மே” (நன்.106)

இலக்கணவிளக்கம்

பன்னிரண்டு உயிர்எழுத்துகளும், க த ந ப ம என்ற ஐந்து எழுத்தும்,
 ஐகார ஓளகாரங்கள் ஒழிந்து நின்ற பத்து உயிரோடும் கூடிய சகரமும், உகர
 ஊகார ஓகர ஓகாரங்கள் ஒழிந்து நின்ற எட்டு உயிரோடும் கூடிய வகரமும்,
 ஆகார எகர ஓகரங்களொடு கூடிய ஞகரமும், ஆகாரத்தோடு கூடிய யகரமும்
 மொழிக்கு முதலாகும் என்று கூறுவர் இலக்கணவிளக்க ஆசிரியர்.

“பன்னீர் உயிரும் கதந பமஎனும்
 ஆவைந்து எழுத்தோடு சவஞய உளப்பட
 அவ்வொன் பான்உயிர் மெய்யும் மொழிமுதல்” (இல.வி.26)

“ஐஒள வலவொடு சகாரமும் உஊ
 ஒஓ அலவொடு வகாரமும் ஆஈ
 ஒவ்வொடு ஞகாரமு மாவொடு யகாரமும்
 முதலும் என்மனார் முறைஉணர்ந் தோரே” (இல.வி.27)

தொன்னூல்விளக்கம்

தொன்னூல்விளக்கம் பன்னிருயிரும், க ச த ப ஞ ந ம வ ய என்ற
 ஒன்பது உயிர்மெய்யும் மொழி முதற்கண் வரும் என்றும் கூறியுள்ளது.

“உயிர் கசதப ஞநமவய முதற்கே.....” (தொன்.வி.10)

முத்துவீரியம்

முத்துவீரியம் பன்னிருயிரும், க ச த ப ம ஆகிய ஆறு மெய்யும், அ ஆ எ ண ஆகிய நான்கோடு கூடிய ரூகர மெய்யும், அ ஆ உ ஊ ஒ ள ஆகிய ஆறோடு கூடிய யகரமெய்யும், உ ஊ ஒ ள ஆகிய நான்குமல்லாத எட்டுயிரோடும் கூடிய வகரமெய்யும் மொழி முதலாகும் என்று கூறியுள்ளது.

“முன்நான் குயிருமொழி முதலாகும்” (மு.வீ.60)

“பன்னீ ருயிரொடுங் க,ச,த,ந,ப,ம வரும்” (மு.வீ.61)

“அ, ஆ, எ, ஒ, வ்வோ டாகு சும்முதல்” (மு.வீ.62)

“அ, ஆ, உ, ஊ, ஒ, ள வோடு யகர மொழி முதலாகு மென்ப” (மு.வீ.63)

“உ, ஊ, ஒ, ள வல்வொடு வவ்வரும்” (மு.வீ.64)

சுவாமிநாதம்

சுவாமிநாதம் எல்லா உயிர் எழுத்துகளும், கசதநபம ஆகிய ஆறு மெய்களும், வகரமெய் எட்டு மெய்யோடும், யகரம் ஆறுமெய்யோடும், ரூகரம் ஆறு மெய்யோடும், நகரம் சுட்டெழுத்துகளோடும் வினாவெழுத்தோடும் சேர்ந்தும் மொழிக்கு முதலாகும் என்று கூறியுள்ளது.

“வந்த வுயிர் கசதநபம வ்வில் எனபானான்கும்
வருயவெட்டாறு ஆறு லாடவிற சிலவுமுதற்காம்
அந்தம் இவற்றைந்து நவ்வுஞ் சுட்டுவினா வினுமாம்..”(சு.நா.21)

உயிரெழுத்துகள் பன்னிரண்டும் மொழிக்கு முதலாக வரும் என்பதில் எல்லா இலக்கணநூல்களும் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றிச் சென்றுள்ளன.

உயிரேறிய மெய்யெழுத்துகளுள் க, த, ந, ப, ம என்னும் ஐந்தும் எல்லா உயிர்களோடும் சேர்ந்து மொழிக்கு முதலாக வரும் என்பதிலும் எல்லா இலக்கணநூல்களும் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றிச் சென்றுள்ளன.

சகர மெய் அ, ஐ, ள அல்லாத ஒன்பது மெய்களுடன் மொழிக்கு முதலில் வரும் என்று தொல்காப்பியமும், ஐ, ள அல்லாத பத்து மெய்களுடன் மொழிக்கு முதலில் வரும் என்று இலக்கணவிளக்கமும், ஏனைய இலக்கணநூல்களாகிய வீரசோழியம், நேமிநாதம், நன்னூல், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் அனைத்தும் பன்னிரண்டு உயிர்களோடும் கூடி சகர மெய் ,மொழிக்கு முதலில் வரும் என்றும் கூறியுள்ளன.

வகர மெய் உ,ஊ,ஒ,ஓ என்னும் நான்கு உயிர்கள் அல்லாத எட்டு உயிர்களுடனும் மொழிக்கு முதலில் வரும் என்பதில் எல்லா இலக்கணநூல்களும் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றிச் சென்றுள்ளன.

யகர மெய் ஆவுடன் மட்டும் மொழிக்கு முதலில் வரும் என்ற தொல்காப்பியக்கருத்தை இலக்கணவிளக்கம் மட்டும் பின்பற்றியுள்ளது. யகர மெய் அ,ஆ,உ,ஊ, ஓ,ஔ என்ற ஆறு உயிர்களோடு சேர்ந்தும் மொழிக்கு முதலாக வரும் என்னும் வீரசோழியக் கருத்தைப் பின்பற்றி நன்னூலும், முத்துவீரியமும், சுவாமிநாதமும் சென்றுள்ளன. யகர மெய் மூன்று உயிர்களுடன் மொழிக்கு முதலில் வரும் என்று நேமிநாதம் கூறியுள்ளது.

ஞகர மெய் ஆ,எ,ஓ என்ற மூன்று உயிர்களுடன் சேர்ந்து மொழிக்கு முதலில் வரும் என்ற தொல்காப்பியக் கருத்தைப் பின்பற்றி நேமிநாதமும், இலக்கணவிளக்கமும் சென்றுள்ளன. ஞகர மெய் அ,ஆ,எ,ஓ என்னும் நான்கு உயிர்களோடு வரும் என்ற வீரசோழியக் கருத்தைப் பின்பற்றி நன்னூலும், முத்துவீரியமும் செல்கின்றன. சுவாமிநாதம் ஞகர மெய் ஆறு உயிர்களோடு மொழிக்கு முதலில் வரும் என்று கூறியுள்ளது.

குற்றியலுகரம் முறைப்பெயரிடத்து நகரத்தோடு மொழிக்கு முதலாக வரும் என்று தொல்காப்பியம் கூறியுள்ளது.

ஙகர மெய் மூன்று சுட்டும், யா வினாவும், எகர வினாவுமாகிய இடைச்சொற்களின் பின் அகரத்தைச் சேர்ந்து மொழிக்கு முதலாகும் என்ற நன்னூல் கருத்தை சுவாமிநாதமும் கூறியுள்ளது.

தொன்னூல் விளக்கம் க ச த ப ஞ ந ம ய வ என்ற ஒன்பது எழுத்துகளும் மொழிக்கு முதலில் வரும் என்று கூறியுள்ளது. ஆனால் அந்த ஒன்பது எழுத்துகளும் எந்தெந்த உயிர்களுடன் கூடி மொழிக்கு முதலில் வரும் என்று சுட்டிக் காட்டவில்லை. இந்நெறி வீரசோழியத்திலும், நேமிநாதத்திலும், சுவாமிநாதத்திலும் காணப்படுகிறது.

மொழி இறுதி எழுத்துகள்

தொல்காப்பியம்

உயிரெழுத்துகளில் ஓளகாரம் ஒழிந்தவை மொழிக்கு ஈறாகும் என்றும், ககர வகரமாகிய மெய்களோடு பொருந்தின் ஓளகாரமும் ஈறாகும் என்றும், எகரம் தானே ஈறாவதன்றி மெய்யோடு இயைந்து ஈறாகாது என்றும், ஓகரமும் தானே நின்று ஈறாவதுடன் நகர மெய் அல்லாதவிடத்துப் பிற மெய்களுடன் ஈறாகாது என்றும், ஏகாரமும் ஓகாரமும் தாமே நின்று பிறமெய்களோடு நின்று ஈறாவதன்றி ஞகரத்தோடு ஈறாவதில்லை என்றும், உகர ஊகாரங்கள் தாமே

நின்றும் பிற மெய்களோடு நின்றும் பயில்வதன்றி வகரங்களோடு பயிலா என்றும், உகரத்தோடு கூடிய சகரம் இரு மொழிக்கு ஈறாகும் என்றும், அதுதான் தன்வினை பிறவினை என்னும் இரண்டிடத்து நிலைபெறும் என்றும், மொழிக்கு ஈறாகாது நின்ற உயிர்மெய்களெல்லாம் தம் பெயர் கூறும் வழி ஈறாதற்கு ஒழிபில்லை என்றும் கூறியுள்ளது.

மொழிஇறுதியில் வரும் மெய்கள்

ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள என்னும் பதினொரு புள்ளி எழுத்துகள் மொழிக்கு இறுதியில் வரும் என்றும், உகரத்தோடு கூடிய நகரம் இரு மொழிக்கு ஈறாகும் என்றும், உகரத்தோடு கூடிய பகரமும் ஒரு மொழிக்கு ஈறாகும் என்றும், வகரக் கிளவி நான்கு மொழிக்கு ஈறாகும் என்றும் கூறியுள்ளது.

- “உயிர் ஓள எஞ்சிய இறுதி யாகும்” (தொல்.69)
- “க வ வொடு இயையின் ஓளவும் ஆகும்” (தொல்.70)
- “எ எனவரும் உயிர்மெய் ஈறு ஆகாது” (தொல்.71)
- “ஓவ்வும் அற்றே நவ்வலங் கடையே” (தொல்.72)
- “ஏ ஓ எனும் உயிர் ஞகாரத் தில்லை” (தொல்.73)
- “உ ஊகாரம் நவ்வொடு நவிலா” (தொல்.74)
- “உச்சகாரம் இருமொழிக்கு உரித்தே” (தொல்.75)
- “உப்பகாரம் ஒன்றென மொழிப
இருவயின் நிலையும் பொருட்டா கும்மே” (தொல்.76)
- “எஞ்சிய எல்லாம் எஞ்சுதல் இலவே” (தொல்.77)
- “ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள என்னும்
அப்பதினொன்றே புள்ளி இறுதி” (தொல்.78)
- “உச்சகார மொடு நகாரம் சிவனும்” (தொல்.79)
- “உப்பகாரமொடு ஞகாரையும் அற்றே
அப்பொருள் இரட்டாது இவணை யான” (தொல்.80)
- “வகரக் கிளவி நான் மொழி ஈற்றது” (தொல்.81)

வீரசோழியம்

வீரசோழியம் பதினெட்டாம் மெய்யாகிய னகரவொற்றும், மகாரணகாரவொற்றுக்களும், இடையின எழுத்தில் வகரவொற்றொழிந்த மற்ற ஐந்தொற்றும், உயிரெழுத்துகளுள் எகர ஓகரம் ஒழிந்த மற்ற பத்து எழுத்துகளாகிய இவையனைத்தும் மொழிக்கு இறுதியாகவரும் என்பதை,

“ஈறும் மகர ணகரங்கள் தாமும் இடையினத்தில் ஏற்றும் வகரம் ஒழிந்து ஐந்தும் ஈரைந்து எழில் உயிரும்”(வீ.சோ.8)
எனும் நூற்பாவழி அறியமுடிகின்றது.

நேமிநாதம்

நேமிநாதம் அ,ஆ,இ,ஈ,உ,ஊ,ஏ,ஐ,ஓ என்னும் உயிரொன்பதும், ணகர,னகர,மகர மென்னும் மெல்லினம் மூன்றும், ய,ர,ல,வ,ழ,ள என்னும் இடையினமாறும் மொழிக்கு ஈற்றெழுத்தாம் என்கிறது. இதை,

“உயிரின் கண் ஒன்பா னுடன்மென்மை யின்முன் றயர்வில் இடையினங்கள் ஆறு.....” (நே.நா.,8)
எனும் நூற்பாவின் வழி அறியமுடிகின்றது.

நன்னூல்

“ஞ,ண,ந,ம,ன,ய,ர,ல,வ,ழ,ள மெய் சாயும் உகரம் நால் - ஆறும் ஈறே” (நன்.107)

“குற்றயிர் அளபின் ஈறு ஆம் எகரம், மெய்யொடு ஏலாது, ஒந் நவ்வொடு ஆம்,ஓள, ககர வகரமொடு ஆகும் என்ப” (நன்.108)

“நின்ற நெறியே உயிர்மெய் முதல் ஈறே” (நன்.109)

நன்னூல் தனித்தும் மெய்யோடும் வரும் பன்னிரண்டு உயிர்களும், ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள என்னும் பதினொரு மெய்களும், குற்றியலுகரமும் ஆகிய இருபத்துநான்கெழுத்தும் மொழிக்கு ஈறாகும் என்று கூறியுள்ளது. மேலும் அ,இ,உ,எ,ஓ என்னுங் குற்றயிர்கள் அளபெடையில் வரிவடிவில் அறிகுறியாகத் தனித்து ஈறாகும் என்றும், எகரம் மெய்யோ டீறாகாது என்றும், ஓகரம் நகர மெய்யொன்றுடன் ஈறாகும் என்றும், ஓளகாரங் ககர வகரங்களிரண்டு மெய்களுடன் ஈறாகும் என்றும் கூறியுள்ளது.

இலக்கணவிளக்கம்

“ஆவி ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள மெய் சாயும் உகரம்நா லாரும் ஈறே” (இல.வி.28)

“குற்றயிர் அளபின் ஈறாம் எகரம்
மெய்யொடு ஏலாதுஓ நவ்வொடு ஆம்ஓள
ககர வகரமோடு ஆகும் என்ப” (இல.வி.29)

“னகர இறுதி அ.நிணைப் பெயருள்
மகரமொடு மயங்கி வருநவும் உளவே” (இல.வி.30)

இலக்கணவிளக்கம் பன்னிரண்டு உயிரும், ஞ்ணநமன யரலவழள என்னும் பதினோர் ஒற்றும், குற்றியலுகரமும் ஆகிய இருபத்து நான்கு எழுத்தும் மொழிக்கு ஈறாகும் என்றும், குற்றயிர் ஐந்தும் அளபு எடுப்புழி ஈறாம் என்றும், எகரம் மெய்யொடு கூடி ஈறாகாது என்றும், ஓகரம் நகரம் ஒன்றுடனே ஈறாம் என்றும், ஓளகாரம் ககர வகரங்களோடு கூடி ஈறாம் என்றும் கூறியுள்ளது.

தொன்னூல்விளக்கம்

தொன்னூல்விளக்கம் எ ஓ ஓள ஒழிந்த ஒன்பதுயிரும், ண்,ம்,ன்,ய்,ர்,ல்,வ்,ழ்,ள் என வொன்பதொற்றும் மொழி ஈற்றின் கண் வரும் என்று கூறுகிறது. இதை,

“.....

ஏ ஓ ஓளவும் மெல்லின நவ்வும்
நீத்து உயிர் ணமன இடையினம் ஈறே” (தொன்.10)

எனும் நூற்பாவின்வழி அறியமுடிகின்றது.

முத்துவீரியம்

முத்து வீரியம் பன்னிரண்டுயிரும் மொழிக்கீறாகும் என்றும், குற்றயிரைந்தும் அளபெடுப்புழி ஈறாகும் என்றும். எகரவுயிர் மெய்களோடு கூடியீறாகாவாம் என்றும், ஓகர உயிர் நகரமெய்யோடறாகும் என்றும், ஓளகாரவுயிர் ககரவகரங்களோடறாகும் என்றும், உகர ஊகார உயிர் நகர மெய்யோடு ஈறாகாவாம் என்றும் இவை யொழிந்த வுயிர்கள் எல்லா மெய்களோடும் ஈறாகும் என்றும், ஞ் ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள என இப்பதினொரு மெய்யும் மொழிக்கு ஈறாகும் என்றும் கூறியுள்ளது. இதனை,

“ஈராறா றுயிரு மிறுதியா மெனவே” (மு.வீ.82)

“அளபிற் குற்றயி ரந்த மாகும்” (மு.வீ.83)

“எகரம் புள்ளியோ டிணைந்தீ றாகா” (மு.வீ.84)

“ஓகர நகரமெய் யோடிறு வாகும்” (மு.வீ.85)

“ஓளகான் ககர வகரமோ டன்ன” (மு.வீ.86)

“உ ஊ நகரமோ டுறாவென மொழிப” (மு.வீ.87)

“எஞ்சிய வெல்லா மிறுதி யாகும்”

(மு.வீ.88)

“அந்தமாம்

ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள வே”

(மு.வீ.89)

ஆகிய நூற்பாக்களால் அறியமுடிகின்றது.

சுவாமிநாதம்

“.....

ஆவி ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள குற்றுக்கரக்கு
அந்தம் இருபானான்கும் இறுதிநிலை யெழுத்தாம் ...” (சு.நா.21)

சுவாமிநாதம் பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துகளும் ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள ஆகிய மெய்யெழுத்துகளும் குற்றியலுகரமும் ஆக 24 எழுத்துகளும் மொழிக்கு இறுதியில் வரும் என்று கூறியுள்ளது.

மொழி இறுதி உயிரெழுத்துகள்

தொல்காப்பியம் ஓள தவிர பதினொரு உயிரெழுத்துகளும் மொழிக்கு இறுதியில் வரும் என்றும், வீரசோழியம் எஓ தவிர பத்து உயிரெழுத்துகளும் மொழிக்கு இறுதியில் வரும் என்றும், நேமிநாதமும், தொன்னூல் விளக்கமும் எ,ஓ,ஔ தவிர ஒன்பது உயிரெழுத்துகளும் மொழிக்கு இறுதியில் வரும் என்றும், நன்னூல், இலக்கணவிளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் முதலிய நூல்கள் பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துகளும் மொழிக்கு இறுதியில் வரும் என்று கூறியுள்ளன.

எகரம் தானே ஈறாவதுடன் பிற மெய்களுடன் ஈறாகாது என்றும், ஓகரம் தானே ஈறாவதுடன் நகர மெய்யுடன் மட்டும் ஈறாகும் என்றும், ஓளகாரம் ககர வகரங்களுடன் மட்டும் ஈறாகும் என்றும், குற்றியிர் ஐந்தும் அளபெடுப்புழி ஈறாகும் என்றும் தொல்காப்பியம் கூறிய கருத்தை நன்னூலும், இலக்கணவிளக்கமும், முத்துவீரியமும், வழிமொழிந்துள்ளன.

குற்றியலுகரம் மொழிக்கு இறுதியில் வரும் என்ற நன்னூல் கருத்தை இலக்கணவிளக்கம் பின்பற்றியுள்ளது.

உகர, ஊகாரங்கள் தானே நின்று, வகரம் அல்லாத பிற மெய்களோடும், உகரத்தோடு கூடிய சகரம் இருமொழிக்கும், உகரத்தோடு கூடிய பகரம் ஒரு மொழிக்கும் ஈறாகும் என்று தொல்காப்பியம் கூற முத்துவீரியம் உகர, ஊகாரங்கள் நகர மெய்யோடு ஈறாகாது என்று கூறியுள்ளது.

மொழி இறுதி மெய்யெழுத்துகள்

தொல்காப்பியம் ஞ் ண் த் ந் ம் ன் ஆகிய ஐந்து மெல்லின எழுத்துகளும், ய் ர் ல் வ் ழ் ள் என்னும் ஆறு இடையின எழுத்துகளும் மொழிக்கு இறுதியில் வரும் என்றும் கூறியுள்ளது. இக்கருத்தை நன்னூலும், இலக்கணவிளக்கமும், முத்துவீரியமும், சுவாமிநாதமும் பின்பற்றிச் சென்றுள்ளன.

வீரசோழியம் ண் ம் ன் என்னும் ங் ஞ் ந் ஒழிந்த மூன்று மெல்லின எழுத்துகளும், ய் ர் ல் ழ் ள் என்னும் வகரம் ஒழிந்த ஐந்து இடையின எழுத்துகளும் மொழிக்கு ஈறாகும் என்று கூறியுள்ளது.

நேமிநாதம் ண் ம் ன் ய் ர் ல் வ் ழ் ள் என்னும் ஒன்பது மெய்யெழுத்துகளும் மொழிக்கு ஈறாகும் என்று கூறியுள்ளது.

தொன்னூல்விளக்கம் ண் ந் ம் ன் ய் ர் ல் வ் ழ் ள் என்னும் பத்து மெய்யெழுத்துகள் மொழிக்கு இறுதியில் வரும் என்று கூறியுள்ளது.

மேலும், தொல்காப்பியம் உகரத்தோடு கூடிய நகரம் இருமொழிக்கு ஈறாகும் என்றும், உகரத்தோடு கூடிய பகரம் ஒரு மொழிக்கு ஈறாகும் என்றும் வகரக் கிளவி நான்கு மொழிக்கு ஈறாகும் என்றும் கூறியுள்ளது.

மொழிக்கு இடையில் வரும் எழுத்துகள்

மெய்யக்கம்

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம் பதினெட்டு மெய்களும், மொழிப்படுத்தும் மக்களின் வழக்கில் மெய்யக்கம் என்றும், உடனிலமயக்கம் என்றும் இருவகையது என்றும், ட், ற், ல், ள் நான்கையும் அடுத்து க் ச் ப் மெய்கள் மூன்றும் நிறற்றுகுரியன என்றும், அவற்றுள் ல், ள் முன்னர் ய், வ் இடம் பெறும் என்றும், ங், ஞ், ண், ந், ம், ன் என்ற மெல்லின எழுத்துகளுக்குப் பிறகு அவற்றிற்கு முன்னதாகிய வல்லின எழுத்துகள் பொருந்தி நிற்கும் என்றும், அவற்றுள் ண், ன் முன்னர் க், ச், ஞ், ப், ம், ய், வ் ஏழு மெய்களும் பொருந்துதற்குரியன என்றும், ஞ், ந், ம், வ் முன்னர் ய் நிற்பது வழக்கில் உண்டு என்றும், ம் மெய் முன் வ் மெய்யும் இடம் பெறும் என்றும், ய், ர், ழ் மெய்களின் பின்னர் மொழிக்கு முதலாகவும் வரும் கலந்தும் வரும் என்றும், வழக்குநிலையைச் சுட்டிக்கூறினால் ர் ழ் தவிர்த்து மற்ற எல்லா மெய்யும் தம்முன் தாம் இணைந்து வரும் என்றும், தனிஎழுத்தாகிய தனது பெயரைக் கூறும்போது மெய்யும், உயிர்மெய்யும் ஒன்று போல் கலந்து கூறப்படுதலில் குற்றம் இல்லை என்றும், ய், ர், ழ் மூன்றும் முதலில் நிற்க, அவற்றை அடுத்து க், ச், த், ப், ங், ஞ், ந், ம்

என்னும் எட்டும் ஈர் ஒற்றாய் வரும் என்றும் கூறியுள்ளது. இக்கருத்துகளைக் கீழ்வரும் நூற்பாக்களின்வழி அறியமுடிகின்றன.

“அம் மூஆறும் வழங்கு இயல் மருங்கின்
மெய்ம்மயக்கு உடன்நிலை தெரியும் காலை” (தொல்.22)

“டறலள என்னும் புள்ளி முன்னர்க்
கசப என்னும் முழுத்து உரிய” (தொல்.23)

“அவற்றுள்,
ல,ள.கான் முன்னர் ய,வ வும் தோன்றும்” (தொல்.24)

“ங ரு ண ந ம ன எனும் புள்ளி முன்னர்த்
தத்தம் மிசைகள் ஒத்தன நிலையே” (தொல்.25)

“அவற்றுள்
ணன.கான் முன்னர்க்
க ச ரு ப ம ய வ ஏழும் உரிய” (தொல்.26)

“ரு ந ம வ என்னும் புள்ளி முன்னர்
ய.கான் நின்றல் மெய்பெற் றன்றே” (தொல்.27)

“ம.கான் புள்ளிமுன் வவ்வும் தோன்றும்” (தொல்.28)

“யரழ என்னும் புள்ளி முன்னர்
முதலாகு எழுத்து நகரமொடு தோன்றும்” (தொல்.29)

“மெய்ந்நிலை சுட்டின் எல்லா எழுத்தும்
தம் முன் தாம் வருஉம் - ரழ அலங்கடையே” (தொல்.30)

“தம் இயல் கிளப்பின் எல்லா எழுத்தும்
மெய்ந்நிலை மயக்கம் மானம் இல்லை” (தொல்.47)

“யரழ என்னும் மூன்றும் முன் ஒற்றக்
க ச த ப ங ரு ந ம ஈர் ஒற்று ஆகும்” (தொல்.48)

வீரசோழியம்

வீரசோழியம் எடுத்தும் படுத்தும் நலிந்தும் உரப்பியுஞ் சொல்லுதலாகிய நால்வகையினாலேயும் பிறக்கும் எழுத்துகளானவை தம்முன்னர்த் தாம் வந்து மயங்கியும் தம்முன்னர்ப் பிறவெழுத்துகள் வந்து மயங்கியும் ஈரொற்றுடனிலையாகவும் மூவொற்றுடனிலையாகவும் வரப்பெறுமென்று சொல்லுவார்கள் மேலாகிய புலவர்கள் என்று கூறியுள்ளது. இதனை,

“ஏ யா எச் சொல் முன் வினா எடுத்தல் படுத்தல் நலிதல்
 ஓயாது உரப்பல் என நால் வகையில் பிறக்கும் மெய்கள்
 சாயா மயக்கம் தம்முன்னர்ப் பிறபொடு தாமும் வந்து
 வீயாத ஈரொற்று மூவொற்று உடனிலை வேண்டுவரே” (வீ.சோ.4)

எனும் நூற்பாவின்வழி அறியமுடிகின்றது.

நன்னூல்

நன்னூல் மெய்யுடன் மெய்மயங்குமிடத்துக் க,ச,த,ப என்னும் நான்கும் தம்மோடு தாமே மயங்கு மெனவும், ர,ழ என்னும் இரண்டும் தம்மோடு பிறவே மயங்கு மெனவும் ஒழிந்த பன்னிரண்டு மெய்யும் தம்மோடு தாமும் பிறவும் மயங்குமெனவும், நகரத்தின் முன் ககரமும், வகரத்தின் முன் யகரமும் மயங்கும் எனவும், ஞகர நகரங்களின் முன் அவற்றிற் கினமாகிய சகர தகரங்களும் யகரங்களும் மயங்கும் எனவும், டகர றகரங்களின் முன் க ச ப என்னும் மூன்று மெய்களும் மயங்கும் எனவும், ண ன முன் ட ற வும் க ச ஞ ப ம ய வ முதலிய மெய்களும் மயங்கும் எனவும், மகரத்தின் முன் ப ய வ என்னும் மூன்று மெய்களும் மயங்கும் எனவும், ய ர ழ என்னும் மூன்றும் மெய்களின் முன் மொழிக்கு முதலாக நின்ற பத்து மெய்களும் மயங்கும் எனவும், ல ள முன் க ச ப வ ய முதலிய ஐந்தும் மயங்கும் எனவும், ரகர ழகர மல்லாத பதினாறு மெய்களும் தமக்கு முன் தாம் உடனின்றி மயங்கும் எனவும், ய ர ழ என்னும் மூன்று மெய்களும் க ச த ப ங ஞ ந ம என்ற எட்டு மெய்களுடன் தனிமெய்யும், உயிர்மெய்யுமாகி மயங்குதல் அன்றியும், ஈரொற்றாயும் மயங்கும் எனவும், ரகர ழகர மெய்கள் தனிக்குறிற்கீழ் ஒற்றாக மயங்கா எனவும், லகார ளகார ஒற்று திரிந்த னகார ணகார முன்வரும் மகரவொற்று குறுகி அந்த மெய்களுடனே ஈரொற்றுடன் நிலையும் எனவும் கூறியுள்ளது. இக்கருத்துகளை,

“க ச த ப ஒழிந்த ஈர் - ஏழன் கூட்டம்,
 மெய்மயக்கு, உடனிலை ர,ழ, ஒழித்து ஈர் - எட்டு,
 ஆகும், இவ்விரு பால் மயக்கும் மொழி இடை
 மேவும், உயிர்மெய் மயக்கு அளவு இன்றே” (நன்.110)

“நம்முன் கவ்வாம் வம்முளன் யவ்வே” (நன்.111)

“ஞநமுன் - தம் இனம், யகரமொடு ஆகும்” (நன்.112)

“ட ற முன் - கசப மெய் உடன் மயங்கும்” (நன்.113)

“ணனமுன் இனம் க ச ஞ ப ம ய வவ்வரும்” (நன்.114)

“மம்முன் -ப,ய,வ மயங்கும் என்ப” (நன்.115)

“யரழ முன்னர் - மொழி முதல் மெய் வரும்” (நன்.116)

“லள முன் க,ச,ப,வ,ய ஒன்றும்மே” (நன்.117)

“ரழ அல்லன தம் முன் தாம் உடனநிலையும்” (நன்.118)

“ய ர ழ ஒற்றின் முன் - க ச த ப ங ஞ ந ம
ஈர் ஒற்று ஆம், ர, ழத், தனிக் குறில் அணையா” (நன்.119)

“ல,ள மெய் திரிந்த னண முன் மகாரம்,
நைந்து ஈர் ஒற்று ஆம் செய்யுளுள்ளே” (நன்.120)

“தம் பெயர் மொழியின் முதலும் மயக்கமும்
இம்முறை மாறியும் இயலும் என்ப” (நன்.121)

ஆகிய நூற்பாக்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றன.

இலக்கணவிளக்கம்

மெய் பதினெட்டனுள் க ச த ப என்னும் நான்களையும் ஒழித்த பதினான்கு மெய்களது மயக்கம் மெய்மயக்கமாம் என்றும், ரகர ழகரங்களை ஒழித்த பதினாறு மெய்களது மயக்கம் உடனிலைமயக்கமாம் என்றும், உயிர்மெய் உயிர்மெய்யோடும் தனிமெய்யோடும் மயங்கும் மயக்கத்திற்கு வரையறை இன்றாம் என்றும், அம்மயக்க நிலைகள் ஆராயுங்காலத்து மொழி இடையே பொருந்தி நிற்கும் என்றும், நம் முன் கவ்வும், வம்முன் யவ்வும், ஞநமுன் இனமும், யகரமும் டறமுன் கசபவும், ணனமுன் இனமும் கசஞபமயவவும், மம்முன் பயவவும், யரழமுன் மொழி முதல் மெய்யும் லள முன் க ச த ப ங ஞ ந ம என்னும் எட்டு ஒற்றும் வந்து ஈரொற்று உடன் நிற்கும் என்றும், ரகரம் ழகரம் என்னும் இரண்டு ஒற்றொடும் பிறிது ஓர் எழுத்தையும் சாராது தனியே நின்ற குற்றெழுத்துகள் மயங்கா என்றும், லகார ளகார ஒற்றுகள் திரிந்த னகார ணகார ஒற்றுகளோடு கூட மகர ஒற்று ஈரொற்று உடனிலையாம் என்றும் கூறியுள்ளது.

“கசதப ஒழித்த ஈரேழன் கூட்டம்
மெய்மயக்கு உடனிலை ரழ ஒழித்து ஈரெட்டு
ஆகும் உயிர்மெய் மயக்கு அளவுஇன்று அவை
தேருங்காலை மொழியிடைச் சிவணும்” (இல.வி.31)

“நம் முன் கவ்வும் வம்முன் யவ்வும்
ஞநமுன் இனமும் யகரமும் டறமுன்
கசபவும் ணனமுன் இனமும் கசஞப
மயவவும் மம்முன் பயவவும் யரழமுன்
மொழி முதல் மெய்யும் லளமுன் கசப
வயவும் நின்று மயங்கும் என்ப” (இல.வி.32)

“யரழ ஒற்றின் முன் கசதப நஞநம
ஈரொற் நாம்ரழத் தனிக்குறில் அணையா” (இல.வி.33)

“லளமெய் திரிந்த ணணவொடு மகாரம்
ஈரொற்று ஆகும் செய்யுள் உள்ளே” (இல.வி.34)

முத்துவீரியம்

க ச த ப க்களல்லனவாகிய பதினான்கு மெய்யும் தன்னினத்தோடும் பிற மெய்யோடும் கூடும் கூட்டம் வேற்றுநிலை மெய்மயக்கம் எனவும், இடைநிலைக்கு ஒரு பொருட்கிளவியாக சங்கம், புணர்ச்சி, சையோகம், மயக்கம், புல்லல், கலத்தல் எம், ஞகரத்து முன்னர் ககரமும், சகரமும், யகரமும் வந்து மயங்கும் என்றும், டகரத்திற்கு முன் க ச ப க்கள் வந்து மயங்கும் என்றும், ண னக்களுக்கு முன்னர்க் க ச ஞ ப ம வ ய இவ்வேழு மெய்யும், நகரத்திற்கு முன்னர் யகரமும், தகரமும், மகரத்திற்கு முன்னர் பயவக்களும், யரழ க்களுக்கு முன்னர்க் க ச த ந ப ம வ ய ங ஞ க்களும் ல ள முன்னர்க் க ச ப வ ய க்களும் வகரத்துக்கு முன்னர் யகரமும் றகரத்துக்கு முன்னர் க ச பக்களும் வந்து மயங்கும் என்றும், ரழக்கள் குற்றெழுத்தைச் சாராவாம் என்றும், ரழக்கள் அல்லாதனவாகிய பதினாறு மெய்யுற் தம்மொடு தாம் உடனிலை மெய்மயக்கமாகும் என்றும், உயிர்மெய் மயங்கும் மயக்கத்திற்கு வரையறை இல்லையென்றும், லளக்கள் திரிந்த ணனக்களுக்கு முன்னின்ற மகரந் தன்மாத்திரையிற் குறுகி இரண்டொற்றாக மயங்கும் என்றும் கூறியுள்ளது. இக்கருத்துகளைக் கீழ்வரும் நூற்பாக்களின்வழி அறியமுடிகின்றன.

“வேற்றுநிலை கசதப வல்லன மெய்ப்பதி
னான்கு மென்மனார் நற்றமிழ் வல்லோர்” (மு.வீ.65)

“சங்கம் புணர்ச்சி சையோக மயக்கம்
புல்லல் கலத்தலும் பொருளொன் றேயாம்” (மு.வீ.66)

“ஞகாரை முன்னர்க் ககார மயங்கும்” (மு.வீ.67)

“வருஞ்சய ஞகாரமுன் மருவியென்ப” (மு.வீ.68)

“கசபட கரமுற் கலந்து மயங்கும்” (மு.வீ.,69)

- “ணனமுன் னினங் கசஞ் பமய வவ்வரும்” (மு.வீ.70)
- “யகரமுந் தகரமு நகரமுன் னாகும்” (மு.வீ.71)
- “மம்முன் பயவ மயங்கு மென்ப” (மு.வீ.72)
- “யரழ முன்னர் மொழிமுதன் மெய்வரும்” (மு.வீ.73)
- “லள முன்னர்க் க ச ப வ ய வரு மென்ப” (மு.வீ.74)
- “வகாரை முன்னர் யகாரை மயங்கும்” (மு.வீ.75)
- “க ச ப றகாரைமுற் கலக்கு மென்ப” (மு.வீ.76)
- “ரகார முகாரங் குற்றொற் றொற்றா” (மு.வீ.77)
- “ரழ வல்லன உடனிலை யென மொழிப” (மு.வீ.78)
- “உயிர்மெய் மயக்கத்திற் கோரள வின்றே” (மு.வீ.79)
- “லள மெய்திரிந்தன னண முன் மகாரம்
நைந்தீ ரொற்றாஞ் செய்யுளுள்ளே” (மு.வீ.80)

சுவாமிநாதம்

க ச த ப ஆகிய நான்கு மெய்கள் நீங்கிய ஏனைய பதிநான்கு மெய்யெழுத்துகள் வேற்றுநிலை மெய்ம் மயக்கமாகவும் ரழ ஆகிய இரண்டு மெய்கள் தவிர ஏனைய பதினாறு மெய்கள் உடனிலை மெய்ம்மயக்கமாகவும் வரும் எனவும், யரழ என்ற மூன்று மெய்யெழுத்துகளும் க ச த ப ங ஞ த ம ஆகியவற்றோடு இரண்டு மெய்யெழுத்துகளின் இயல்பில் வரும் எனவும், ககர மெய் முன் ககரமும் வகரமெய் முன் யகரமும் ஞ,ந என்ற மெய் முன் முறையே இவற்றின் இனமான ச,த என்பனவும் மயங்கி வரும் எனவும், யரழ என்ற மூன்று மெய்களின் முன்னர் மொழிக்கு முதலில் வரும் எல்லா

மெய்யெழுத்துகளும் மயங்கி வரும் எனவும், மகர மெய் முன் பயவ ஆகிய மூன்று மெய்யும் மயங்கும் எனவும் ட ற என்ற இரண்டு மெய்யெழுத்துகளின் முன் க ச ப என்ற மூன்று மெய்யும் மயங்கும் எனவும், ல,ள என்ற இரண்டு மெய்யெழுத்துகளின் முன் க ச ப வ ய என்ற ஐந்து மெய்களும் மயங்கும் என்றும், ன ண என்ற இரண்டு மெய்களின் முன் முறையே இன எழுத்தான ற,ட என்ற மெய்களும் க ச ப ஞ ம ய வ ஆகிய மெய்யெழுத்துகளும் மயங்கும் எனவும் கூறியுள்ளது.

“..... **கசதப நீத்து**
ஈரெழு மெய் மயக்கமாம் ரழ நீத்து
இந்திரண் டெட்டு உடநிலையாம், உயிர்மெய் யவ்வ மயக்காம்
யரழ முன் க ச த ப ங ஞ ந ம ஈரொற்றியல்பே” (சு.நா.21)

“**இயலுங் கம்முன் கவ்வம் வம்முன் யவ்வம் ஞ ந முன்**
இனமும் யவ்வம் யரழ வின் முன் முதன் மெய்யும் மம்முன்
பயவவுமாம் டறமுன்னே கசபவுமாம் லளமுன்,
பகவய வாம் னணமுன்னின மொடுங் கபசஞ
மயவ வுமாம் மெய் மயக்கத்து இடைநிலையாம்” (சு.நா.22)

மொழிக்கு இடையில் வரும் எழுத்துகள் பற்றிய செய்திகளைக் கூறுவதில் எல்லா இலக்கணநூல்களும் தொல்காப்பியக் கருத்தையே ஒட்டிச் சென்றுள்ளன.

மெய்ம்மயக்கம் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம், மற்றொன்று உடனிலை மெய்ம்மயக்கம். வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம் என்பது ஒருமெய் தானல்லாத பிற மெய்யுடன் மயங்குதலாகும். உடனிலை மெய்ம்மயக்கம் என்பது ஒரு மெய் தன்மெய்யுடன் மயங்குதலாகும்.

வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம் பதினெட்டு மெய்களுள் க,ச,த,ப ஆகிய நான்கும் நீங்கிய 14 மெய்கள் மயங்கி வருவது.

உடனிலை மெய்ம்மயக்கம் பதினெட்டு மெய்களுள் ர,ழ ஆகிய இரண்டும் நீங்கிய 16 மெய்கள் மயங்கி வருவது.

க,ச,த,ப - தம்முடன் தாமே மயங்குவன

ர,ழ - தம்முடன் பிறவே மயங்குவன

க,ச,த,ப,ர,ழ - தவிர்ந்த பிற தம்முடன் தாமும் பிறவும் மயங்குவன

வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம்

1. ஙகரம் முன் ககரமும், வகரம் முன் யகரமும்,

2. ஞ ந முன் இனமாகிய ச,த வும் யகரமும்,

3. ட,ற முன் க,ச,ப வும்
4. ண ண முன் ட,ற வும், க,ச,ஞ,ப,ம,ய,வவும்,
5. மகரத்தின் முன் ப,ய,வ வும், மயங்கும் என்றும் கூறுகின்றன.

ஈரொற்றுடனிலை

ய,ர,ழ ஆகியவற்றிற்கு முன் க,ச,த,ப,ங,ஞ,ந,ம ஈரொற்றாக மயங்குவன. செய்யுளில் ஈரொற்றுடனிலை - ல,ள மெய் திரிந்த ண,ன அடுத்து மகரம் ஈரொற்றாக மயங்கும் என்றும் கூறியுள்ளன.

இடைநிலை மெய்ம்மயக்கத்தை நேமிநாதமும் தொன்னூல் விளக்கமும் குறிப்பிடவில்லை. ஈரொற்று, மூவொற்றாக மயங்கும் என வீரசோழியம் கூறியுள்ளது. ஏனைய நூல்கள் தொல்காப்பியர் கூறியதனையே உடனிலை மெய்ம்மயக்கம் வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம் என இரண்டாகப் பகுத்துக் கூறியுள்ளன. நன்னூலாருக்கும் தொல்காப்பியருக்கும் இடைநிலை மெய்ம்மயக்கத்தில் கருத்து வேறுபாடு இல்லை. தமிழொலிகள் ஒன்றோடொன்று மயங்குவதையொட்டியே புணரும் மெய்களும் மெய்ம்மயக்கம் கூறப்பட்டிருக்கின்றன எனலாம். கூறும் முறையில், நன்னூலார் மூக்கினவொலிகள் தமக்கினமான தடையொலிகளோடு மயங்கும் விதிகளைக் கூறத் தொடங்கி, அரையுயிர்கள் பிற மெய்களோடு மயங்கும் விதிகளைக் கூறி முடிக்கிறார். தொல்காப்பியர் அவ்வாறன்றித் தடையொலி மயக்கம் கூறத்தொடங்கி, அதன்பின் மூக்கினவொலிகள் தடையொலிகளோட மயங்கும் விதி கூறி, இறுதியில் அரையுயிர்கள் பிற உயிர்களோடு மயங்கும் விதிகளைக் கூறி முடிக்கிறார்.

மெய்ம்மயக்கம் தனிச்சொல்லினுக்குக் கூறப்பட்டுள்ளதா என்பதில் கருத்து வேறுபாடுண்டு. இளம்பூரணர் இருவகைச் சொற்களிலும் மயங்கும் என்பர். இளம்பூரணர் கருத்தினை யொட்டியே சங்கரநமச்சிவாயரும் தனிச்சொல்லிலோ கூட்டுச் சொல்லிலோ மயக்கம் காணும் எண்ணமுடையவர். நச்சினார்க்கினியர் இரண்டு சொற்களின் மயக்கம் புணரியலாகிவிடும், ஆதலால் ஒரே சொல்லில்தான் காணவேண்டும் என்பர். தனிச்சொல் மயக்க எடுத்துக்காட்டுகளாக இளம்பூரணர் 29 சொற்களையும் நச்சினார்க்கினியர் 49 சொற்களையும் மட்டுமே காட்டுவர். சில மயக்கங்களின் சான்றுகள் தற்பொழுது இறந்துபட்டனவேனும் தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்திருத்தல் கூடும் என நச்சினார்க்கினியர் கூறுகிறார். ஆனால், அவரே உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகி என்னும் எழுத்ததிகாரப் புறனடை நூற்பாவின் கண்வரும் பண்பு தொகுமொழி, தொழில் தொகுமொழி ஆகிய தொடர்களைக் கொண்டு பண்புத்தொகை,

வினைத்தொகைச் சொற்களைச் சான்றாகக் கொள்ளுங் கருத்துடையவராய்த் தோன்றுகிறார்.

போலி

ஒரு சொல்லில் ஒரு எழுத்திற்குப் பதிலாக வேறொரு எழுத்து முதலிலோ, இடையிலோ, இறுதியிலோ வந்து பொருள் மாறாமல் இருக்குமாயின் அது போலி எனப்படும்.

தொல்காப்பியம்

இந்நூல் அகரம் இகரம் ஐகாரம் போல ஆகும் என்றும், அகரம் உகரம் ஔகாரம் போல ஆகும் என்றும், அகரத்தின் பின்னர் யகரமாகிய புள்ளியும் ஐகாரத்தை ஒத்திசைக்கும் என்றும், இகரவீற்று மொழிக்கண் யகரமும் இகரமும் விரவி வரும் என்றும் கூறுகிறது. இக்கருத்தினைப் பின்வரும் நூற்பாக்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“அகர இகரம் ஐகாரம் ஆகும்” (தொல்.54)

“அகர உகரம் ஔகாரம் ஆகும்” (தொல்.55)

“ஐ என் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்” (தொல்.56)

“இகர யகரம் இறுதி விரவும்” (தொல்.58)

வீரசோழியம்

வீரசோழியம் அகரமானது வகரத்தோடு கூடி ஔகாரமாகும் என்றும், மேலும் அகரமானது யகரத்தோடும் கூடி ஐகாரமாகும் என்றும் கூறுகிறது.

“அகரம் வகரத்தினோடு இயைந்து ஔவாம் யகரத்தினோடு
அகரம் இயைந்து ஐயது ஆகும்” (வீ.சோ.3)

நேமிநாதம்

அகரமும் வகரவொற்றும் கூடி ஔகாரம் ஆகும் என்றும், அகரமும் யகரவொற்றும் கூடி ஐகாரம் ஆகும் என்றும், எகர ஔகாரங்கள் புள்ளி பெறும் என்றும், சகர ஔகர யகர மெய்களின் முன்னர் மொழிக்கு முதலாய் நின்ற அகரமும் இடை நின்ற அகரமும் ஐகாரம் ஆகும் என்றும் கூறியுள்ளது.

“ஆதியுயிர் வவ்வியையின் ஔவாம் அ.தன்றி
நீதியினால் யவ்வியையின் ஐயாகும் - ஏதமிலா
எ ஔ மெய் புள்ளிபெறும் என்ப ச ஔ ய முன்
அ ஐ யாம் ஆதியிடை” (நே.நா.9)

நன்னூல்

பால்பகா அ.றிணைப் பெயர்களின் இறுதியில் மகர மெய்க்குப் போலியாக னகரமெய் வரும் என்றும், அகரமும் ஐகாரமும் சொல்லுக்கு

முதலிலும் நடுவிலும் ச ஞ ய என்னும் மெய்களுக்கு முன் தம்முள் வேறுபாடில்லாமல் ஒத்து நடக்கும் என்றும், சொல்லுக்கு நடுவில் சிலவிடங்களில் ஐகாரத்தின் பின்னும், யகர மெய்யின் பின்னும் வருகின்ற நகர மெய்யோடு ஞகரமெய் போலியாக வரும் என்று சொல்பவரும் உளர் என்றும், அகரத்தின் முன் இகரமும், யகரமெய்யும் தம்முள் ஒத்துப் பொருந்தினால் ஐ என்னும் நெட்டெழுத்து ஒலிக்கும் என்றும், அகரத்தோடு உகரமும் வகர மெய்யும் தம்முள் ஒத்துப் பொருந்தினால் ஓள என்னும் நெட்டெழுத்து ஒலிக்கும் என்றும் கூறியுள்ளது.

“மகர இறுதி அ.:றிணைப் பெயரின்
னுகரமொடு உறழா நடப்பன உளவே” (நன்.122)

“அ ஐ முதல் இடை ஒக்கும்” (நன்.123)

“ஐகான், யவ்வழி நவ்வொடு சில்வழி
ஞ.:கான் உறழும் என்மரும் உளரே” (நன்.124)

“அம்முன் இகரம் யகரம் என்று இவை
எய்தின் ஐ ஒத்து இசைக்கும் அவ்வொடு
உவ்வும், வவ்வும் ஓள ஓரன்ன” (நன்.125)

இலக்கணவிளக்கம்

அகரத்தின் முன்னர் இகரமும் யகரமும் என்று கூறப்பட்ட இரண்டு எழுத்தும் பொருந்தி நிற்பின் ஐகாரம் போல இசைக்கும் என்றும், அகரத்தோடு உகரமும் வகரமும் பொருந்தி நிற்பின் ஓளகாரம் போல இசைக்கும் என்றும், இகரமும் யகரமும் அவ்வீற்று மொழிகளின் இறுதிக் கண் ஒன்றன்பின் ஒன்று ஓசை விரவி நிற்கும் என்றும் கூறுகிறது.

“அம்முன் இகரம் யகரம் என்றிவை
எய்தின ஐ ஒத்து இசைக்கும் அவ்வொடு
உவ்வும் வவ்வும்ஓளஓ ரன்ன
இகர யகரம் இறுதி விரவும்
புகரின்று உணர்ந்தோர் வரைந்தனர் போற்றல்” (இல.வி.36)

முத்துவீரியம்

இகர உயிரும், யகர மெய்யும் இறுதியில் விரவிவரும் என்றும், அகரமும் இகரமும் புணர்ந்து ஐகாரமாக ஒலிக்கும் என்றும், அகரமும் உகரமும் புணர்ந்து ஓளகாரமாக ஒலிக்கும் என்றும் கூறுகிறது.

“இகரமும் யகரமு மிறுதியில் விரவும்” (மு.வீ.106)

“அகரமு மிகரமு மைகார மாகும்” (மு.வீ.107)

“அகரமு முகரமு மௌகார மாகும்” (மு.வீ.108)

சுவாமிநாதம்

அகரமும் இகரமும் யகரமும் தனித்தனியே சேர ஐகாரம் ஆவதும், உகரமும் வகரமும் தனித்தனியே சேர ஔகாரம் ஆவதும் போலி எழுத்தின் ஒரு வகையாம். ச ஞ ய பின்னால் மொழி முதலிலும் மொழி இடையிலும் அகரமும் ஐகாரமும் ஒருபொருள்பட அதாவது இசைக்கும்.

“.....போலி

வகை அம்முன் இய ஐயாம் உவ இயை வெளவாஞ் ச ஞ ய
அயலின் முதலிடையிலே அ ஐ போலி”(ச.நா.22)

தொல்காப்பியம் அகரமும், இகரமும் கூட்டிச் சொல்ல ஐகாரம் போல் ஆகும் (ஐயர்-அஇயர்) என்றும், அகரமும் உகரமும் கூட்டிச் சொல்ல ஔகாரம் போல் ஆகும் (ஔவை-அஉவை) என்றும், அகரத்தின் பின் இகரமேயன்றி யகரமாகிய புள்ளி வந்தாலும் ஐயெனப்பட்ட நெட்டெழுத்தின் வடிவு மெய்ப்பெறத் தோன்றும் என்றும், இகரவீற்று மொழிக்கண் யகரமும் இகரமும் விரவி வரும் (நாய், நாஇ) என்றும் கூறுகிறது.

வீரசோழியம் தொல்காப்பியக் கருத்தையே பின்பற்றியுள்ளது. இந்நூல் உயர்மயக்கத்தை விடுத்து, மெய்களை இரண்டாவதாகக் கொண்ட கூட்டெழுத்துகளை மட்டும் விவரிக்கிறது.

நேமிநாதம் அகரம் வகரவொற்றுடன் கூடி ஔகாரமாகவும், அகரம் யகரவொற்றுடன் கூடி ஐகாரமாகவும் ஆகும் என்றும், மேலும் அகரம் சகர ஞகர யகரங்களுக்கு முன்னால் மொழிக்கு முதலிலும் இடையிலும் ஐகாரம் ஆகும் என்ற கருத்தையும் கூறுகிறது.

நன்னூல் ஐகாரமும் ஔகாரமும் கூட்டெழுத்தாகவும் வழங்குதலைப் போலி எனக் குறிப்பிட்டு, அதனை எழுத்திலக்கணம் பன்னிரண்டனுள் ஒன்றாகக் கூறுகிறது.

இலக்கணவிளக்கம் தொல்காப்பியத்தையும் நன்னூலையும் பின்பற்றி ஐகாரத்தையும் ஔகாரத்தையும் விவரிக்கிறது.

சுவாமிநாதம், நன்னூல், இலக்கணவிளக்கத்தைப் போன்று ஐகாரத்தையும், ஔகாரத்தையும் கூட்டெழுத்துகளாக எழுதுதலைப் போலி எனச் சுட்டுகிறது.

முத்துவீரியம் தொல்காப்பியக் கருத்தோடு, உயர்மயக்கங்களை மட்டுமே கூறுகிறது.

பதம்

நன்னூல்

நன்னூலார்தான் பதவியலை எழுத்ததிகாரத்தின் உறுப்பாக முதன்முதலில் அமைத்தார். அது வடமொழியின் செல்வாக்கு என்று சங்கர நமச்சிவாயர் (நன்.134), சிவஞான முனிவர் (நன்.134) போன்ற மரபிலக்கண உரைகாரர்கள் கருதுகின்றனர்.

பவணந்தியாரின் பதவியலுக்கு ஆதாரங்கள் தொல்காப்பிய மொழிமரபிலும், வீரசோழியச் சொல்லதிகாரத் தாதுப்படலம், தத்திதப்படலம் இரண்டிலும் இருந்தாலும் அதனைத் தனி இயலாக்கிச் சொல்லியல் ஆய்வுக்கு வித்திட்டு, மொழியியல் கோட்பாட்டு அளவில் தனிப்பெருமை தேடிக் கொண்டவர் பவணந்தியார் ஆவார்.

எழுத்துகள் தனித்தோ தொடர்ந்தோ நின்று பொருள்தரின் சொல் ஆகும். இதனை நன்னூலார் பதம் என்கிறார். பதம் இரண்டு வகைப்படும். 1. பகுபதம், 2. பகாப்பதம். இக் கருத்தினைப் பின்வரும் நூற்பாவால் அறியமுடிகிறது.

**“எழுத்தே தனித்தும், தொடர்ந்தும் பொருள் தரின்
பதம்ஆம், அது பகாப்பதம், பகுபதம், என
இருபால் ஆகி இயலும் என்ப”.** (நன்.128)

ஒரு எழுத்து தனித்து நின்று தன்னைக் குறிக்காமல் தன்னின் வேறாய பொருளைக் குறித்தால் ஒரெழுத்து ஒருமொழி எனப்படுமென்றும், அவ்வாறு அமையக்கூடிய எழுத்துகள் நாற்பத்திரண்டாகும் என்றும் கூறுகிறது. இக்கருத்தினைப் பின்வரும் நூற்பாவின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

**“உயிர், மவில் ஆறும் - த, ப, நவில், ஐந்தும்
க, வ, சவில் நாலும் - யவ்வில் ஒன்றும்
ஆகும் நெடில், நொ, து, ஆம் குறில் இரண்டோடு
ஓர் எழுத்து இயல் பதம் ஆறு - ஏழ் சிறப்பின”** (நன்.129)

பகுபதம் என்பது இரண்டு முதல் ஒன்பது எழுத்துகள் ஈறாகத் தொடரும் என்றும், பகாப்பதம் இரண்டு முதல் ஏழு எழுத்துகள் ஈறாகத் தொடரும் என்றும், கூறுகிற செய்தியினைப் பின்வரும் நூற்பாவால் அறியமுடிகிறது.

**“பகாப்பதம் ஏழும், பகுபதம் ஒன்பதும்,
எழுத்து ஈறாகத் தொடரும் என்ப”** (நன்.130)

பகுபதம் என்பது பகுதி, விசுதிகளாகப் பகுக்கக்கூடியது. பகாப்பதம் என்பது பகுக்க இயலாதது.

பகுபதத்தினாலே பயனில்லாமல் - காரணமில்லாமல் இடப்பட்ட குறியாய் - பண்டுதொட்டு - முடிந்தியலும் பெயர், வினை, இடை, உரி நான்கும் பகாப்பதங்களாகும்.

பகுபதம் - பெயர்ப்பகுபதம், வினைப்பகுபதம் என இருவகைப்படும். பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் அடிப்படையிலான பெயர்களும், வெளிப்படையாகவோ, குறிப்பாகவோ காலம் காட்டும் வினைகளும் ஆகும்.

பகுபத உறுப்புகள் பகுதி, விசுதி, இடைநிலை, சாரியை, சந்தி, விகாரம் என்னும் ஆறாகும்.

“பகுப்பால் பயன் அற்று, இடுகுறி ஆகி,
முன்னே ஒன்றாய் முடிந்து, இயல்கின்ற
பெயர், வினை. இடை, உரி நான்கும் பகாப்பதம்” (நன்.131)

“பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழிலின்
வரு பெயர், பொழுது கொள் வினை பகுபதமே” (நன்.132)

“பகுதி, விசுதி, இடைநிலை, சாரியை
சந்தி, விகாரம், ஆறினும் ஏற்பவை
முன்னிப் புணர்ப்ப முடியும் எப் பதங்களும்” (நன்.133)

“தத்தம் பகாஅப் பதங்களே பகுதி ஆகும்” (நன்.134)

“செம்மை, சிறுமை, சேய்மை, தீமை,
வெம்மை, புதுமை, மென்மை, மேன்மை,
திண்மை, உண்மை, நுண்மை, இவற்று எதிர்,
இன்னவும், பண்பின் பகாநிலைப் பதமே” (நன்.135)

பண்புகுதிகளுக்கு உரிய சிறப்பு விதிகளை நூற்பா 135திலும், 136வது நூற்பாவில் பண்புச்சொற்களின் இயல்புகளாக மை விசுதி கெடுதல், நடுவில் நின்ற உகரம் இகரமாதல், முதலில் நின்ற குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்தாதல், முதலில் நின்ற அகரம் ஐகாரம் ஆதல், தன் மெய் இடையில் மிகுதல், முன் நின்ற மெய் வேறொரு மெய்யாகத் திரிதல், வரும் எழுத்திற்கு இன எழுத்து மிகுதல் என்பன அமையும் என்கிறது. மேலும் 137வது நூற்பாவில் செய் என்னும் ஏவல் பகாப்பதத்திற்கும், செய் என்னும் வினைப்பகாப்பதத்திற்கும் உரிய 23 வாய்பாடுகள் கூறப்பட்டுள்ளன. 138ஆம் நூற்பா செய் என்னும் ஏவல் ஓர் விசுதி பெற்று செய்வி என்று வரும் எனவும், செய்வி என்பது மேலும் ஓர் ஏவல் பெற்றுச் செய்விப்பி என வரும் எனவும், இவ்வாறு வந்தாலும் இவைகள் பகுதிகளாய் நின்று விசுதிகளோடு புணரும் என்றும் கூறுகிறது. 140ஆம் நூற்பா தெரிநிலை வினைமுற்றுப் பகுபதங்களின் விசுதிகளாக முப்பத்தேழினைக் கூறுகிறது. 141ஆம் நூற்பா இலக்கியத்தைப் பார்த்து அவ்விலக்கியத்திற்கு அதன் அமைதியே இலக்கணமாகக் கூறுதலால் பகுதியையும் விசுதியையும் பிரித்து இடையில் நின்றதை வினையாலணையும் பெயர் அல்லாத

பெயர்களுக்கு இடைநிலை என்று கூறுகிறது. 142ஆம் நூற்பாவில் த்,ட்,ற்,இன் என்ற நான்கினையும் இறந்தகால இடைநிலைகளாகக் கூறுகிறது. 143ஆம் நூற்பாவில் நிகழ்கால இடைநிலைகளாகக் கிறு, கின்று, ஆநின்று என்ற மூன்றினையும் கூறுகிறது. 145ஆம் நூற்பா காலங்காட்டும் விசுதிகளைப் பட்டியலிடுகிறது. 146ஆம் நூற்பா ஆரியத்திற்குரிய சிறப்பெழுத்துகள், தமிழில் வரும் போது அவ்வாறே வராமல் திரிந்துவரும் என்கிறது. 147, 148, 149ஆகிய நூற்பாக்கள் ஆரியமொழி வடமொழியாதற்குச் சிறப்புவிதிகளைக் கூறுகிறது.

இலக்கணவிளக்கம்

இலக்கணவிளக்கம் 38ஆம் நூற்பாவில் எழுத்து தனித்தும் இணைந்தும் தொடர்ந்தும் பொருள்தரின் பதமாகும் என்றும், அப்பதம் பகாப்பதம், பகுபதம் என்று இருவகைப்படும் என்றும் கூறுகிறது. 39ஆம் நூற்பாவில் நெட்டெழுத்து ஏழே ஓரெழுத்தொருமொழி என்றும், குற்றெழுத்தைந்தினுள் சில ஆகும் என்றும் கூறுகிறது. 40ஆம் நூற்பாவில் பகுக்க முடியாதது பகாப்பதம் என்றும், இது பெயர்ப் பகாப்பதம், வினைப்பகாப்பதம், இடைப்பகாப்பதம், உரிப்பகாப்பதம் என்று நான்கு வகைப்படும் என்றும் கூறுகிறது. 41ஆம் நூற்பாவில் பகுக்கக் கூடிய இயல்பினை உடைய பகுபதம் வினை, வினைப்பெயர் என இருவகையினை உடையது என்று கூறுகிறது. 42ஆம் நூற்பாவில் பகுபதவுற்புகளாகப் பகுதி, விசுதி, இடைநிலை, சந்தி, சாரியை, விகாரம் என்ற ஆறினைக் கூறுகிறது. 43ஆம் நூற்பாவில் செய் என்னும் ஏவல் பகாப்பதத்திற்கும், செய் என்னும் வினைப்பகாப்பதத்திற்கும் உரிய 23 வாய்பாடுகள் கூறப்பட்டுள்ளன. 44ஆம் நூற்பா செய் என்னும் ஏவல் ஓர் விசுதி பெற்று செய்வி என்று வரும் எனவும், செய்வி என்பது மேலும் ஓர் ஏவல் பெற்றுச் செய்விப்பி என வரும் எனவும், இவ்வாறு வந்தாலும் இவைகள் பகுதிகளாய் நின்று விசுதிகளோடு புணரும் என்று நன்னூலார் கருத்தினையே வழிமொழிகிறது. 45ஆம் நூற்பா பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் ஆகிய பெயர்களை முதல்நிலையாகக் கொண்டு குறிப்பு வினைமுற்றுப் பகுபதம் நிகழும் என்று கூறுகிறது. 46ஆம் நூற்பாவில் வினை விசுதிகளையும், வினைப் பெயர் விசுதிகளையும் நிரல்படுத்துகிறது. 47ஆம் நூற்பாவில் க், ட், த், ற், இன் என்ற ஐந்தினையும் இறந்தகால இடைநிலைகளாகக் கூறுகிறது. 48ஆம் நூற்பாவில் ஆநின்று, கின்று, கிறு என்ற மூன்றினையும் நிகழ்கால இடைநிலைகளாகக் கூறுகிறது. 49ஆம் நூற்பாவில் ப்,வ் என்ற இரண்டினையும் எதிர்கால இடைநிலைகளாகக் கூறுகிறது. 50ஆம்

நாற்பாவில் இடைநிலையின்றி வருவனவற்றைப் பட்டியலிடுகிறது. 51ஆம் நாற்பாவும், 52ஆம் நாற்பாவும் மேலும் இடைநிலையைப்பற்றி விளக்குகிறது.

முத்துவீரியம்

முத்துவீரியம் பதவியலுக்கு இணையாக “மொழியியல்” என்னும் இயலை அமைத்துள்ளது. இது தலைப்பளவில் “பதவியல்” என்பதன் தமிழாக்கமாகும். இதில் கூறப்படும் செய்திகள் தமிழுக்குப் புதியனவும் வேறுபட்டனவுமாகும்.

முத்துவீரியம் 115ஆம் நாற்பா முதல் 159ஆம் நாற்பா வரையுள்ள நாற்பாக்களில் மொழியியல் கருத்துகளைச் சொல், ஓரெழுத்தொரு மொழி, மொழியாகாத குற்றெழுத்துகள், ஓரெழுத்தொரு மொழியாகும் உயிர்மெய்கள், மொழியின் வகை, பெயர், வினை, மொழியின் வகை, மொழிக்குரிய எழுத்துவரையறை, உயிரில் தமிழுக்கும் வடமொழிக்கும் உரிய பொதுவெழுத்துகள், ரு இகரமாகவும், இருவாகவும் திரிதல், மெய்யில் தமிழுக்கும் வடமொழிக்கும் உரிய பொதுவெழுத்துகள், ஐ யகரமாகத் திரிதல், ஸ சகரமாகவும் யகரமாகவும் திரிதல், ஷ சகரமாகவும் டகர மாகவும் திரிதல், ஸ சகரமாகவும் தகரமாகவும் திரிதல், ஹ அகரமாகவும் ககரமாகவும் திரிதல், ஷ இரு ககரமாகத் திரிதல், ஆகார இறுதி ஐகாரமாதல்,ஈகார இறுதி இகரமாதல், ரகர லகர யகர மொழிக்கு முதலாகாமாறு, சொல்லின் வகை, தேவமொழி, இழிசனர் மொழி, பாகத மொழி, பாகதத்தின் வகை, தற்பவம், தேசிகம், தற்சமம், சந்தியின் வகை, தீர்க்கசந்தி, குணசந்தி, விருத்தி சந்தி ஆகியவற்றின் வழியாக விளக்கிச் சொல்கிறது.

தொன்னூல்விளக்கம்

தொன்னூல்விளக்கம் சொல்லதிகாரத்தின் ஒரு பகுதியாகப் பதவியலை விளக்குகிறது. பகுதி விசுதி என்று பகுக்கமுடியாத சொற்களைப் பகாப்பதம் என்றும், பகுக்கக் கூடிய சொற்களைப் பகுபதம் என்றும்,பகுபதத்தினாலே பயனில்லாமல் - காரணமில்லாமல் இடப்பட்ட குறியாய், பண்டுதொட்டு, முடிந்தியலும் பெயர், வினை, இடை, உரி நான்கும் பகாப்பதங்களாகும் என்றும் கூறுகிறது.

பகுபதம் - பெயர்ப்பகுபதம், வினைப்பகுபதம் என இருவகைப்படும் என்றும், பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில், அடிப்படையிலான பெயர்களும், வெளிப்படையாகவோ, குறிப்பாகவோ காலம் காட்டும் வினைகளும் ஆகும் என்றும் கூறுகிறது. ஓரெழுத்தொருமொழியாக நாற்பத்திரண்டு எழுத்துகள் வரும் என்றும் கூறி நன்னூல் கருத்தையே பின்பற்றிச் செல்கிறது.

“பகாப்பதம் என்ப பயனால் குறியால்
பகாது ஒன்றாகிப் பகுப்பின் பயனிலா
நிகழ்ந்து இயல்கின்ற நால்வகைச் சொல்லே” (தொ.வி.46)

“பகுபதம் ஒன்றாய்ப் பல ஒருங்கு உணர்த்தி
பொழுது கொள் வினையும் பொருள் இடம் காலம்
சினை குணம் தொழில் ஆறும் சேர்ந்த பெயருமாம்” (தொ.வி.47)

“உயிர் மவில் ஆறும் தபநவில் ஐந்தும்
கவசவில் நாலும் யவ்வில் ஒன்றும்
ஆகும் நெடில் நொது ஆம் குறில் இரண்டோடு
ஓர் எழுத்து இயல் பதம் ஆறேழ் சிறப்பின
பகாப்பதம் ஏழும் பகுபதம் ஒன்பதும்
எழுத்து ஈறாகத் தொடரும் என்ப” (தொ.வி.48)

சுவாமிநாதம்

சுவாமிநாதம் பதத்தின் இலக்கணத்தையும், பகுபத பகாபத பாகுபாட்டினையும், பகுபத உறுப்புகளையும்பற்றி 23, 24, 25, 26, 27 ஆகிய நூற்பாக்களில் எடுத்துச் சொல்கிறது.

சுவாமிநாதம் எழுத்து தனித்தும் இணைந்தும் தொடர்ந்தும் பொருள்தரின் பதமாகும் என்றும், அப்பதம் பகாப்பதம், பகுபதம் என்று இருவகைப்படும் எனவும், பகுக்க முடியாதது பகாப்பதம் என்றும், இது பெயர்ப் பகாப்பதம், வினைப்பகாப்பதம், இடைப்பகாப்பதம், உரிப்பகாப்பதம் என்று நான்கு வகைப்படும் என்றும் கூறுகிறது. பகுக்கக் கூடிய இயல்பினை உடைய பகுபதம் வினை, வினைப்பெயர் என இருவகையினை உடையது என்றும், பகுபதவுறுப்புகளாகப் பகுதி, விசுதி, இடைநிலை, சந்தி, சாரியை, விகாரம் என்று ஆறினைக் கூறுகிறது. மேலும் செய் என்னும் ஏவல் பகாப்பதத்திற்கும், செய் என்னும் வினைப்பகாப்பதத்திற்கும் உரிய 23 வாய்பாடுகள் கூறப்பட்டுள்ளது. செய் என்னும் ஏவல் ஓர் விசுதி பெற்று செய்வி என்று வரும் எனவும், செய்வி என்பது மேலும் ஓர் ஏவல் பெற்றுச் செய்விப்பி என வரும் எனவும், இவ்வாறு வந்தாலும் இவைகள் பகுதிகளாய் நின்று விசுதிகளோடு புணரும் என்று நன்னூலார் கருத்தினையே வழிமொழிகிறது. பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் ஆகிய பெயர்களை முதல்நிலையாகக் கொண்டு குறிப்பு வினைமுற்றுப் பகுபதம் நிகழும் என்று கூறுகிறது. வினை விசுதிகளையும், வினைப் பெயர் விசுதிகளையும் நிரல்படுத்துகிறது. க், ட், த், ற், இன் என்ற ஐந்தினையும் இறந்தகால இடைநிலைகளாகக் கூறுகிறது. ஆநின்று, கின்று, கிறு என்ற மூன்றினையும்

நிகழ்கால இடைநிலைகளாகக் கூறுகிறது. ப்,வ் என்ற இரண்டினையும் எதிர்கால இடைநிலைகளாகக் கூறுகிறது. அடுத்து இடைநிலையின்றி வருவனவற்றைப் பட்டியலிடுகிறது.

தொல்காப்பியம் பதவியல் என்று ஓர் இயலை அமைக்காவிட்டாலும் மொழிமரபில் அவற்றின் செய்திகளை விவரித்துள்ளது. பதவியலை நன்னூல், இலக்கணவிளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் ஆகியவை எழுத்ததிகாரத்தின் ஒரு பகுதியாகவும், தொன்னூல்விளக்கம் சொல்லதிகாரத்தின் ஒரு பகுதியாகவும் விளக்குகிறது.

தமிழாக்க விதிகளைப் பவணந்தியார் பதவியலில் இணைத்ததை முத்துவீரியம் பின்பற்றியுள்ளது. தொன்னூல்விளக்கமும் சுவாமிநாதமும் தமிழாக்க விதிகளைப் பதவியலில் விவரிக்காமல் விட்டுவிட்டது.

பதம் பதம் - பதப்புணர்ச்சி

பதம் விசுதி - விசுதிப்புணர்ச்சி

பதம் உருபு - உருபு புணர்ச்சி

என மூவகைப்படுத்தியுள்ளார். மொழியியலில் பதப்புணர்ச்சிகளைப் புறநிலைச்சந்தி என்றும், உருபு புணர்ச்சியையும் விசுதிப்புணர்ச்சியையும் அகநிலைச் சந்தி என்று பொதுப் பெயரால் அழைத்து, புறநிலைச் சந்தியைத் தொடரியலிலும் அகநிலைச் சந்தியைச் சொல்லியலிலும் விளக்குகிறார்கள்.

புணர்ச்சி

புணர்ச்சியானது நிலைமொழி, வருமொழி ஆகிய இரண்டு சொற்களுக்கிடையே நிகழும் சேர்க்கையினைக் குறிப்பதென்பது சரியே. ஆனால் நுட்பமாக நோக்கின் நிலைமொழி ஈறும் வருமொழி முதலுமான இரண்டு எழுத்துகளுக்கிடையே நிகழும் சேர்க்கையே புணர்ச்சி என்றுரைக்கலாம். ஆனால் சொற்களின் சேர்க்கை என்பதை மட்டும் கருத்தில் கொண்டு நில்லாது மொழியின் சொல்லமைப்பு, தொடரமைப்பினை மையப்படுத்திப் புணர்ச்சி விதியானது விளக்கப்பட்டுள்ளமை தமிழ் மொழியின் தனிச்சிறப்பிற்குரியது எனலாம். இதனை விளக்கும் வண்ணம் தொல்காப்பியர்,

“நிறுத்த சொல்லி னீறா கெழுத்தொடு
குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத் தியையப்
பெயரொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்
பெயரொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்
தொழிலொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்
தொழிலொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்
மூன்றே திரிபிட னொன்றே யியல்பென
ஆங்கந் நான்கே மொழிபுண ரியல்பே”

(தொல். 108)

என்ற நூற்பாவினைத் தெளிவுற யாத்துள்ளார்.தொல்காப்பியரின் கருத்துகளைக் கொண்டு புணர்ச்சியானது எழுத்தொடு எழுத்து புணரும் நிலைப்பாட்டோடு மொழியமைப்பையும் சொல்லமைப்பையும் சொல்லின் பொருளையும் நோக்கி அமைகிறது என அறியலாம்.

புணரியல்களை விவரிக்கும் முறையில், தமிழ் இலக்கண நூல்களில் நான்கு விதம் காணப்படுகிறது. 1. தொல்காப்பியம் ஆறு இயல்களில் விரிவாகவும், விளக்கமாகவும் கூறுகிறது. 2. வீரசோழியமும் நேமிநாதமும் புணர்ச்சியை எழுத்தியலின் ஒரு உட்பகுதியாக்கித் தனி இயல் அமைக்காமல் விவரிக்கின்றன. 3. நன்னூல், இலக்கணவிளக்கம் ஆகிய இரண்டும் மூன்று இயல்களில் புணர்ச்சியை விவரிக்கின்றன. 4. தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் ஆகிய மூன்றும் ஒரே இயலில் புணர்ச்சியை விவரிக்கின்றன. இவ்வாறாகத் தமிழ் இலக்கணநூல்கள் புணர்ச்சியைக் குறித்து இயல்களைப் பிரிக்கும் விதத்திலும், அதனை விவரிக்கும் முறையிலும் வேறுபட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியர் எழுத்துகள் புணரும் விதத்தினைப்புணரியல், தொகைமரபு, உருபியல், உயிர்மயங்கியல், புள்ளிமயங்கியல். குற்றியலுகரப் புணரியல் ஆகிய ஆறு இயல்களில் விவரித்துச் செல்கிறார்.

புணரியலில் புணர்ச்சியின் பொதுக்கோட்பாடுகளையும், சாரியைகளின் தொகை, அவைகளின் மாற்று வடிவங்கள் ஆகியனவற்றையும், தொகை மரபில் சொற்களைப் பல வகையாகத் தொகுக்க ஏற்படும் புணர்ச்சி மாற்றங்களையும், உருபியலில் சாரியைகள் வருமிடங்களும், சில பெயர்கள் வேற்றுமை ஏற்கும்போது அடையும் மாற்றங்களும், உயிர் மயங்கியல், புள்ளி மயங்கியல், குற்றியலுகரப் புணரியல் ஆகிய மூன்றிலும் முறையே உயிர், மெய், குற்றியலுகரம் ஆகியவற்றில் முடியும் சொற்கள் அடையும் புணர்ச்சி மாற்றங்களும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. புணரியலும் உருபியலும் அகச் சந்தியை விளக்குவனவாகவும் ஏனையவை புறச்சந்தியை விளக்குவனவாகவும் அமைந்துள்ளன.

வேற்றுமை, அல்வழி என்று இரு பிரிவினதாய்ப் பகுக்கப்பட்டுள்ள புணர்ச்சியானது நிறுத்த சொல்லின் இறுதிக்கும் குறித்துவருகிளவியின் முதலுக்கும் இடையே நிகழும் சேர்க்கையினுள் இடம் பெறும் சொற்களாகிய பெயர், வினை ஆகிய இரண்டும் பெயரொடு பெயர், பெயரொடு வினை, வினையொடு பெயர், வினையொடு வினை என்னும் நான்கு வகையினதாய்

பகுக்கப்பட்டதோடு மெய்பிறிதாதல், குன்றல், மிகுதல், இயல்பாதல் என்னும் நான்கு நிலைகளிலும் பாகுபடுத்தப்படுகின்றன. மேலும் புணர்ச்சியில் மொழி முதல் எழுத்துகள், மொழியிறுதி எழுத்துகள் மட்டுமே இடம்பெறுகின்றன என்பது இயல்பெனலாம். அவற்றுள் உயிர் முதல், மெய் முதல், உயிரீறு, மெய்யீறு என்பனவற்றின் சேர்க்கையே தொல்காப்பியப் புணர்ச்சியில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

புணர்ச்சி இலக்கணம் - பகுப்பு முறை

தொல்காப்பியர் புணர்ச்சி இலக்கணத்தினை மூவகையாகப் பகுத்து விளக்கியுள்ளனர். அவை வருமாறு

1. முதல்வகை - எழுத்துவகையால் நான்காவன

அ. உயிர் முன் உயிர் ஆ. உயிர் முன் மெய்

இ. மெய் முன் உயிர் ஈ. மெய் முன் மெய்

“உயிரீறு சொல்முன் உயிர்வரு வழியும்
உயிரீறு சொல்முன் மெய்வரு வழியும்
மெய்யீறு சொல்முன் உயிர்வரு வழியும்
மெய்யீறு சொல்முன் மெய்வரு வழியுமென்று
இவ்வென அறியக் கிளக்குங் காலை
நிறுத்த சொல்லே குறித்துவரு கிளவியென்று
ஆயிரியல புணர்நிலைச் சுட்டே”

(தொல்.107)

2. இரண்டாம் வகை - சொல்வகையால் நான்காவன

அ. பெயரும் பெயரும் புணர்தல்

ஆ. பெயரும் வினையும் புணர்தல்

இ. வினையும் பெயரும் புணர்தல்

ஈ. வினையும் வினையும் புணர்தல்

“அவற்றுள்
நிறுத்த சொல்லின் ஈறாகு எழுத்தொடு
குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத்து இயையப்
பெயரொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்
பெயரொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்
தொழிலொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்
தொழிலொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்
முன்றே திரிபுஇடன் ஒன்றே இயல்பென
ஆங்கந் நான்கே மொழிபுணர் இயல்பே”

(தொல்.108)

சொல்வகையால் புணருங்கால் மெய்பிறிதாதல், மிகுதல், குன்றல், இயல்பு என்ற நான்குநிலையில் அமையும்.

“அவைதாம்
மெய்பி நிறிதாதல் மிகுதல் குன்றலென்று
இவ்வென மொழிப திரியு மாறே”

(தொல்.109)

3. மூன்றாம் வகை - தொடர்வகையால் இரண்டாவன

அ. வேற்றுமைப் புணர்ச்சி

ஆ. அல்வழிப் புணர்ச்சி

**“வேற்றுமை குறித்த புணர்மொழி நிலையும்
வேற்றுமை அல்வழிப் புணர்மொழி நிலையும்
எழுத்தே சாரியை ஆயிரு பண்பின்
ஒழுக்கல் வலிய புணருங் காலை”**

(தொல்.112)

சொல்வகையால் புணருங்கால் மெய்பிரிதாதல், மிகுதல், குன்றல், இயல்பு என்ற நானிலை பெறுதலும் (தொல். 108, 109, நன். 158, 154) தொடர்வகையால் புணருமிடத்து எழுத்துப்பேறு, சாரியை என்பன உபகாரப்படுத்தலும் (தொல். 112) தொல்காப்பியர் கூறும் புணரியலாகும்.

வேற்றுமைப் புணர்ச்சி

வேற்றுமைப் புணர்ச்சி உருபு புணர்ச்சி, பொருட்புணர்ச்சி என இரண்டாகும். அறுவகை உருபுகளுடன் நிலைமொழியாய் நின்ற பெயர் புணர்தல் உருபு புணர்ச்சியாகும். உருபு மறைந்து நிற்கும் வேற்றுமைத் தொகைப் புணர்ச்சி பொருட்புணர்ச்சியாகும்.

அல்வழிப் புணர்ச்சி

அல்வழிப்புணர்ச்சி இத்துணை எனத் தொல்காப்பியம் தொகுத்துரைக்கவில்லை. “வேற்றுமை அல்வழிப் புணர்மொழி நிலையும்”(112), “அல்லது” (398) எனப் பொது வகையாற் கூறிற்று. இளம்பூரணர் முதலியோர் அல்வழிப் புணர்ச்சிக்கண் வருவன இவையென வகுத்துரைத்தனர்.

இளம்பூரணர் கருத்து

1. “எழுவாய்
2. விளி
3. உவமத்தொகை
4. உம்மைத்தொகை
5. பண்புத்தொகை, இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை
6. முற்றுவினை
7. பெயரெச்சம்
8. வினையெச்சம்
9. இடைச்சொல்
10. உரிச்சொல்” 13

நன்னூலார் கருத்து

1. “வினைத்தொகை
2. பண்புத்தொகை
3. உவமைத்தொகை
4. உம்மைத்தொகை
5. அன்மொழித்தொகை
6. எழுவாய்
7. விளி
8. பெயரெச்சம்
9. வினையெச்சம்
10. தெரிநிலைவினைமுற்று
11. குறிப்புவினைமுற்று
12. இடைச்சொல்
13. உரிச்சொல்
14. அடுக்குத்தொடர்”¹⁴

நச்சினார்க்கினியர் கருத்து

1. “எழுவாய்
2. விளி
3. முற்றுவினை
4. பெயரெச்சம்
5. வினையெச்சம்
6. உவமைத்தொகை
7. உம்மைத்தொகை
8. இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை
9. இடைச்சொல்
10. உரிச்சொல்
11. அன்மொழித்தொகை
12. பண்புத்தொகை
13. வினைத்தொகை”¹⁵

“மூன்றுதலை யிட்ட முப்பதிற் றெழுத்தின்
இரண்டுதலை யிட்ட முதலா கிருப.:
தறுநான் கீறொடு நெறிநின் றியலும்
எல்லா மொழிக்கு மிறுதியு முதலும்
மெய்யே யுயிரென் றாயீ ரியல்”.

(தொல்.104)

மொழி மரபினுள் உயிர், மெய், உயிர்மெய் என்று விரித்துக் கூறப்பட்ட எழுத்துகள் உயிரும், மெய்யும் என தொகுத்தும் அவ்வழி மொழிக்கு முதலில் வரும் எழுத்துகளாக இருபத்திரண்டும், (பன்னிரண்டு உயிரும், ஒன்பது உயிர்மெய்யும், மொழிமுதற் குற்றியலுகரம் ஒன்று) மொழிக்கு இறுதியில் வரும் எழுத்துகளாக இருபத்து நான்கும், (பன்னிரண்டு உயிரும், பதினொரு புள்ளியும், ஈற்றுக் குற்றியலுகரமும்) என்று கூறப்பட்ட நாற்பத்தாறு எழுத்துகளையும் முப்பத்து மூன்று எழுத்துகளுள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

மொழிக்கு முதலில் வரும் எழுத்துகள் - 22

மொழிக்கு இடையில் வரும் எழுத்துகள் - 24

விரி - 46 (தொகை - 33)

புணர்ச்சி விதிகளைக் கூறுவதில் தொல்காப்பியம் சொற்களை எடுத்துக் கூறிச் சிறப்பு விதிகளைப் பேரளவில் விவரிக்கிறது. ஆனால், பிற்கால இலக்கண நூல்கள் சிறப்பு விதிகளுக்கு முன்னுரிமை தரவில்லை. அவை பொதுவிதிகளைக் கூறுவதிலேயே பெரிதும் நாட்டம் கொண்டுள்ளன.

தொல்காப்பியர் எழுத்துகள் புணரும் விதத்தினைத் தொகுத்தும், பொதுமைப் படுத்தியும், விரித்தும் கூறியுள்ளார்.

தொகுத்துக்கூறுதல்

புணர்ச்சியை விளக்கும்போது பல ஈறுகளுக்குப் பொருந்தக்கூடிய பொது விதிகளை முதலில் கூறிப் பிறகே தனிச் சொல்லுக்குரிய புணர்ச்சி மாற்றத்தை விவரிப்பது, இலக்கண ஆசிரியர்களும் மொழியியலாளரும் கடைபிடிக்கும் முறை. தொல்காப்பியர் தொகைமரபு என்ற தனியியலையே அமைத்துப் பல்வேறு வழியில் தொகுத்துப் புணர்ச்சியை கூறியிருக்கிறார். இக்கருத்தினை இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் உணர்ந்து விளக்கிச் சென்றுள்ளார்கள். இக்கருத்தினை,

“இஃது இருபத்து நான்கு ஈற்றிற்கும், (அதாவது சொல்லுக்கு இறுதியில் வரும் எழுத்துகளின் எண்ணிக்கை மொழி மரபில் விளக்கியதை ஒட்டியது) அவ்வழியினும், வேற்றுமையினும் அகத்தோத்தினுள் நாற்பத்தெட்டுச் சூத்திரத்தான் முடிவதனை ஈண்டு ஒரு சூத்திரத்தான் தொகுத்து முடித்தாயிற்று. மேலும் இவ்வாறே தொகுத்து முடிக்கின்றவாறு அறிக”¹⁶

என்ற உரை மூலம் அறியலாம். இவ்வாறாக

“இளம்பூரணர் பிற சூத்திரங்கள் எப்படித் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன? என்பதை நம்மைத் தெரிந்துகொள்ளும்படிக் கூறிவிட்டார். இந்தத் தொகுப்பு, எழுத்துகளின் அடிப்படையில் தொகுக்கப்பட்டது. இந்தக் குறிப்பைக் கொண்டு நச்சினார்க்கினியர் சூத்திரம் 155, 156 ஆகிய இரண்டும் எப்படித் தொகுத்துக் கூறப்பட்டது? என்று விளக்கிச் சென்றுள்ளார். ஆண்டு நாற்பத்தெட்டுச் சூத்திரங்கள்தான் முடிவதனை ஈண்டுத் தொகுத்தார். (155 ஆம் சூத்திரஉரை) இவை நாற்பத்தெட்டுச் சூத்திரங்களான் முடிவனவற்றைத் தொகுத்தார். (156 ஆம் சூத்திரஉரை) என இரண்டு இடத்திலும் எழுத்து அடிப்படையில் தொகுக்கப்பட்டவையே என்று சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். ஆனால், தொகை மரபினுள் இலக்கணக் கூறுகள், தொடரியல் உறவு, சொற்பொருள் ஆகியவற்றிலும் தொகுத்துக் கூறியதைக் காணமுடிகிறது”¹⁷.

நச்சினார்க்கினியர் விளக்கிய 155, 156 ஆகிய இரண்டு நாற்பாக்களும் எழுத்து அடிப்படையில் தொகுக்கப்பட்டன என்பதைவிட, அவை முறையே சொல்லிலக்கண அடிப்படையிலும், தொடரியல் உறவு அடிப்படையிலும் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன என்று கொள்வதே மிகவும் பொருந்தும்.

தனி எழுத்துகளுக்கு, ஒன்றுக்கு மேற்பட்டவற்றைத் தொகுத்துச் சில சூத்திரங்கள் அமைத்துள்ளார் என்பதனை 146, 147, 148 ஆகிய நாற்பாக்களில் ண, ன ஆகிய இரண்டு எழுத்துகள் அடையும் புணர்ச்சி மாற்றம் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ள விதத்தினைக் கொண்டு அறியலாம்.

160ஆம் நாற்பா அசைநிலையை ஒட்டித் (நெடியதன் முன் ஒற்று, குறியதன் முன்னர் மெய்) தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. நெடியதன் முன்னர் ஒற்றுக் கெடுவன ண, ன, ம, ல, ள ஆகிய ஈற்றுச் சொற்கள். அதுபோலக் குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு இரட்டுவன ஞ, ட, ர ஆகிய எழுத்துகளை ஈற்றில் உடைய சொற்கள் என்று நச்சினார்க்கினியர் விளக்கியுள்ளார். 145ஆம் நாற்பாவும் ஒருவகையில் அசைநிலையை ஒட்டித் தொகுத்துக் கூறப்பட்டதேயாகும்.

151ஆம் நாற்பா முன்னிலை (அதாவது ஏவல்) நிலைமொழியாக இருந்து பெறும் புணர்ச்சி மாற்றம் பற்றியும், 153ஆம் நாற்பா எல்லா ஈற்றிலும் வரும் உயர்திணைப் பெயர்களின் புணர்ச்சி மாற்றம் பற்றியும் தொகுத்துக் கூறுகின்றன.

156ஆம் நூற்பா மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகையையும், 157ஆம் நூற்பா தொடரியல் உறவு அடிப்படையில் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையையும், விவரிக்கின்றன.

164ஆம் நூற்பா முதல் 170ஆம் நூற்பா வரையுள்ள நூற்பாக்கள் சொற்களைப் பொருள் அடிப்படையில் அளவுப்பெயர் என்றும், எண்ணுப்பெயர் என்றும் தொகுத்து, அவற்றின் புணர்ச்சி விகாரங்களை விளக்குகின்றன.

பொதுமைப்படுத்துதல்

பொதுவாக ஒரே ஈறு உடைய சொற்களைத் தொகுத்துக் கூறும்போது வருமொழியின் எழுத்து வருகையையொட்டி நூற்பாக்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

உயிர்மயங்கியல் முதல் நூற்பாவில் ஈற்றுப் பெயர்ச் சொற்கள் வருமொழி வல்லினம் முதலாக உடைய சொற்களோடு புணர்ந்தால் மிகும் என்று கூறினார். எனவே அடுத்த நூற்பாவில் அகர ஈற்று வேறு இலக்கணக் கூறுகள் (வினையெச்சம், உவமக்கிளவி, சுட்டு முதலியன) அதே புணர்ச்சியைப் பெறும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால், அடுத்த 205ஆம் நூற்பா, 206ஆம் நூற்பா, 207ஆம் நூற்பா, 208ஆம் நூற்பா ஆகிய நான்கு நூற்பாக்களில் சுட்டுப் பெயர் மெல்லினம், இடையினம், உயிர் ஆகிய வருமொழிச் சொற்களோடு புணரும்போது ஏற்படும் மாற்றத்தைத் தனித்தனியே விளக்கியுள்ளார்.

இன்னொரு முறை: பொதுவிதியும் விலக்கு விதியும்: ஒரு எழுத்தை ஈறாக உடைய சொற்கள் அடையும் புணர்ச்சி மாற்றத்தை முதலில் தொகுத்துக் கூறிவிட்டுப் பின்னர் அதே ஈற்றில் சில சொற்கள் அந்த விதியினைப் பெறாது என்று கூறிச்செல்வது. 226ஆம் நூற்பாவில் ஆகார ஈற்றுச் சொற்களில் குறியதன் முன் வரும் ஆகாரமும் ஈரெழுத்தொருமொழியும் அகரம் பெறும் என்ற பொது விதியை முதலில் கூறிவிட்டு, 227ஆம் நூற்பாவில் இரா என்ற சொல் மட்டும் அகரம் பெறாது என்றும், 228ஆம் நூற்பாவில் நிலா என்ற சொல் அத்துச்சாரியை பெறும் என்றும் சிறப்பு விதிகளைக் கடைசியில் கொடுப்பது. இது ஒரு ஈற்றுச் சொற்களிடையே பொதுமை காணப்படாவிட்டாலும் பொதுமையை ஏற்படுத்தி, அதற்கு மாறாக வருவதை விலக்கு விதிகளாகக் கருதி விளக்கும் முறை எனலாம்.

மற்றொரு முறை: ஒரே ஈற்றுச் சொற்கள் அல்லது ஒரே சொல் இரண்டு விதமாகப் புணர்ச்சியில் மாறினால், அவைகளைத் தனித்தனிப் புணர்ச்சி விதி பெறுவதாகக் கூறாமல், அவை சில பொது விதிகளையும் சில சிறப்பு விதிகளையும் பெறுவதாக விளக்குவது. உதாரணமாக,

எரு என்ற சொல் எருவம் என்ற மாற்று வடிவத்தையும் (எருவங்குழி), செரு என்ற சொல் செருவக் - (செருவக்களம்), செருவச் - (செருவச்சேனை) போன்ற மாற்று வடிவங்களையும் வேறு வேறு புணர்ச்சி விதிகள் மூலம் விளக்காது, இவைகளுக்கு ஒரு பொதுவிதியும், தனித்தனிச் சிறப்பு விதியும் உடையதாக வருணிப்பது.

**“எருவும் செருவும் அம்மொடு சிவணித்
திரிபிட னுடைய தெரியுங் காலை
அம்மின் மகரம் செருவயின் கெடுமே
தம்மொற்று மிகுஉம் வல்லெழுத் தியற்கை”** (தொல்.260)

இங்கு எரு, செரு என்ற இரண்டு சொற்களும் அம் என்ற சாரியையைப் பெறுதல் பொதுவிதி. எரு என்ற சொல் 129 ஆம் நூற்பாவின்படி வருமொழிக்கேற்ற இனமெல்லெழுத்தாகும். இது எருவுக்குரிய சிறப்புவிதி. செரு என்ற சொல் அம்மில் உள்ள மகரம் கெட்டு, வருமொழி வல்லெழுத்து பெற்று வரும். இது செருவுக்குரிய சிறப்பு விதி.

அம், அக்கு என்று இரண்டு சாரியை பெறுவதாக விளக்க வேண்டியதை அம் சாரியையும் சிறப்பு விதியும் பெறுவதாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த முறை வேறு பல சொற்களிலும் காணப்படுகிறது. புள்ளி மயங்கியலில் பொருந்- என்ற நகர ஈற்றுச் சொல் பொருநு, பொருந் என்ற மாற்று வடிவங்களை உடையது. இங்கு உகரம் பெறுவதையும் அகரம் பெறுவதையும் தனித்தனியே வருணிக்காமல், 298வது நூற்பாவில் உகரம் பெறுவதை முதலில் கூறிவிட்டு, 299வது நூற்பாவில் அந்த உகரமே அகரமாக மாறுகிறது என்றும் விவரித்துள்ளார். இக்கருத்தினை

“நகர இறுதியும் அதனோ ரற்றே” (தொல்.298)

“வேற்றுமைக்கு உக்கெட அகரம் நிலையும்” (தொல்.299)

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம். இம்முறை இரண்டு மாற்று வடிவங்களைத் தனித்தனிப் புணர்ச்சி விதி மூலம் கூறாமல், ஒரு மாற்று வடிவத்திலிருந்து மற்றொரு மாற்று வடிவம் திரிந்ததாகக் கூறிப் புணர்ச்சியில் கூடியவரையில் ஒற்றுமை ஏற்படுத்திப் பின்னர் வேற்றுமை உடையது என்று விளக்குவதாகும்.

தொல்காப்பியர் குற்றியலுகரப் புணரியலில் எண்ணுப் பெயர்களின் புணர்ச்சியை வருணித்த விதம் பாராட்டுதலுக்கு உரியதாக உள்ளது (குமாரசாமி ராஜா,1970:172) தமிழில் ஏழ், ஆயிரம் என்ற இரண்டு எண்ணுப்பெயர் தவிர, ஒன்று முதல் ஆறு, எட்டு முதல் பத்து, நூறு ஆகியவை

குற்றியலுகர ஈற்றில் முடிவன. எனவே, அவைகளைக் குற்றியலுகரப் புணரியலிலேயே வருணிக்கிறார்.

பத்து என்ற எண்ணுப்பெயர் ப.து, பது, பதின்- பன்- ஆகிய மாற்று வடிவங்களை உடையது. ஒன்று முதல் ஒன்பது வரை வருமொழியாகப் புணரும்போது அவைகளுள் பதின், பன் என்ற இரண்டு மாற்று வடிவங்களைப் பெறுகின்றன. அந்த இரண்டையும் தனித்தனியே வருணிக்காமல் ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் உடைய முறையில் விவரித்திருப்பது ஒற்றுமை இல்லாதபோதும் கூடிய வரையில் பொதுமைப்படுத்திக் கூற வேண்டும் என்ற அவரது கொள்கையைப் புலப்படுத்துகிறது.

438 ஆம் நூற்பாவின்படி முதல் இரண்டு எண்ணில் உள்ள மெய் ரகரமாகி உகரம் பெறும். அதாவது ஒன்று ஒரு ஆகவும், இரண்டு என்பது இரு ஆகவும் நிற்கும். 439 ஆம் நூற்பா இரண்டு என்ற எண்ணுப்பெயரில் உள்ள (அதாவது இரு) இடைநின்ற ரகரம் கெட்டு இரு ஆகும் என்று கூறுகிறது. இந்த விதிகள் குழப்பம் உடையன போலக் காணப்பட்டாலும், புணர்ச்சி மாற்றத்தில் பொதுமையும் மாறுவதற்குக் காரணமும் உடையனவாக அமைந்துள்ளன. அதாவது ஒன், இரண் என்ற வடிவங்களின் இறுதி மெய்ரகரமாகி உகரமாதல் பொதுவிதி. இரு என்பதில் ரகர மெய் கெடுதல், ஒற்றுமை உடைய அல்லது ஒரே ஒலித் தன்மை உடைய இரண்டு அசைகள் வரும்போது ஒன்று கெடும் என்ற பொது நியதிப்படி அசை கெடுதல் என்று அமையும். எனவே தொல்காப்பியர் புணர்ச்சி விதிகளை அமைக்கும் போது ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் தனித்தனியாகப் புணர்ச்சி இலக்கணம் கூறாது கூடியவரையில் பொதுமைப்படுத்தி, மாற்றத்திற்கு இயல்பான காரணம் இருக்கும்படிச் செய்துள்ளார்.

இலக்கணம் என்பது மொழி அமைப்பைக் கண்டுபிடிக்கும் அல்லது மொழி அமைப்பைப் புரிந்துகொள்ளும் முயற்சி மட்டுமல்ல: அதை விளக்கும்போது பல உத்திகளை மேற்கொண்டு பொதுமையும் எளிமையும் தோன்ற விளக்குவதும் ஆகும்.

விரித்துக்கூறல்

தொல்காப்பியர் தொகைமரபு என்று தனி இயல் வகுத்ததும் ஏனைய இயல்களில் ஒரே ஈற்று உடைய பல சொற்களில் ஏற்படும் புணர்ச்சி மாற்றத்தைப் பொதுமைப்படுத்துவதற்காகத் தொகுத்து ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் அமையும்படிக் கூறியுள்ளார். உதாரணமாக மரப்பெயர்கள் பெறும் புணர்ச்சி மாற்றத்தைத் தொகுத்துக் கூறாது ஒவ்வொரு ஈற்றிலும் அடையும்

புணர்ச்சி மாற்றத்தை அதுவும் மாட்டேற்று முறையில் கூறியிருக்கிறார் என்ற செய்தியினைப் பின்வரும் நூற்பாக்களின் மூலம் அறியலாம்.

உதிமரக் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே (தொல்.243)

புளிமரக் கிளவிக்கு அம்மே சாரியை (தொல்.244)
என்று இகர ஈற்று மரப்பெயர்கள் பெறும் புணர்ச்சி மாற்றத்தை முதலில் கூறிவிட்டு,

ஒடுமரக் கிளவி உதிமர இயற்றே (தொல்.262)

என்று கூறுவதே மாட்டேறு ஆகும். இதையும் மாட்டெறிந்து,

சேஎன் மரப்பெயர் ஒடுமர இயற்றே (தொல்.278)

என்றும் இப்படியே,

விசைமரக் கிளவியும் ஞெமையும் நமையும்
அவைமுப் பெயரும் சேமர இயல. (தொல்.282)

இவ்வாறாகத் தொல்காப்பியம் புணர்ச்சியின் இலக்கணத்தைத் தொகுத்தும், பொதுமைப்படுத்தியும் , விரித்துக்கூறியும் விளக்கியுள்ளது.

வீரசோழியம்

வீரசோழியம் 13 வது நூற்பாவில் உயிர்முன் உயிர் வரும்போது ஏற்படுகின்ற புணர்ச்சி மாற்றங்களையும், 14 வது நூற்பாவில் ணகர மெய்யீறு, தனிக்குறில் முன் ஒற்று, ய, ர, ழ ஒற்றீறு ஆகியவற்றின் புணர்ச்சி மாற்றத்தையும், 15 வது நூற்பா இ,ஈ,ஐ ஆகிய ஈறுகளின் புணர்ச்சிகளையும் ழகர ளகர ஈற்றுப் புணர்ச்சிகளையும் விவரிக்கிறது. இப்படி உயிரீற்றுப் புணர்ச்சியை 21, 23, 24, 26 ஆகிய நூற்பாக்களிலும், புள்ளியீற்றுப் புணர்ச்சியை 16 முதல் 20 வரையிலும், 22, 25 ஆகிய நூற்பாக்களிலும் விளக்கி ஒழுங்கற்ற முறையைப் பின்பற்றியுள்ளது.

நேமிநாதம்

நேமிநாதமும் வீரசோழியத்தைப் போலவே புணர்ச்சியின் விதிகளைக் கூறும்விதத்தில் ஒழுங்கற்ற முறையைப் பின்பற்றியுள்ளது. அதாவது உடம்படுமெய்யின் இலக்கணத்தை 134 வது நூற்பாவிலும், குற்றியலுகர ஈறு புணருகின்ற விதத்தை 114, 120, 121 ஆகிய நூற்பாக்களிலும், மெய்யீறுகள் புணருகின்ற விதத்தினை 115, 117, 118 ஆகிய நூற்பாக்களிலும், சில உயிரீறுகள் புணருகின்ற விதத்தினை 116, 119 ஆகிய நூற்பாக்களிலும் மாறி மாறிப் புணர்ச்சி மாற்றங்களைக் கூறியுள்ளது.

நன்னூல்

நன்னூல் புணர்ச்சியின் விதிகளை உயிரீற்றுப் புணரியல், மெய்யீற்றுப் புணரியல், உருபு புணரியல் என்ற மூன்று இயல்களில் விவரிக்கிறது.

நன்னூலார் உயிரீற்றுப் புணரியலில், புணரியலின் பொதுக் கோட்பாடுகளை 151 முதல் 155 வரையுள்ள நூற்பாக்களிலும், தொகை மரபின் சாயலாகச் சில பொதுப் புணர்ச்சிகளை 156, 164 ஆகிய நூற்பாக்களிலும் கூறியுள்ளார். இவைகளில் உயிரீறும் மெய்யீறும் அடங்கியுள்ளன. மேலும் 158, 159, 161 ஆகிய மூன்று நூற்பாக்களும் தொகைமரபின் செல்வாக்கால் உண்டானவை. ஏனெனில் எல்லா ஈற்றுச் சொற்களின் முன்னால், மெல்லினமும், இடையினமும் வரும்போது ஏற்படும் மாற்றம் பற்றித் தெரிவிப்பது தொல்காப்பிய 144 ஆம் நூற்பாவின் தழுவல் ஆகும். 159 ஆம் நூற்பா தொல்காப்பியத் தொகை மரபின் 153, 154, 156, 159 ஆகிய நூற்பாக்களின் தழுவல் ஆகும். இங்கும் உயிரீற்றுப் புணர்ச்சியும் மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சியும் சேர்ந்தே விளக்கப்பட்டுள்ளன. முன்னிலை வினைச்சொற்களின் புணர்ச்சியும் (அதுவும் உயிரீறும் மெய்யீறும் உடையவை) நன்னூலில் உயிரீற்றுப் புணரியலிலேயே கூறப்பட்டுள்ளது. இதுவும் தொல்காப்பியத் தொகை மரபு 151, 152 ஆகிய நூற்பாக்களையும் 265 ஆம் நூற்பாவையும் தழுவியதே ஆகும்.

தொல்காப்பியர் புணரியலில் கூறிய புணர்ச்சி விதிகளையும், உயிரீற்றுப் புணர்ச்சி என்ற சிறப்பு பற்றி இங்குக் கூறியுள்ளார். உயிர் மயங்கியலில் பல நூற்பாக்களில் தொல்காப்பியர் (தொல். 204 முதல் 208, 238, 255) கூறியதை ஒரே நூற்பாவாகக் கூறியதும், மரபு பெயர்களின் புணர்ச்சி மாற்றத்தைத் தொல்காப்பியர் (தொல். 229, 231, 243, 262. 278, 282, 283,) கூறியதை ஒரே நூற்பாவில் விவரித்ததும் தொகுத்துப் பொதுமைப்படுத்திக் கூறியதற்கு நல்ல உதாரணங்கள் ஆகும். ஆகவே, உயிரீற்றுப் புணரியலில் மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சியும் காணப்படுவதற்குக் காரணம் தொல்காப்பியத் தொகை மரபின் செல்வாக்கே ஆகும். மேலும், தொகுத்துக் கூறும் முறை நன்னூலில் சிறப்பாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

நன்னூல் உருபு புணரியலில் தொல்காப்பியத்தின் புணரியலும் உருபியலும் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆயினும், தொகை மரபு, உயிர் மயங்கியல் நூற்பாக்களும் காணப்படுகின்றன. நன்னூலார் சாரியையின் வடிவங்கள் தமிழ் மொழியின் எழுத்தமைப்புக்கு ஏற்ப இருக்கவேண்டும் என்று

கொள்ளாததால், தொல்காப்பியர் புணர்ச்சியில் தோன்றல் புணர்ச்சியாகக் கூறியதைச் சாரியையாக உருபு புணரியிலில் கூறியுள்ளார்.

பொதுவாகத் தொல்காப்பியத்தைவிட நன்னூலில் நூற்பா அமைப்பு முறை செம்மை உடையது போல் தோன்றினாலும் வேறு எந்த உத்திச் சிறப்பும் காணப்படவில்லை.

இலக்கணவிளக்கம்

நன்னூல் புணர்ச்சியின் விதிகளை உயிரீற்றுப் புணரியல், மெய்யீற்றுப் புணரியல், உருபு புணரியல் என்ற மூன்று இயல்களில் விவரிக்கிறது.

இலக்கணவிளக்கம் புணர்ச்சியின் நூற்பாக்களை நன்னூலையே தழுவி அமைத்திருந்தாலும், தொல்காப்பியத்தையே அதிகளவில் பின்பற்றிச் சென்றிருக்கிறது.

தொல்காப்பியத் தொகைமரபில் கூறிய நூற்பாக்களைப் புரிந்துகொண்டு, நன்னூலார் மெய்யீற்றுப் புணரியலில் கூறிய நூற்பாக்களை இலக்கண விளக்கத்தார் உயிரீற்றுப் புணரியலில் கூறியுள்ளார். இந்த மாற்றத்திற்குக் காரணம் பொதுவிதிகளைக் கூறிச் சிறப்பு விதிகளை விளக்குவதே காரணமாகும்.

இலக்கணவிளக்க உயிரீற்றுப் புணரியலின் முதல் நூற்பா (53) புணர்ச்சியின் பொது இலக்கணத்தையும், 54 ஆவது நூற்பா புணரும் சொற்களின் தொடரியல் உறவுபற்றியும் பேசுகிறது. நூற்பா 55 வேற்றுமை, பெயருக்குப் பின்வரும் என்று கூறுகிறது. இது நன்னூலில் உருபியலில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், தொல்காப்பியர் புணரியலில் கூறியதால் வைத்தியநாததேசிகரும் உயிரீற்றுப் புணரியலில் வைத்துவிட்டார். அடுத்த 56 முதல் 58 வரை உள்ள மூன்று நூற்பாக்களும் புணர்ச்சி மாற்றங்களைப் பொதுநிலையில் விளக்குகின்றன. 59 ஆம் நூற்பா சாரியைகளின் தொகையையும், 60 ஆம் நூற்பா அதன் மாற்று வடிவங்களையும் 61ஆம் நூற்பா அதன் வருமிடம் பற்றிப் பொதுவாகவும் கூறுகின்றன.

தொன்னூல் விளக்கம்

தொன்னூல் விளக்கம், எழுத்தின் விகாரம் என்னும் ஒரே இயலில் புணர்ச்சியின் விதிகளைக் கூறி விளக்குகிறது. இந்நூல் எழுத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளில் ஒன்றாகப் “புணர்பு” என்ற ஒன்றைக் குறிப்பிட்டு, அதன் விளக்கமாகவே உயிரும் உயிரும் சேரும்போது யகரமும் வகரமும் புணர்வதாகக் கூறியுள்ளது. மேலும் முதலில் மெல்லினமும், (23, 25) அடுத்து இடையினமும் (26), பிறகு போலி (27), குற்றியலுகர ஈறு ஆகியவை பற்றியும்

விளக்கி, மீண்டும் இடையினம் பற்றி விவரிக்கிறது. அடுத்து மூன்று நூற்பாக்களில் உயிரீற்றுப் புணர்ச்சியும் (31-33) தமிழ் (34) என்ற சொல்லின் புணர்ச்சியையும் பற்றி பேசுகிறது.

முத்துவீரியம்

முத்துவீரியம் ஒரே இயலில் புணர்ச்சியின் விதிகளைத் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றி விளக்கிச் செல்கிறது. இந்நூல் புணரியல் பொதுக்கோட்பாடுகளை 160-166 முதலிய நூற்பாக்களில் விளக்கியும், வேற்றுமை உருபுகள் பற்றிய செய்திகளை 167-ஆவது நூற்பாவில் விளக்கியும், அவைகளின் மாற்று வடிவங்களை 168, 169 ஆவது நூற்பாக்களில் விளக்கியும், வேற்றுமை உருபு வருமிடங்களை 170 ஆவது நூற்பாவில் விளக்கியும், திணைப் பாகுபாடுகளை 171, 172 ஆவது நூற்பாக்களிலும், சாரியை சாரியை வருமிடங்களை 175 ஆவது நூற்பாவிலும், உடம்படுமெய் பற்றிய செய்திகளை 183 ஆவது நூற்பாவிலும், 205 முதல் 233 வரையுள்ள நூற்பாக்கள் தொல்காப்பிய உருபியலை ஒட்டிச் சாரியை வருமிடங்களைக் கூறியும், 234 முதல் 576 வரையில் அகர வரிசையில் உயிரீற்றுப் புணரியலையும், 387 இல் புள்ளியீற்றுப் புணரியலையும், 387 முதல் 457 வரையுள்ள நூற்பாக்களில் குற்றியலுகர ஈற்றுப் புணரியலையும் விளக்கிச் செல்கிறது. 184 முதல் 204 வரையுள்ள நூற்பாக்கள் தொல்காப்பிய தொகைமரபு நூற்பாக்களைத் தழுவியுள்ளன.

முத்துவீரிய உபாத்தியாயர் புணர்ச்சி பற்றிய செய்திகளை தொகுத்தோ, வேறு உத்திகளைப் புகுத்தியோ விளக்கவில்லை.

சுவாமிநாதம்

சுவாமிநாதம் ஒரே இயலில் புணர்ச்சியின் விதிகளைக் கூறியுள்ளது. மொத்தம் இருபத்துமூன்று புணர்ச்சி மாற்றங்களை உயிரீறும் மெய்யீறும் கலந்தே சொல்லியுள்ளது. வருமொழி பற்றியோ எழுத்தமைப்பு பற்றியோ கூறவில்லை. புணர்ச்சி மரபில் வடமொழி எழுத்துகள் தமிழில் அடையும் மாற்றத்தை விவரித்துள்ளது.

முடிவுரை

மொழிக்கு அடிப்படைக் காரணமாய் அமையும் ஒலியணுக்களின் கூட்டத்தையே மரபிலக்கண நூலார் எழுத்து என்பர். மொழியியலார் ஒலியன் என்பர். எழுத்துகளாகிய ஒலியன்களின் பிறப்பு பற்றிப் பேசும் இயலை மொழியியலார் ஒலியியல் என்பர். தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தின் மூன்றாவது இயலாகிய பிறப்பியல் மொழியியலாரின் ஒலியியலுக்கு

இணையானதாக இன்றைய ஒலியல் கோட்பாடுகளுக்குப் பொருந்துவதாக அமைந்துள்ளது.

எழுத்திலக்கணத்தை நன்னூலார் பன்னிரு பகுதிளாக, அதாவது எண், பெயர், முறை, பிறப்பு, உருவம், மாத்திரை, முதல்,ஈறு, இடைநிலை, பதம், புணர்ச்சி என வரையறுக்கிறார். தொல்காப்பியர் அவ்வாறு கொள்ளாவிடினும், இளம்பூரணர்,“எழுத்து இணைத்தென்றலும், இன்ன பிறப்பின வென்றலும், இன்ன புணர்ச்சிய வென்றலும், இன்ன வடிவின் வென்றலும், இன்ன தன்மைய வென்றலும் என எட்டு வகையானும் எட்டிறந்த பல வகையானும்” என உணர்த்தினார்.

“எழுத்தெனப் படுப.....” என்னும் நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் எழுத்துகளின் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்தத் தொடங்கி எழுத்தெனப்படுஞ் சிறப்பிற்குரியன முப்பதென்றும் , சார்ந்துவரல் மரபினை உடையன மூன்று என்றும் பகுத்துக் காட்டுகிறார். எனவே தொல்காப்பியரின் கருத்துப்படி தமிழ் எழுத்தின் தொகை முப்பத்துமூன்று ஆகும். எழுத்தின் வகை தொகை பெயர் ஆயியனவற்றைக் கூறிய தொல்காப்பியர் பின்னர், பன்னீரெழுத்து உயிரென்றும், பதினெண் எழுத்து மெய்யென்றும் மொழிவர். மனித உயிரைப் போன்று தனித்தியங்கும் ஆற்றலுடையது உயிர் என்றும் அத்தகு ஆற்றலற்ற உடம்பைப் போன்றது மெய்யென்றும் விளக்குவர். வீரமாமுனிவர் உயிரற்ற உடல் போன்றமைந்த மெய்யினைச் செத்தெழுத்து எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

ஒலி அளவால் உயிர்களைக் குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்து எனப் பெயரிட்டுப் பகுத்தனர் நம்முன்னோர்கள். மெய்களை ஒலித்தலானும், பயிற்சியாலும், பிறக்கும் இடத்தாலும் வல்லெழுத்து, மெல்லெழுத்து, இடையெழுத்து எனப் பகுத்துள்ளனர். இவை தவிர, எழுத்துகளின் பிற மரபுகளைக் கருத்திற்கொண்டு சுட்டு, வினா, அளபெடை ஆகியவற்றையும் சுட்டிச் செல்கிறார் தொல்காப்பியர். தொல்காப்பியர் கருத்தினையே பிற்கால இலக்கண நூலோரும் பின்பற்றிச் சென்றனர்.

தொல்காப்பியம் உயிரொலிகள் பிறத்தலில் ஒன்றினின்று ஒன்று வேறுபடுவதை 85, 86, 87 ஆகிய நூற்பாக்களில் தெளிவுபடுத்துகிறார். அங்காப்பு, அண்பல் முதல்நா விளிம்புறல், இதழ்குவிவு ஆகியவற்றால் உயிரொலிகள் வேறுபடுகின்ற தன்மையைப் புலப்படுத்துகிறார். அ,ஆ அங்காப் புடையன எனக் கூறும் தொல்காப்பியர் இ,ஈ,எ,ஏ,ஐ ஆகியனவும் அவற்றோரன்ன என வேறுபடுத்திக் கூறுவதால், மேற்கூட்டிய ஏழு உயிர்களும் அங்காப்பாகிய முயற்சி பொதுயென்பது பெறப்படுகிறது. இவ்வுயிர்கள் அல்லாத உ,உஊ,ஒ,ஓ,ஔ

என்னும் இவ்வைந்து எழுத்துகளுக்கும் அங்காத்தலாகிய முயற்சி இல்லை என்பதும் பெறப்படுகிறது. அங்காப்பு முயற்சியுடையனவற்றுள்ளும் அ,ஆ என்பனவற்றினின்று இ,ஈ,எ,ஏ,ஐ ஆகியன, அண்பல் முதல் நா விளிம்புறலால் வேறுபடுகின்றன. அண்பல் என்றதனால் மொழியியலார் கருதுகின்ற நாவின் நீட்சியாகிய முன் நிலையும் சுட்டப்படுகின்றது. அவற்றைக் கொண்டு அ,ஆ,நா எழுச்சியில் கீழ் என்றும், நா நீட்சியில் முன்நிலை பெறா என்றும் கொள்ளலாம். உ,ஊ,ஓ,ஔ,ஔ ஆகியனவற்றிற்குச் சிறப்பாக இதழ் குவிமுயற்சி மட்டுமே சுட்டப் பட்டிருக்கிற தெனினும்,“இ” என்பதனோடு இயைந்தனவற்றை நாவின் நீட்சியில் முன்னாகக் கொள்வதனால் “உ” என்பதனோடு இயைந்தனவற்றைப் பின்னாகக் கொள்ளலாம் என்றும், இரண்டு பிரிவுகளில் சாராத அ,ஆ ஆகியவற்றை நடுவுயிர்களாகக் கொள்ளலாம் என்றும் கருதுவர். உயிர்களுள் ஐ, ஔ இரண்டையும் தனி உயிர்களாகக் கருதாமல் கூட்டொலிகளாக மொழியியலார் கருதுவர்.

தற்கால மொழியியலார் எழுத்தின் உச்சரிப்பால் வெளிவரும் காற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு இரு வகையாகப் பிரிப்பர். சுவாசப்பையினின்று வெளிப்படும் காற்று ஒலியுறுப்புகளால் எத்தகு தடையுமுறாது வெளிவரின் உயிரொலிகள் என்றும், வெளிப்படுங்காற்று மற்ற ஒலியுறுப்புகளால் அடைபடுதல், உரசுதல் முதலிய வேறுபாடுகள் எய்துமாயின் மெய்யொலிகள் என்றும் வழங்கப்படுகின்றன என்பது மொழியியலாரின் கருத்தாகும்.

உயிரொலியின் தன்மை காற்று வெளிவருங்கால் அமையும் நாவின் எழுச்சி, நாவின் நீட்சி, இதழின் குவிநிலை ஆகிய முன்று நிலைகளில் ஆராயப்படுகிறது. உலக மொழிகளில் தோன்றும் உயிரொலிகள் நாற்பத்திரண்டு என வரையறுக்கப்படுகின்றன. இவ்வகைப் பாகுபாடு பிளாக்கு, திராகர், ஆகியோரால் அமைக்கப்பட்டு அமெரிக்க மொழியியலாரால் உருவாக்கப்பட்டு இங்கிலாந்து மொழியியலாரால் பயன்படுத்தப்படுகின்ற பாகுபாடு சற்று மாறுபட்டது. இவர்கள் அடிப்படை உயிர்களாக எட்டனைத் தெளிவர். உலகப்பொது மொழிக் குறியீட்டில் இவ்வகைப் பாகுபாடே பின்பற்றப்படுகிறது.

மெய்யொலிகளை ஒலிக்கும் இயல்பு நோக்கியும், ஒலிக்கும் உறுப்புகள் பொருந்தும் இடம் நோக்கியும் இருவகையாகப் பாகுபாடு செய்யலாம். ஒலிகட்குரிய காற்று வெளிப்படுங்கால் ஏற்படும் தடை, உராய்வு போன்றன ஒலிக்கும் இயல்புகளாம். ஒலிக்குங்கால் அவ்வகைத்தாய இயல்புகள் அமையத் தொழிற்படும் இதழ் நா போன்றவற்றின் பகுதிகள் பொருந்தும் இடங்களாம் என்பர் மொழியியலாளர்.

ஒவ்வொரு மொழியும் தனித்தனி வரிவடிவக் குறியீட்டைப் பெற்றுத் திகழ்கிறது. அவ்வரிவடிவினையும் எழுத்தென்றே தமிழில் குறிப்பார். எழுத்தின் உரு இன்றுள்ளது போல் அன்றில்லை. தமிழில் அச்ச தொடங்குவதற்கு முன்னர் வரிவடிவ நிலை காலத்திற்குத்தக வேறுபட்டு வந்திருக்கிறது.

தொல்காப்பியர் காலத்தே வரிவடிவு எழுதிக்காட்ட எளிதாயும் சொல்லி, விளக்க அரிதாயும் இருந்தமையால் அவற்றை விளங்க உரைக்கவில்லை. மாறாகத் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வரிவடிவ எழுத்துகள் எல்லோராலும் அறியப்பட்டிருந்ததால் அவ்வடிவுகளை விரித்துரைக்க முன்வந்திலர் என்பது பெறப்படுகிறது. ஆயினும் அக்காலத்தே வழக்கள் ஏற்படக் கூடியவற்றை மட்டும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

உரையாசிரியர்கள் வரிவடிவம் பற்றிய சில குறிப்புகளை அவரவர் உரைகளில் கூறிச் செல்கின்றனர். உயிர்மெய்யெழுத்தின் இயல்பினை விளக்கும் நூற்பாவில் “உருவு திரிந்து உயிர்த்தல்” என்பதற்கு, “கீழும் விலங்கு பெறுவன விலங்கு பெற்று உயிர்த்தலும், கோடு பெறுவன கோடு பெற்று உயிர்த்தலும், புள்ளி பெறுவன புள்ளி பெற்று உயிர்த்தலும், புள்ளியும் கோடும் உடன் பெறுவன புள்ளியும் கோடும் உடன் பெற்று உயிர்த்தலும் எனக் கொள்க” என்பர் இளம்பூரணர்.

வீரமாமுனிவர், தமது தொன்னூல் விளக்கத்தில் மெய்யின் வடிவும், உயிர் மெய்யின் வடிவும் பலமுறை வேறுபடாமையானும், எகரம், ஏகாரம், ஓகரம், ஓகாரம் எப்போதும் ஒரு வடிவாகையானும் மயக்கம் நீக்க வேண்டி மேற்புள்ளி கொடுத்தார் புலவர். ஆகையால் குற்றெழுத்தின் மேல் நீண்ட புள்ளியும், ஒற்றெழுத்தின் மேல் சுழித்த புள்ளியும், வருமென்றுணர்க என எழுதிப் பின் ஏகார ஓகாரங்களை முறையே காலோடும் சுழியோடும், அவற்றின் குறில்களைப் புள்ளியில்லாமலும் எழுதும் முறையைத் தோற்றுவித்தார். அதுவே இன்றளவும் வழக்காக உள்ளது.

க்,ங்,ச்,ஞ்,ட்,ண்,த்,ந்,ப்,ம் ஆகியவற்றின் முறை வைப்புக்குப் பிறப்புஞ் செய்கையும் ஒத்திருத்தலே காரணமென, “இனிக் ககார நகாரமுஞ் சகார ஞகாரமும் டகாரணகாரமும் தகார நகாரமும் பகார மகாரமுந் தமக்குப் பிறப்புஞ் செய்கையும் ஒத்தலின் வல்லொற்றிடையே மெல்லொற்று கலந்து வைத்தார்” என நச்சினார்க்கினியர் விளக்குவர். “பிறப்பு ஒப்புமையானும் னகரம் றகரமாய்த் திரிதலானும் றகரமும் னகாரமுஞ் சேரவைத்தார்” என றகர னகரங்கள் இணைந்து அமைந்ததன் காரணத்தைப் பின்னும் நச்சினார்க்கினியர் விளக்குவதற்கு இயையவே சிவஞான முனிவரும், “மெய்களுள், வலியாரை முன்

வைத்து மெலியாரைப் பின் வைத்தல் மரபாகலின், அச்சிறப்பு நோக்கி, வல்லெழுத்துகள் முன்னும் அவ்வவற்றிற்கு இன மொத்த மெல்லெழுத்துகள் அமைவது பற்றிக் கருத்து வேறுபாட்டிற்கு இடமின் றெனினும் றகர னகரங்கள் மட்டும் ஈற்றில் ஏன் அமைய வேண்டும் என்பது வினவுதற்கிடனாகின்றது. தமிழெழுத்தென்பதை அறிவித்தெற்கென உரையாசிரியர்கள் கூறுவது ஓராற்றான் பொருந்துமெனினும், “சிறப்புடைப் பொருளை முந்துறக் கிளத்தலே” சிறப்பொன்பாராகலின் சிறப்புடையனவற்றை முன்னர்க்குறிப் பின்னர் பொதுவானவற்றைக் கூற வேண்டும் என்பதும், சிறப்பெழுத்துகள் இறுதியில் அமைய வேண்டுமெனின், பவணந்தியார் தமிழுக்குச் சிறப்புடைய மெய்களாகச் சுட்டும் மெய்கள் “முறன்” என்னும் முறையில் அமையாமல் அவற்றுக்கிடையே சிறப்பில்லா ளகரம் “முறன்” என்னுமாறு இடம் பெறுகிறது என்பதும் அவ்விளக்கத்திற்குத் தடைகளாகின்றன. மேலும் இடையெழுத்துகள் யரலவழள என்னும் வகையில் அமைந்ததற்குத் தடைகளாகின்றன. மேலும் இடையெழுத்துகள் யரலவழள என்னும் வகையில் அமைந்ததற்குப் பிறப்புஞ் செய்கையும் ஒவ்வாதேனும் “சந்தவின்பத்திற்கு இயைபுடைமை கருதிச் சேர வைத்தார் போலும்” என்னும் நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பால் ஒருவகையான அமைதி பெறலாமன்றித் தெளிவு பெறுமாறில்லை.

தற்கால மொழியியலார் ஒலியன்களைப் பிறப்பிடம் நோக்கி வகைப்படுத்தும் நெறியினைத் தழுவித் தமிழ் எழுத்து முறை ஓரளவு அமைந்துள்ளதெனலாம். முதலண்ணம், இடையண்ணம், நுனியண்ணம், பல், இதழ், ஆகிய இடங்களில் பிறப்பதற்கேற்ப க்,ங்,ச்,ஞ்,ட்,ண்,த்,ந்,ப்,ம் என்று அமைந்திருக்கின்றன. நச்சினார்க்கினியரின் “முதல் நாவும் முதல் அண்ணமும், இடை நாவும், இடையண்ணமும், நுனி நாவும் அண்ணமும், இடை நாவும் நுனியண்ணமும், இதழியைதலுமாகிப் பிறக்கின்ற இடத்தின் முறைமை நோக்கி அவ்வெழுத்துக்களைக் க,ச,ட,த,ப,ங்,ஞ்,ண்,ந,ம என அம்முறையே வைத்தார் என்னும் குறிப்பும் இதனைப் புலப்படுத்தும். முதலண்ணந் தொடங்கி இதழ் முடிய அமைந்து கிடக்கும் இம்முறைக்கு மாறாக இதழ் தொடங்கி முதலண்ணம் முடியப் பிறப்பிடம் நோக்கி ஒலியன்கள் மொழியியலாரால் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. பிறவெழுத்துகளின் முறையில் மொழியியற் பிரிவுகளோடு பெருமளவில் பொருத்தம் காணவியலவில்லை.

தற்கால மொழியியலார், சார்பெழுத்துகளைப் பொதுவாக மாற்றொலிகளுள் அடக்குவர். ஆய்தத்திற்கு இனவெழுத்தின்மையின் மாற்றொலி எனக் கூறல் ஐயத்திற்கிடமாகிறது. ஆய்தத்தை ல்,ள்,வ் ஆகியவற்றின்

மாற்றொலிகளாகக் கருதுவதும் உண்டு. குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரங்கள் குறித்ததொரு சூழ்நிலையில் மட்டும் வருதலான் வகையொலி எனக் கருத இடம் தரும். உடம்படுமெய் போன்று இகரம் தோன்றிப் பின்னர் குறுகுதலின் குற்றியலிகரம் வழக்கொலியாகவும் கருதப்பெறும். உயிர் அளபெடையை அளபெடுத்ததன் அடையாளமாக இடும் குறியீடு என்பர்.

பழங்காலத்தில் வடிவெழுத்து, பெயரெழுத்து, தன்மையெழுத்து, முடிவெழுத்து என நால்வகை எழுத்துகள் வழங்கியதைத் திவாகரம், பிங்கலம் ஆகிய நிகண்டுகளால் அறியமுடிகின்றது. யாப்பருங்கல விருத்தியினின்று உருவெழுத்து, உணர்வெழுத்து, ஒலியெழுத்து, தன்மையெழுத்து என வேறு எழுத்துகளும் இருந்தனவாகத் தெரிகின்றது. அவை வழக்கற்றுப் போனதால் பேரிழப்பு ஒன்றுமில்லை. அதுபோல, வரி வடிவ மாற்றத்தால் பொருள் மாற்றம் ஏற்படாதிருக்குமேல் அதனால் இழுக்கொன்றுமில்லை. அம்மாற்றங்களால் எழுத்துகளின் எண்ணிக்கை குறைதற்கு வழியுண்டாயின் மொழி எளிதாகிறது. அச்சுப்பொறி, தட்டெழுத்துப் பொறி போன்றவற்றிற்குப் பெரும் பயன் நல்கிறது. ஐகாரத்தைக் குறிக்கத் துணை எழுத்தைச் (ஐ) சேர்த்துப் பை, கை என எழுதுகிறோம். அத்துணைக் குறியீட்டிற் கெனத் தனி ஒலி கிடையாது. அதை நீக்கி ஒலியை உடைய யகரமெய்யைச் சேர்த்துப் பய், கல், என எழுதினால் ஒலி மாறுபடுவதில்லை. வரி வடிவத்தை நோக்கின் பொருள் மாறுபடுவது போன்று தொடக்கத்தில் தோன்றினாலும் வழக்கிற்கு வந்துவிடில் பொருள் மாறுபாட்டிற்கும் வழியின்றாம். ஆனால், அம்மாற்றத்தால் “கை” என்ற வடிவம் ண,ன,ல,ள போன்றவற்றோடு, ஐகாரத்தைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தும் மேல் வளைவுகளும் நீங்குதலால் குறியீடுகள் குறைய வழியாகின்றன. ஆகாரத்தைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தும் துணைக்குறியீட்டை (ஈ) சிலவெழுத்துகட்குப் பயன்படுத்தாமல் ணா, ணா, றா, என எழுதுகிறோம். அவ்வாறன்றி எல்லாவற்றிற்கும் இடுவது போலத் துணைக் குறியீட்டை அமைத்து எழுதினால் மொழி கற்கின்றவர்க்குக் குழப்பமின்றி எளிதாகவும் இருக்கும். தட்டெழுத்துப் பொறி போன்றவற்றில் தட்டுக்கள் குறைய உதவியாய் இருக்கும். இதே போன்று உகர, ஊகாரங்கள் அடிக்கோடோ, சுழியோ பெற்று எழுத்துக் கெழுத்து வேறுபடுகின்றன. அவற்றையெல்லாம் போக்கி ஒரேமாதிரி உகரத்தைக் குறிக்கவும், ஊகாரத்தைக் குறிக்கவும் பயன்படுத்தினால் தட்டெழுத்துப் பொறியில் 19 தட்டுகள் மிச்சமாகலாம்.

இவற்றையெல்லாம் அறிஞர் பெருமக்கள் ஒருங்கு கூடிச்சிந்தித்து மாற்றங்களைச் செயல்படுத்தின் மொழியினைக் கற்க, எழுத எளிதாக

இருப்பதோடன்றி, அச்சுப்பொறி, தட்டெழுத்துப் பொறி, போன்றவற்றை அமைப்பதில் உள்ள இடர்ப்பாடும் பெருமளவில் குறையும். கேரள அரசு மலையாள மொழி எழுத்துகளை மாற்றும் செய்து அனைவரும் அதனையே பின்பற்ற வேண்டுமென ஆணையிட்டுள்ளது. தமிழகமும் ஆவண செய்யின் மொழிக்கு நலம் பயக்கும்.

மொழியின்கண் அமைந்த எழுத்துகள் ஒன்றையொன்று தொடர்வதில் ஒவ்வொரு மொழிக்கும் குறித்ததொரு மரபுண்டு. இதனை இலக்கணிகள் முதனிலை, இறுதிநிலை, இடைநிலை மெய்ம்மயக்கம் எனக் குறிப்பர். ஒவ்வொரு ஒலியும் குறிப்பிட்ட தோர் இடத்திலேயே தோன்றும். தமிழ்ச் சொற்கள் மெல்லின, இடையின ஒலிகளைக் கொண்டு முடியுமெயன்றி வல்லொலிகளைக் கொண்டு முடியாது. ஒன்றோடொன்று இணையா ஒலிகள் வருமேல் அவற்றை இணைக்கச் சாரியைகள், ஒலித்துணைகள் தோன்றுகின்றன.

மொழியியலார் மொழி முதல், இடை, இறுதி எழுத்துகள் அமையும் முறையினை ஒலிமரபு என்பர். எழுத்துகள் ஒன்றோடொன்று தொடர்வதை ஒலித்தொடர்ச்சி எனக் குறிப்பர். இடை நிலை மெய்ம்மயக்கத்தை மெய்க்கூட்டு எனச் சுட்டுவர்.

ஒலி பிறப்பு இட உறுப்புகளைக் கூறும் முறையில் மேலிருந்து கீழாகத் தலை, மிடறு, நெஞ்சு எனத் தொல்காப்பியர் கூறக் கீழிருந்து மேலாக உரம், கண்டம், உச்சி என நன்னூலார் கூறுவர்.

வாய்ப்பகுதியில் அமைந்த ஒலி பிறக்கப்படும் உறுப்புகளை, அவை இயங்குந் தன்மை நோக்கி மொழியியலார், இயங்குறுப்புகள், இயங்காவுறுப்புகள் என இரு வகைப்படுத்துவர். பொதுப்பட நோக்கின் வாயின் மேற்புறத்தை இயங்காத் தன்மை கொண்டதாகவும், கீழ்ப்புறத்தை இயங்குந்தன்மை கொண்டதாகவும் கருதலாம். மேலிதழ், அண்ணம் போன்றவை இயங்கா உறுப்புகளாம். கீழ்த்தாடை, நா போன்றவை இயங்கும் உறுப்புகளாம். இயங்கும் உறுப்புகள் மேல் நோக்கியே பெரிதும் செயல்படுகின்றன.

மெய்ம்முன் உயிர் ஒன்றிவிடுவதாலும், உயிர் முன் உயிருக்குப் பொருட்டொடர்பு கருத்தின்மையாய் விடுவதாலும், அல்வழி, வேற்றுமை என்ற பாகுபாடு உயிர்முன் மெய், மெய்ம்முன் மெய் என்ற இருவகைப் புணர்ச்சிக்கே வேண்டப்படுகிறது. வேற்றுமையிலும் முதலாவதனையும், எட்டாவதனையும் நீக்கி எஞ்சிய ஆறனுக்கே வேற்றுமைப் புணர்ச்சி பொருந்துகிறது. உயிரீறு முன் வல்லினம் இரட்டல் போன்றவை அல்வழி, வேற்றுமை இரண்டனுக்கும் பொதுவாகிவிடுகிறது. மேலும், இயல்பும், மிகலும், மிகலோடுறழ்தலும் நிகழும்

என்றெல்லாம் கூறப்படுகிறது. எவற்றில் மிகும்? எவற்றில் மிகா? எவற்றில் உறமும்? என்பனவற்றை எளிதில் தெளிவுறுத்த இயலவில்லை. இலக்கண உரையாசிரியர்களும் புணர்ச்சி விதிகளான் பெரும் பயன் இருப்பது போல் தோன்றவில்லை. புலவர்கள் இவ்விலக்கணங்களைப் போற்றுதலால், இலக்கியங்களில் செவ்வனே அமைகின்ற, மொழியின் அமைப்பை விடக் கருத்துத் தெளிவே இன்றியமையாதது என்று கருதும் தற்காலத்தில் புணர்ச்சிக்கு அதிகச் சிறப்பு அளிக்காமல் மிகவும் இன்றியமையா இடங்களிலேயே போற்றுகின்றனர். ஆதலால் தற்கால மொழியியல் நூல்களில் மிகச் சுருங்கிய அளவிலேயே புணர்ச்சி பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

மொழியியலார் ஒரு சொல்லினுள் நிகழும் புணர்ச்சியை அகப்புணர்ச்சி என்றும், பலசொல் புணர்ச்சியைப் புறப் புணர்ச்சி என்றும், வேற்றுமைப் புணர்ச்சியை நெருக்கப் புணர்ச்சி என்றும், அல்வழிப் புணர்ச்சியை நெகிழ்வுப் புணர்ச்சி என்றும், மருஉப் புணர்ச்சியைத் தடுமாறு புணர்ச்சி என்றும் மற்றவற்றையெல்லாம் முறைப்படு புணர்ச்சியென்றும் கூறுவர்.

கன்னித்தமிழை ஆய்ந்துரைக்கும் பொருளுடையனவாகக் காலந்தோறும் எழுந்த இவ்விலக்கண நூல்களை எல்லாம் ஒருங்கு வைத்து உற்று நோக்குங்கால் தமிழிலக்கணம் காலந்தோறும் புதுப்புது மாற்றங்களுடன் செழித்து வளர்ந்து வந்துள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

சான்றெண்விளக்கம்

1. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார், தொல்காப்பிய உரைவளம் நூன்மரபு, பக்.41,42
2. தொல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம், நச்சினார்க்கினியர் உரை, ப.11
3. இலக்கணக்கொத்து, உரை, 86
4. இலக்கணவிளக்கம், உரை, 3
5. இலக்கண நூல்களில் கருத்து வளர்ச்சி, முனைவர் பெ.சுயம்பு, ப.18
6. செ.வை.சண்முகம், எழுத்திலக்கணக் கோட்பாடு, ப.110
7. அருச்சுண தட்சிணாமூர்த்தி, எழுத்து இலக்கணம், பாரிநிலையம், 1989, ப.67
8. இரா.கண்ணன், பெயரியல், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், ப.47
9. இரா.கண்ணன், பெயரியல், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், ப.112
10. இலக்கணவிளக்கம், உரை, 8
11. இலக்கண நூல்களில் கருத்து வளர்ச்சி, முனைவர் பெ.சுயம்பு, பக்.41,42
12. இலக்கண நூல்களில் கருத்து வளர்ச்சி, முனைவர் பெ.சுயம்பு, ப.39
13. தொல்காப்பியம், இளம்பூரணர் உரை,ப.41
14. நன்னூல், மயிலைநாதர் உரை, 152
15. தொல்காப்பியம், நச்சினார்க்கினியர் உரை, ப.79
16. தொல்காப்பியம், இளம்பூரணர் உரை, 145ஆம் சூத்திரம்
17. செ.வை.சண்முகம், எழுத்திலக்கணக் கோட்பாடு, ப.115